

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DUKE'S
UNWANTED
VIRGIN

DAPHNE BYRNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜKÜN İSTENMEYEN BAKİRESİ

BUHARLI BİR TARIHI REGENCY AŞK ROMANI

İSTENMEYEN EŞLER

ÜÇÜNCÜ KİTAP

DAPHNE BYRNE

İÇİNDEKİLER

Okumaya Başlamadan Önce...

Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Sonsöz

Genişletilmiş

Sonsöz

Önizleme: Kont'un İstenmeyen

Gelini Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Ayrıca Daphne Byrne

Yazar Hakkında

OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE...

Benimle *ve* dünyanın dört bir yanındaki binlerce benzer fikirli kitap kurduyla sohbet edebileceğiniz özel bir yer olduğunu biliyor muydunuz?

Cobalt Fairy'nin doymak bilmez okurlardan oluşan facebook grubuna katılın ve size garanti ederim, keşke bize daha önce katılsaydım diyeceksiniz!

Hemen şimdi bağlantı kuralım!

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ↑

KİTAP HAKKINDA

"Bunu sana sÖylemekten nefret ediyorum, Günışığı, ama sonsuza kadar birlikte kalacağız."

Ton'un en kötü şöhretli Dük'üyle evlenmeye zorlanan Helen, kendisini gönderebileceği umuduyla Dük'ün hayatını cehenneme çevirmeye yemin eder.

Onun saçmalıklarından hoşlanacağını hiç beklemiyordu. Ya da bu kadar şeytani yakışıklı olacağını.

Duke Jackson'ın yeni gelini, çekingen bir eş yerine en tuhaf kıyafetleri ve saç modellerini giyiyor, hobi olarak kuş gözlemciliği yapıyor ve kendi kendine konuşuyor.

Ancak geçmişinin hayaletleri onu kendisinden uzaklaştırmakla tehdit ettiğinde, Jackson onu yakınında tutmak için ateşten bir yol açacaktır...

BÖLÜM 1

"Bana yardım et Helen, sana karşı sabrım tükeniyor."

Helen Smith dikkatini başka yöne çevirdi ve babasının aynadaki yansımasına bakarken bir yandan da karışmış saçlarını düzeltirmiş gibi yaptı. Adama hançer gibi baktı ama duygularını yüzünden uzak tuttu.

"Ben de en iyi halimle görünmemi istediğini sanıyordum," dedi Helen, ses tonundaki iğnelemeyi uzak tutmaya çalışarak. Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldıran babasıyla Helen, dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle boğuştu. Babasının yüzünün kızarmasını ve sol kaşının üstündeki damarın şişmesini izlemek onu son derece memnun etti.

"On beş dakikan var, anladın mı?" diye uyardı babası, Valenford Markisi Scott Smith, hışımla odadan çıkarken. Helen ellerini kucağına bıraktı ve babasıyla sessizce alay etmek için yüzünü buruşturdu. Aynadaki kıza bakarken midesi düğüm düğüm oldu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Helen kendi kendine ve kahverengi saçlarının son tutamını da diğerleriyle birlikte topladı. "Neden beni kendi halime bırakmıyor?"

"Çünkü sen benim kızımsın ve sana söyleneni yapacaksın." Helen koridorun sonundan Scott'ın sesinin yükseldiğini duydu. Scott'ın kapısından beklediği kadar uzakta olmadığını fark edince göğsü sıkıştı. "Şimdi kalk, orada oturarak kendini daha da güzelleştiremezsin."

"Bunun bu ay gittiğimiz dördüncü etkinlik olduğunun farkındasınızdır. Bu seferkine katılmasak olmaz mı? Zaten bir sürü talibim var ve daha fazlasını aramama gerek yok," diye yalvardı Helen. "Ayrıca bizi kimin davet ettiğini bile bilmiyoruz."

Ağır botların gümbürtüsü Helen'i sarstı. Hızla ayağa kalktı ve Scott kapısına ulaşmadan önce dantelli önlüğünü kaptı. Öfke, hayal kırıklığı ve kızgınlık içini yakıyor gibiydi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Helen ona parlak bir gülümseme fırlattı ve gözlerini masumca ona dikti.

"Geliyor musun?" Helen babasıyla duvar arasına sığınmış ön kapıya doğru ilerlerken sordu. Scott'ın

bakışlarını sırtında hissettiğinde dehşet içine sızdı.

"Bu kadar uzun süren ben değildim. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, gidiyoruz çünkü kiminle evleneceğine karar vermeyi reddeden küstah bir kızım var."

"Aşkı zorlayamazsın," diye karşı çıktı Helen, konuşmayı hafif tutmaya çalışarak, ama babasının aşk ve gönül meseleleri hakkında ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Scott için mesele aşk değil, alabileceği arazi ya da banka hesabını dolduracak paraydı. Helen, babası Theresa'yı Devlin'le evlenmeye zorladığından beri kendi eşini seçmekte özgür olacağını umuyordu.

Bunun yerine, kız kardeşi Theresa'nın bir dükle evlenmesiyle Scott'ın sahip olduğu yeni bağlantılar ve iş ilişkileri onu daha da güce aç ve açgözlü hale getirdi.

"Aşk bir yanılsamadan ibaret; senin ve kız kardeşinin hâlâ buna inanıyor olmanıza şaşırdım. Ama bunun bir önemi yok," diye yanıtladı Scott, Helen'i kapıya doğru yaklaştırarak. "Bir koca seçmeye karar vermek için bolca vaktin oldu. Şimdi sana söylüyorum kızım, bu gece saat gece yarısını vurduğunda ya nişanlandığını açıklayacaksın ya da ben senin yerine açıklayacağım."

"Ciddi olamazsın," diye soluk soluğa kaldı Helen. Arabanın kapısının önünde dururken tüm sıcaklığı kaybolmuştu. Her santimi sanki uyuşuyormuş gibi hissediyordu. Milyon yıl geçse de babasının böyle bir açıklama yapmasını ve hayatı hakkında böyle bir karar vermesini beklemiyordu. Scott'ın sözleri karnına inen bir yumruk gibiydi ve Helen'in dik durmak için tüm gücünü harcaması gerekti.

"Sen dünyanın yollarını anlaması gereken ağır bir çocuksun. Benim çatım altında daha fazla kalamazsın. Evlenme vaktin geldi, ya da belki bunun yerine bir rahibe manastırına katılmak istersin?" Scott kaşlarını kaldırarak Helen'in başka bir şey söylemesine meydan okudu.

Telaşlı ve öfkeli Helen, kılını bile kıpırdatmadan ayaklarını yere dikti. "Ciddi olamazsın."

Scott bir adım daha yaklaştı; Helen'in üzerinde yükselirken nefesi akşam havasında asılı kaldı. "İşte sevgili kızım, burada fena halde yanıyorsun. Her kelimesinde ciddiyim. Şimdi arabaya bin de yola çıkalım. Zaten programın gerisindeyiz."

Scott'ın eli Helen'in koluna gitti. Tutuşu sıkılaştı ve Helen'in kalbinin her pompalanışında kolunun da nabzının atmasına neden oldu. Babasına küçümseme ve öfkeyle bakarken gözyaşları gözlerini tehdit ediyordu. Öfkesini nereden aldığını görmek onun için kolaydı, çünkü babasının yüzüne bakmak bir aynaya bakmak gibiydi.

"Bin şu arabaya," diye homurdandı Scott, Helen'i koltuğa iterken ve hızla arkasından tırmanırken. Onun bakışlarına karşılık vermeyi reddeden Helen başını çevirip vagonun penceresinden dışarı baktı. Gözyaşlarına karşı savaşırken gözleri yanıyordu. İsteddiği son şey, tüm tonların onu sıkıntı içinde görmesiydi.

Tuğla binalar bir bulanıklık içinde geçip gitti. Helen kolunu ovuşturarak Scott'ın arabada kendisiyle birlikte olduğunu bile kabul etmedi. Gözlerini şehir geçip giderken ona kilitledi.

Pencereden içeri süzülen müzik Helen'in kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu. Kaçma ihtiyacı duyularını ele geçirirken vücudundaki her kas seğirdi. Araba durduğu anda, Helen'in eli kapıyı itip açmaya ve kaçmaya hazırды.

Scott'ın eli, kızın hareket ettirebileceğinden daha hızlı bir şekilde onun üzerindeydi. "Uşağı bekleyecek ve kendini düzgün bir şekilde tanıtacaksın."

Elini Scott'ın elinin altından **çeken** Helen kendisine söyleneni yaptı. Kapı nihayet ona açılana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Akşam havası yüzünü serinletti ve temiz hava kalbindeki kasveti dağıttı. Özgürdü, en azından şimdilik.

"Valenford Markisi." Helen babasının unvanını duyunca irkildi. Kendisini babasının varlığından kurtaracak bir dost yüzü **bulmak** için fuayeyi taradı. Etrafındaki kızlar Helen'e bir saniye bile **bakmadan** konuşmaya devam ettiler.

Scott onu koridordan geçirerek balo salonuna götürdü. Helen sol köşede Serena'yı gördü ve rahat bir nefes aldı.

"Bayan Helen," dedi genç, atletik bir adam, dururken ona doğru eğilerek. "Eğer dans kartınız çok dolu değilse, benim için bir dans ayırırsanız onur duyarım."

Helen daha ağzını açamadan Scott, "Kartı dolu," diye cevap verdi. Helen kaşlarını kaldırdı ve kızgınlığını çok fazla belli etmemeye çalıştı. Özür dileyen bir gülümsemeyle adama bakan Scott boğazını temizledi ve adama doğru eğildi.

"Yine de halletmemiz gereken birkaç şey olduğuna inanıyorum, değil mi Bay Yorkshire?" Scott kolunu adama dolayarak sordu. Helen, Bay Yorkshire'ın yüzündeki hayatın tükenişini izledi. Babasının onunla ne işi olduğundan tam olarak emin değildi ama sadece kendisiyle ilgili olduğunu varsayabilirdi.

"Taliplerden herhangi biriyle dans etmeme izin **vermezsen**, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmemi nasıl beklersin?" Helen eğildi ve babasına fısıldadı. Babasının dikkatini bir an için onun üzerinden çekerek Bay Yorkshire'a yardım etmek istiyordu.

Scott yüzünü ona döndü. Babasının yüzüne yapışan asık surata gülmemek için kendini zor tuttu ve eliyle ağzını kapattı.

"Bay Yorkshire sizin için uygun değil," diye cevap verdi Scott o kadar alçak bir ses tonuyla ki Helen, acaba Mr.

Yorkshire duyabiliyordu.

"Peki nasıl bir koca tercih ettiğimi bildiğinden nasıl bu kadar eminsin?" Helen sordu. Gülümsemeye çalıştı ama bunun gözlerine ulaşmadığını biliyordu. Arabada hissettiği öfke, babası dikkatini aniden Bay Yorkshire'a çevirdiğinde daha da arttı.

"Gelin, konuşmak için daha uygun bir yer bulalım. Tercihen kulaklarımızda rahatsız edici uğultular duymayacağımız bir yer," diye önerdi Scott. Babasının bir süreliğine meşgul olacağından emin olan Helen, Serena'ya doğru atıldı. Kalbi küt küt atarken ve öfkesi gözlerinde kabaran yaşları serbest bırakmakla tehdit ederken, Helen Serena'yı kaptığı gibi yan kapıdan dışarı sürükledi.

Helen temiz havayı içine çekerken Serena, "Size de selamlar," dedi. Dünyası sanki bir şekilde küçülüyormuş gibi hissediyordu. Scott'ın onun üzerindeki kontrolü onu boğuyordu. "Pek iyi görünmüyorsun. Bir doktor çağırayım mı?"

Helen omzunun üzerinden baktı ve gecenin derinliklerine doğru ilerledi. Oturacak bir yer bulmak için avluya göz gezdirdi. Helen Serena'yı avluya ve meyve bahçesinin yanındaki banka sürükledi.

Helen otururken ofladı ve hemen ayağa fırladı. Vücudu kıpırdamadan oturamayacak kadar hareketliydi ve zihni de doğru düzgün düşünemeyecek kadar sıkıntılıydı. Serena Helen'in dönüp geri yürümeden önce birkaç adım atmasını izledi.

Hava ona gelmek istemiyor gibiydi. Helen yelpazeyi Serena'nın elinden kaptı ve birazını boğazından aşağıya zorla indirmeye çalıştı.

"Şu adamın cüretkârlığı," diye yakındı Helen öylesine bir hayal kırıklığıyla, keşke bir şeyleri tekmeleyebilseydim diye düşündü.

"Evet, bu yeni bir elbise; fark ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi Serena gözlerini kırpıştırarak ve elbisesindeki kırıksıklıkları düzelterek. Helen arkadaşına baktığında onu tüylerini karıştıran bir tavus kuşu gibi otururken buldu.

"Özür dilerim, gerçekten," diye özür diledi Helen, Serena'nın yanına otururken. "Ve evet, çok güzel görünüyorsun. Yumuşak pembenin tenine yakışacağını söylemiştim."

"Sence bu birilerinin dikkatini çekmeye yeter mi?" Serena balo salonuna doğru bakarken sordu. Helen Serena'nın ellerini tuttu ve sıkıca kavradı.

"Buradaki herhangi bir erkek sana sahip olduğu için şanslı olacaktır. İçeri girmeyi tercih ederseniz, sizi durdurmayacağım. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Ya da babandan uzaklaşmak için bir bahane mi?" Serena Helen'e bilmiş bir bakış atarak gözlemledi.

Serena'nın onu bu kadar iyi tanması Helen için rahatlatıcıydı. Sanki zaman zaman aynı zihni paylaşıyorlardı.

"Elbette," diye devam etti Serena, "dikkatimi çekmek için yarışan beş talibim olsaydı sanırım ben de biraz bunalırdım."

"Lütfen başlama," diye inledi Helen. "Zaten bu gece yarısına kadar kocamı bulmam gerektiği söylendi, yoksa babam benim için birini seçecek."

"Hayır!" Serena acıma ve kederle iç çekerek soluk soluğa kaldı. "Bu kadar kısa sürede nasıl bir tane bulacaksın? Görünüşe göre babanın özellikle tercih ettiği biri var."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Helen sordu.

Serena omuz silkti. "Eğer seninle evlenmek isteyen beş kişi varsa, baban zaten onlarla ilgilenmediğini biliyor."

"Nasıl yapabilirim?" Helen sordu. Beş talip, Helen'in laneti buydu. Elbette, hepsinin babasını bayıltacak toprakları ve unvanları vardı. Ancak Helen için hiçbirini kalbini çalmamış ya da ilgisini çekmemişti.

Kalabalığı tararken ilk üçünü kolayca fark etti ve adamlar yarı daire şeklinde durup sohbet ederken gözlerini devirdi. Helen'e göre ellerini uzatmalarının tek nedeni hangisini seçeceğine dair bir bahis kazanmaktı. Bir ödül olma düşüncesi ona pek iyi gelmemişti.

Onların bakışlarıyla karşılaştığı anda arkasını döndü. En sağ köşede duran Helen, babasının partide olduğu için dehşete düşmüş görünen bir beyefendiyle sohbet ettiğini gördü. Babasının köşeye sıkıştırdığı adamı anlayabiliyor ve ona acıyordu.

"Babamla konuşan adam kim?" Helen başını odanın köşesine doğru sallarken sordu. Serena boynunu büktü ve elini ağzına götürdü.

"Sanırım bu Stonewill Dükü," dedi Serena o kadar alçak sesle ki Helen onu duyabilmek için daha da yaklaşmak zorunda kaldı.

"Kim?" Helen gözlerini adamdan ayırmaya çalışarak sordu ama adamda ilgi çekici bir şeyler vardı. Ton'a yeni geldiği için mi, yoksa yakışıklı olduğu için mi onu fark ettiğini bilemiyordu.

"Stonewill Dükü," diye tekrarladı Serena, sesi arzuyla eğilmişti. "Ve duyduğuma göre bir eş arıyormuş."

"O zaman belki bir şansın olur," dedi Helen, babasının Dük'e yaklaşma şeklinden dolayı çekingen hissederek. Scott'ın omuzlarının sıkışmasından ve gergin bir şekilde odayı taramaya devam etmesinden daha fazla bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu.

"Acaba ne hakkında konuşuyor olabilirler?" Serena daha dik otururken sordu.

"Ah, işte buradasın yeğenim, ben de seni burada bulmayı umuyordum."

Serena ve Helen omuzlarının üzerinden baktıklarında Helen'e horozu hatırlatan muhteşem görünümlü bir adam gördüler.

"Amca, seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Serena amcasını bir öpücükle selamlarken. "Ah, beni affet. Helen, bu benim amcam, Lord Edward Smith."

Helen kibarca eğildi ve ona bir gülümseme gönderdi. Lord biraz daha şişindi ve sırttı. Serena daha yakına eğildi ve elini dudaklarının üzerine götürdü.

"Amcama dikkat edin. Hiçbir şeyi amaçsız yapmaz. Adam her zaman entrika çevirir. Ve Tanrı korusun, onunla yemek yemeyin, yoksa bir cenaze arabasında gidebilirsiniz."

Helen yaşadığı şoku yüzünden uzak tutmaya çalışırken gözleri büyüdü.

"Evet, ne diyebilirim ki? Her yıl bu etkinlikleri dört gözle bekliyorum. Ne yazık ki çok sık katılamıyorum," dedi adam gözlerinde bir kıvılcımla. Helen adamın entrikalar çevirdiği izlenimine kapılmaktan kendini alamadı. Adamın gözlerinde, Helen'in iş yaparken babasının gözlerinde sık sık gördüğü bir kıvılcım vardı.

Serena odayı tararken Lord, "Gözünüze çarpan biri var mı?" diye sordu. "Eğer Lord Pott'la tanışmak isterseniz, size memnuniyetle yardımcı olurum."

Serena Helen'e baktı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Lord ile pek ortak noktam olduğunu sanmıyorum."

Helen, Lord Pott'a baktı ve ürperdi. Bırakın elini tutmayı, adamın iki adım yakınına bile yaklaşması mümkün değildi. Helen Serena'ya acımaktan kendini alamadı. Adam onun iki katından daha yaşlıydı ama beraberinde getirdiği zenginlik onu iyi bir eş yapmaya yetiyordu.

"Belki de bunun yerine Serena'yı Lord Umberg ile tanıştırebilirsin. Yakışıklı ve çekici biri," dedi Helen, Serena Lord'un fiziksel özelliklerine bayılırken.

"Ne güzel olurdu, değil mi?" diye mırıldandı Serena.

Helen'in bakışları diğer bekâr hanımların da onu süzdüğünü fark edince değişti ve Lord'un yüzündeki kendini beğenmiş ifade Helen'e adam hakkında bilmesi gereken tüm bilgileri verdi.

Lord Smith elini sallayarak, "Oh, hayır, onu istemezsiniz," dedi.

"Ve neden olmasın? Ailemin aradığı her şey onda var; varlıklı, unvanlı ve odadaki taliplerin çoğundan benim yaşma daha yakın," dedi Serena.

Lord Smith dikkatini tekrar Serena'ya çevirerek, "Öncelikle, kendini beğenmişin teki, kibirden bahsetmiyorum bile," diye cevap verdi.

"Bunun mümkün olmasına imkan yok. Tonun etrafında gördüm. Bana hiç böyle bir izlenim vermedi," dedi Serena.

"Tanrı haklı," dedi Helen sempatik bir şekilde. "Beni üç kez çağırdı ve her seferinde tek konuştuğu şey kendisiydi. Tavus kuşu gibi gerindi, sanki Dük ya da Kont'muş gibi hoplayıp zıpladı. Bu etkinlikteki her bayanın gözü onun üzerinde ve o da bu ilgiyi kavrulmuş bir av köpeği gibi emiyor. O da tam olarak öyle, bir tazı ve bir tırmık."

"Helen?" Serena fısıldadı ve dikkatini çekmek için parmağını kaldırdı. Helen arkasını döndüğünde, daha birkaç dakika önce babasıyla konuşmakta olan uzun boylu, kaslı, siyah saçlı ve düşünceli kahverengi gözlü adamla yüz yüze geldi.

Bir hazineyi koruyan bir nöbetçi gibi onun üzerinde yükseliyordu. Soğukkanlı ve boyun eğmeyen adamın gözleri onu delip geçiyor, kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Helen adamdan korkması gerektiğini biliyordu ama kendini her şeyden çok adama çekilmiş buldu. Yabancı bakışlarını ona kilitlerken Helen'in vücudu heyecan ve merakla karıncalandı.

"Ah, Dük Stonewill, sizinle tanışmak ne büyük bir zevk," dedi Lord Smith, Dük'ü selamlamak için elini uzatarak.

Dük'ün bakışları doğrudan Helen'e odaklanmıştı. Dük'ün özellikle onu görmeye geldiğini hissetmekten kendini alamadı. Çelik gibi gözleri onu delip geçerken, sanki ruhunu okuyormuş gibi hissediyordu.

"Doğru dürüst tanıştırıldığımızı sanmıyorum," dedi Lord Smith çarpık bir sırıtışla. "Ben Lord Edward Smith."

Dük, Helen'in vücudunun karıncalanmasına neden olan boğuk bir sesle, "Zevkle, eminim," dedi. Serena kıpırdanmamaya çalışırken gözlerini ona dikti.

"Yardımcı olabilir miyim, Majesteleri?" Helen geri çekilmek ve yabancıya alan açmak zorunda hissettiğinde sordu. Dük'ün havası ve gözlerindeki parlaklık Helen'in kendini bir metre boyunda hissetmesine neden oldu. Sertçe yutkundu ve sabırla onun cevabını bekledi.

Helen odadaki diğer bayanları görmezden gelemiyordu, hepsi istekliydi ve onu izliyorlardı. Fısıltıları Helen'in kulaklarına kadar geliyordu.

Helen, Serena'nın kıskançlıkla karışık bir sesle, "Tabii ki önce ona gider," diye mırıldandığını duydu.

"Bunu nasıl yapıyor ki?" diye sordu bir başkası aynı sessiz tonda. Önündeki yabancıya odaklanırken

gururu onu diken diken etti. Etrafında dolaşan bir gölge var gibiydi, karanlık bir şey.

içinden sızıyordu. Helen, eğik ve dolgun dudaklı bu yakışıklı yabancıyı tanımadığı için mi böyle davrandığını düşünmeden edemedi. Onu daha önce başka hiçbir etkinlikte görmemişti, ama aynı zamanda geçmiş bir hayatta daha önce tanıştıkları hissinden de kurtulamıyordu.

Dikkati Helen'den Serena'ya kayan Dük'ün kaşları kalktı. Ceketini düzeltti ve boğazını temizledi.

"Dans et benimle." Sesi boğuk ve sertti, Helen'i beklediğinden daha fazla heyecanlandırdı. Helen onun açık sözlülüğüne hayranlıkla bakarken gözlerini kırıştırdı. Katıldığı tüm balolarda ve suarelerde hiç kimse ona bu kadar güvenle yaklaşmamıştı. Dans etmeyi teklif eden diğer erkeklerin çoğu çekingen ve gergindi.

Lord Smith, Serena'yı Dük'e yaklaştıırken, "Ne harika bir fikir," dedi. "Serena." Helen adama baktıkça onu daha çok tanımak istiyordu. Adamın duruşu, kendinden emin tavrı Helen'in kalbini yerinden oynattı.

Dük, Serena'ya ikinci bir bakış bile atmadan, "Ona sormuyordum," dedi. Helen Serena için üzülmekten kendini alamadı; Helen böyle bir reddedilmenin canını yakması gerektiğini biliyordu.

Helen, göz ucuyla Serena'nın utancını gizlemek için ağzını kapattığını fark edince, "Korkarım dans kartım dolu," diye alay etti.

"Seni şu anda dans ederken göremiyorum," diye gözlemledi, gözleri onunkilerle buluştu. Adamın gözleri Helen'in içine daldıkça Helen'in kalp atışları hızlandı. Sanki onun sırlarını ortaya çıkarıyor ve ruhunu dünyaya ifşa ediyormuş gibi hissetti.

"Kendime gelmem için bana biraz zaman tanımıyor musunuz, efendim?" Helen sordu.

"Hiç de değil. Daha yeni geldiğinize ve tam da bu noktada durduğunuza göre iyileşmeniz gereken ne var anlamıyorum."

"Beni mi bekliyordun?" Helen nefes alış verişini biraz düzensizleştirirken sordu. Onu mu bekliyordu? Babasının sözleri tekrar aklına geldi. Helen panik içinde babasını bulmak için kalabalığı taradı. Bir köşede durmuş, yüzüne yapışmış çarpık bir sırıtişla kendisini izlediğini gördü. Scott'ın başını sallaması Helen'i sarstı. Yavaşça dikkatini önündeki yabancıya geri çekti.

"Evet dersem şaşırır mısın?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle. Beni bağışlayın ama daha önce karşılaşmış olsaydık sizi hatırlardım diye düşünüyorum. Sizi tanımıyorum ve beni neden beklediğiniz konusunda kafam karıştı."

"Seninle dans etmek için," diye cevap verdi parmaklarını Helen'in bileğine dolayarak. Onun dokunuşuyla teni yanan Helen'in gözleri büyüdü. Sıcaklık damarlarına hücum etti ve Helen'in söndüremediğı bir ateş tutuştu.

dışarı. Adamın tutuşu sıkılaştıkça nefesi kesildi.

Onun gözlerine bakarken, dilediğini yapmak zorunda olduğunu hissetti. Zihni karmakarışık, onu dans pistine nasıl götürdüğünü anlamaya çalışıyordu.

Duyuları geri gelen Helen bir heykel gibi kıpırdamadan durdu, ayakları yere basarmış gibi yaptı.

Dük alçak ve sert bir sesle, "Eğer dans etmezsen seni zorla dans ettiririm," diye yemin etti. Helen'in derisi karıncalanırken içinden bir korku şeridi geçti.

"Bir centilmen dans ister; talep etmez," diye yakındı Helen üzerindeki gözleri fark ettiğinde. Ayağını yere vurarak adamın talep etmek yerine kendisine teklif etmesini bekledi. Müzik başladı ve Helen daha itiraz edemedi adam onu kalçalarından tutup havaya kaldırarak döndürmeye başladı.

Helen bir çığlık atmadı ama aniden gelen ses nefesini kesti. Dünya bir an için etrafında dönerken kalbi hızla çarptı. Ayağa kalktığında, duyuları geri geldi.

"Kim olduğunu sanıyorsun sen?" Helen yabancıнын önden gitmesine izin verirken sordu. Adımları hesaplı ve kesindi. Helen'in o nereye giderse gitsin onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Adamın elini tutuşu, Helen'in kaçmasını zorlaştıran otoriter bir soğukkanlılığa sahipti.

"Cevabını zaten bildiğiniz bir soruyu neden soruyorsunuz? Belli ki benim Stonewill Dükü olduğumun farkındasınız; bilmeniz gereken başka bir şey var mı?" diye açıkça cevap verdi.

"Majesteleri, eğer farkında değilseniz, bir bayanı rızası olmadan dans pistine sürüklemek kabalıktır. Genelde bir beyefendi bir bayanı dansa kaldırmadan önce tanıştırmayı bekler," diye nasihat etti Helen, adam onunla odanın içinde dans etmeye devam ederken. "Tekrar soruyorum, sen kim olduğunu sanıyorsun da beni tanıştırmadan ya da onayımı almadan buraya sürüklüyorsun? Ve ne istiyorsun?"

"Şirketiniz," diye cevap verdi, yüzü her zamanki gibi soğuktu. Helen ona baktı, duygularını bu kadar iyi maskeleyebilmesinden dolayı şaşkındı. Başını eğerek, onun empati yoksunluğu karşısında telaşlandığını hissetti.

"Affedersiniz ama arkadaşım Serena size daha uygun olmaz mıydı? Müzik ve okuma kulağı olan hoş bir kadındır. Eminim onu benden çok daha ilginç bulursunuz," diye önerdi Helen, sözünü kesmek isteyecek biriyle göz teması kurabilmeyi dileyerek. Yine de etrafı tararken, kendisinden hoşlanacağını düşündüğü taliplerin hepsi göz teması kurduğu anda gözlerini başka tarafa çevirdi.

"Arkadaşın ilgimi çekmiyor," dedi Dük oldukça monoton ve sade bir sesle onu döndürürken. Şarkının ikinci yarısında tempo yükselirken Helen bir başkasının kollarına düştü. Dudaklarını sıkı bir

izgiye bastıran Helen, Dük'e baktı ama Dük'ün gözlerinin onu takip ettiğini gördü

dans pistinde bir başkasıyla.

Yeni partneri onu yukarı kaldırmak için parmaklarını beline doladığında Helen nefesinin altında "Çok kendini beğenmiş," diye mırıldandı.

"Benden mi bahsediyorsun?" diye sordu adam onu tekrar ayağa kaldırırken. Yeni dans partnerine bakan Helen'in yanakları utançtan kızardı.

"Hayır, Lord Steinwell," dedi Helen.

"Bu gece sizi burada gördüğüme memnun olduğumu söylemeliyim. Harika görünüyorsunuz," dedi Lord kaşlarını sallayarak. Helen hangisinin onu daha çok sinirlendirdiğini bilmiyordu; Lord Steinwell'le dans etmek mi, yoksa konuşmaları aniden kesilirken Dük'ün yüzündeki şaşkınlığın hiç değişmemesi mi?

Dük'ün yanına dönmek için sabırsızlanan Helen elinden geldiğince dans etti. Müzik değiştiğinde Helen kendini tekrar Dük'ün kollarında buldu.

"Gizemli olmaya devam etmek ve niyetinizi bana söylememek istediğinize göre? En azından bana neden burada olduğunuzu açıklayabilir misiniz? Sizi daha önce gördüğümü sanmıyorum," dedi Helen. Onlar dans ederken Dük gözlerini odanın uzak bir noktasına kilitlemişti.

"Beni gizemli buluyorsunuz, değil mi?" diye sordu Dük, sesi eğlenceyle eğilmişti.

"Mesele bu değil," diye cevap verdi Helen daldığı yerden çıkarken. "Ama bilmen gerekiyorsa, her şeyden daha sinir bozucusun."

"Söyler misiniz, bu kadar öfkelenmenize neden olacak ne yaptım?"

"Çok kabasın," dedi Helen öfkeyle. "Benden ne istediğini neden söylemiyorsun?"

"Bu küçük etkileşimden istediğin zaman uzaklaşabileceğine inanıyorum. Bana zincirlenmiş değilsin. Yine de kalıyorsun. Sanırım benden hoşlanıyorsun."

Helen'in gözleri şoktan açıldı. Cildinin karıncalandığını hissettiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ona tokat atmamak için bütün sinirlerini zor tuttu.

Müzik durduğunda Helen, "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun," diye tersledi. Ondandır uzaklaştı ve başını salladı. Helen başka bir şey söylemeden dans pistini terk edip Serena'nın yanına döndü.

"Eee? Dük'le ne konuştunuz? Sence de biraz gergin değil mi? Ne kadar büyüleyici. Böyle kendine güvenen bir adam benim için sorun olmazdı," dedi Serena. Helen'in başı sallanıyormuş gibi hissetti. Sanki adam onu götürdüğünden beri tek bir yudum hava almamış gibiydi. Zihni allak bullak olmuştu. Onu daha önce hiç [görmemişti](https://www.pinterest.com/serenastevens/) ve bu gizem sadece daha fazlasını öğrenmek

istemesine neden oluyordu.

"Elbette, onu alabilirsin. Bu kadar kibirli ve kaba erkeklerden hoşlanmıyorum," diye cevap verdi Helen biraz telaşla ve artık gidebilmeyi dileyerek. Partide yeterince zaman geçirmişti ama ev sahibine düzgün bir veda etmeden ayrılamayacağını da biliyordu.

"Belki de yabancıdır ve İngilizceyi iyi konuşamıyordur."

"Bu onun görgüsüzlüğünü açıklıyor," diye düşündü Serena, başını onaylarcasına sallayarak.

Helen gizemli adamı bulmak için balo salonuna göz gezdirdi. Yüzler denizi gözüne çarptı ve kalbinin küt küt attığını hissetti.

"Orada eğleniyor gibi görünüyordun," diye gözlemledi Serena.

"Pek sayılmaz. Adam bana iki kelime bile söylemedi. Dansı fazlasıyla hesaplı ve kesindi. Kabalığını da unutmayalım," diye yakındı Helen.

"Ama bu onun için özel bir şey olmalı çünkü babanla konuşuyor," diye işaret etti Serena. Helen, Serena'nın işaret ettiği parmağı balo salonunun köşesine kadar takip edince paniğe kapıldı.

Serena kaşlarını sallayarak, "Acaba ne hakkında konuşuyor olabilirler?" dedi.

"Hayır. Olamaz," diye soluk soluğa kaldı Helen, sanki ciğerlerindeki hava çekilmiş gibi hissediyordu. Başını salladı ve çenesini esnetti.

Helen, Serena'ya bakarak, "Ben sığır muamelesi göreceğim biri değilim," dedi. Helen tek kelime etmeden ayağa fırladı ve hışımla babasının yanına gitti.

"Ve işte orada," dedi Scott, Helen'i en sevdiği çocuğuymuş gibi kucaklayarak. Babasının kucağından sıyrılan Helen, önündeki geniş omuzlu adama odaklandı. "Benim küçük duvar çiçeğim."

"Bu çok hoş bir parti, öyle değil mi?" Helen bakışlarının gizemli adamdan ayrılmasına izin vermeyerek sordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Scott onaylayarak. "Helen, seni Stonewill Dükü ile tanıştırayım."

Helen başını eğerek kibarca, "Majesteleri," dedi. "Sonunda resmi olarak tanıştırılmak güzel. Unvanınız bazı şeyleri açıklıyor."

"Affedersiniz?" diye sordu Dük.

"Neden istediğini almanın doğru olduğunu düşünüyorsun?" diye cevap verdi Helen, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak.

"Sana onun alingan olduğunu söylememiş miydin?" Scott garip bir şekilde kıkırdadı.

Helen, Dük'ün de en az babası kadar kendini beğenmiş olduğunu fark edince, "İzninizle," dedi.

Dük, "Umarım buradaki diğer hanımların yaptığı gibi dedikoduyu sürdürmekten başka bir niyetiniz vardır," dedi.

Helen gülümsemekte zorlanırken yüzündeki ifadeyi korumaya çalıştı. "Babam olduğunuzu ya da bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme hakkınız olduğunu hatırlamıyorum."

"Baban olmayabilirim ama kocanım. Ya da en azından olacağım."

BÖLÜM 2

"Pardon?" Helen soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yaparken sesi çatallaştı. "Baba, bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Bu kadar sinirlenmiş görünme," diye cevap verdi Scott. "İkimiz de asla bir koca bulamayacağımızı biliyoruz, bu yüzden sana kendim bir koca bulma cüretini gösterdim."

Karşısındaki adama bakarken Helen'in ağzı açık kaldı. Hakkında hiçbir şey bilmediği ve yeni tanıştığı bir adamla nasıl evlenebilirdi ki? Helen başını sallayarak durumun iyi tarafını görmeye çalıştı. Helen olanlara inanamıyordu, bu yüzden omuzlarını geriye attı ve tüm bunların sadece korkunç bir rüya olduğuna ve birazdan uyanacağına kendini ikna etmeye çalıştı.

Etrafında olup bitenlere inanmamaya kararlı olan Helen, bir direk gibi duruyordu. Dikkati adamın üzerindeydi. Yüzünde oynayan gölgeler adamın yüz hatlarını belirginleştiriyordu. Aşk tanrısı yay dudakları, çenesinin temiz çizgisi gibi davetkârdı. Helen gözlerini adamla buluştururken içinden bir sıcaklık geçtiğini hissetti. Adam yakışıklı ve korkutucuydu. Bir an için bunun babasının kendisine yaptığı bir şaka olup olmadığını düşünmeden edemedi. Karşısındaki adam istediği her kadını elde edebilirdi, peki neden onu istiyordu? "Bu doğru değil. Onunla evlenemem."

"Neden olmasın?" Scott içten bir kıkırdamayla sordu. "Sağlığı yerinde, size bakabilir ve tabii ki mirasıyla iyi bir servete sahip."

"Benim iki katım yaşında olduğunu görmüyor musun?" Helen bıkkınlıkla ve açıkça abartarak şikâyet etti. Dük'e bir bakışta Helen'den sadece birkaç yaş büyük olduğu anlaşılıyordu ama tavırları onu oldukça yaşlandırıyordu. Elbette, adam hantal ve şeytanın umursayabileceği bir şekilde yakışıklıydı, ama yüzündeki sert ifade kusursuz yüzünü yaşlandırıyor gibiydi. "Peki onun hakkında ne biliyoruz?" Helen gözlerini Dük'ten ayırmadan sordu. Dük'e ettiği hakaretlerin hiçbirinin onu ürkütmediğini fark etmekten kendini alamadı.

Dük, "Sizi temin ederim ki bu bir sorun teşkil etmeyecek," dedi.

Helen'in tüm vücudu uyuşmuştu. Babasının nemli eli ile onu yeni Düşes olarak dans pistinde dolaştıran yabancınn eli arasındaki farkı hissedemiyordu. Sanki yeniden beş yaşındaymış gibi hissediyordu, avluda bulutlar birbirine girerken dönüyordu, ta ki düşene kadar. Ancak bu sefer yumuşak bir iniş beklemiyordu.

Duyuruyu takip eden günler, tam olarak bir araya getiremediği parçalanmış bir rüya gibiydi. Aşkı bulma umutları elinden uçup gitmişti; her ne kadar iyi tarafı bulmaya çalışsa da, Dük'ün düşünceli gölgesinin altında her şey karanlık görünüyordu.

Helen, her geldiğinde ona gözlerini deviriyordu. Onunla hiçbir ortak noktası yoktu. Babasının ısrarla istediği ikindi çayı seansları bile sıkıcıydı ve aralarında sadece birkaç kelime paylaşılıyordu. Nasıl bir evliliğe zorlandığını anlamaya başlamıştı.

Theresa oturma odasında Helen'in yanına oturmuş bir fincan çayın tadını çıkarırken, "Hadi ama, o kadar da kötü olamaz," diye güvence verdi. Helen hayal kırıklığı içinde başını salladı. Durumun kasvetini kız kardeşine tam olarak anlatamadığı açıktı.

"Düğüne bir hafta kaldı," diye fısıldadı Helen, "ve ben onunla tek bir akşam yemeği bile paylaşmadım. Ne bir çiçek ne de başka bir sevgi göstergesi var. Sanki adamın ruhu yok, neşesi yok, sevgisi yok."

Theresa, Helen'in dramatik davranışı karşısında gözlerini devirerek, "Herkesin bir ruhu vardır," dedi.

"Burada abarttığımı düşündüğünü biliyorum ama abartmıyorum. Bu akşam kal ve sana bunu kanıtlayayım," diye önerdi Helen, sesi çaresizlikle eğilirken.

"Bir zamanlar Devlin'i asla sevemeyeceğimi düşünürdüm ama seviyorum. Bu sadece bir uyum ve uzlaşma meselesi. Seni tamamen anladığımı söylediğimde bana güven. Senin yaşadıklarını ben de yaşadım ama Dük'ü seni bu yükümlülüğten kurtarmaya ikna etmenin bir yolunu bulamazsan, korkarım onunla evlenmek zorunda kalacaksın."

"Bu konuda benim de söz hakkım olması gerektiğini düşünmüyor musun?" Helen sordu.

Theresa küçük bir kahkaha attı ve neredeyse çay fincanını düşürüyordu. Helen'e sanki onu hayatında daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Babamızla tanıştınız, değil mi?"

"Elbette, ama yine de yapacak daha fazla şey olmalı. Belki de kaçmalıyım. Fransa'da bir süre yanlarında kalabileceğim bir ailemiz var. Belki de seninle kalmalıyım." Helen kız kardeşinin eline uzanmayı düşündü.

Theresa gözlerini devirerek, "Kaçmayacaksın," dedi ve çay fincanını kazara kırılmadan önce masaya bıraktı. "Ve korkarım Fransa'da hiç ailemiz yok - inan bana

Bu konuda da. Peki ya Dük'e bir şans verseydiniz?"

"Dük'ü tanısaydınız bana böyle bir tavsiyede bulunacağınızdan şüpheliyim," diye homurdandı Helen. "Belki yemekten sonra bu konuşmayı tekrar gözden geçirebiliriz? Belki o zaman aklınız başınıza gelir."

Birkaç saat sonra kapı zili çaldı. Helen'in tüyleri diken diken oldu ve vücudu karıncalandı. Elindeki kitabı bıraktı ve Theresa'ya baktı. Ayağa kalkmakta tereddüt eden Helen, misafirlerini karşılamaya gelen Scott'ın aceleci ayak seslerini dinledi.

"Hazır mısın?" Theresa sordu.

"Hayır, ama başka seçeneğim var mı?" Helen, Theresa'yı fuayeye kadar takip ederken mırıldandı. Scott çoktan oradaydı ve Dük içeri girerken hevesle ağırlığını değiştiriyordu.

Scott başıyla selam vererek, "Hoş geldiniz, Majesteleri," dedi. Helen ve Theresa da Dük'ü selamlamak için eğildiler. Helen kız kardeşine bir göz atmaya cesaret edince göğsü gerildi. Kız kardeşinin ilk izlenimini ölçmek istiyordu. Dük, Helen ve Theresa'ya tek kelime etmeden ya da başıyla selam vermeden Scott'ı koridora kadar takip etti ve Scott'ın çalışma odasında gözden kayboldu.

Theresa, Helen'a özür dileyen bir gülümseme vererek, "Bu ilginçti," dedi. Helen sertçe yutkunurken derisi karıncalandı. Adamın sabah ışığında bile Helen'in içine sinmeyen bir havası var gibiydi. Dük gündüz saatlerinde de baloda olduğu kadar göz korkutucuydu.

"Sana onun tuhaf olduğunu söylememiş miydin?" Helen koridoru gözetlemek için boynunu eğerek ısrar etti.

Theresa kolunu Helen'in koluna dolayarak onu oturma odasına götürürken, "Onu tarif etmenin bir yolu da bu," dedi.

"Sana her şeyi planladıklarını söylemiştim, değil mi?" Helen kendini yenilmiş hissederek pelüş koltuğa çökerken sordu. "Renk teması, çiçekler, akşam yemeği, hepsi. Ve bir kez bile benim fikrimi sormadılar. Kendimi babamın en yüksek teklifi verene satılan av köpeklerinden biri gibi hissediyorum."

"Ah, Helen. Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki evlendikten sonra farklı olur. Çoğu zaman evliliğin iş tarafı soğuk ve tatsızdır. Ama kim bilir, belki bir süre sonra kocanla ortak bir zemin bulursun."

Helen küçümseyerek, "Ne kadar iyimsersin," diye homurdandı.

"Bütün bu durum senin elinde değil ama bir seçeneğin var. Bu konuda karamsar olabilirsin ya da

bir tür neşe bulabilirsin. Unutma..." Theresa, Helen'i umutla dolduran sevgi dolu bir gülümsemeyle güvence verdi.

"...tesadüf diye bir şey yoktur," diye devam etti Helen, Theresa'nın cümlesini tamamlayarak. "Ama tek sorun

İşte babam evden gitmemi istiyor. Neden seninle kalamıyorum? Babam asla bilmeyecek."

"İkimiz de biliyoruz ki babamın ilk bakacağı yer benim evim olurdu. Sonra seni geri getirir ve düğün devam ederdi. Bilirsin, bir şeyi kafasına koydu mu, takıntı haline getirir."

Helen şömineye bakarken omuzlarını düşürdü. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Sanırım böylesi daha iyi. Yani, itibarımı mahvedebilir ve Umberg ile yalnız yakalanabilirdim."

Theresa başını öne eğdi. "Seçmek istediğin yolun bu olduğuna emin misin? Sadece geleceğini mahvetmekle kalmaz, aynı zamanda babanın gazabını da üzerine çekersin."

"Hayır," diye ofladı Helen, yenilmişti. "Haklısın. Dük'le evlenmekten kurtulmayı başarsam bile, babamın öfkesini ilk elden görmek istemem."

Helen hangi planı yaparsa yapsın, hiçbirisi işe yaramadı. Helen'in deneyebileceği tek bir şey kalmıştı. Müstakbel kocasıyla yüzleşmek zorundaydı. Cesaretini toplayan Helen sandalyesinden kalktı.

"Peki nereye gidiyorsun?" Theresa sordu.

"Doğrudan Dük'le konuşacağım," dedi Helen cesurca. "Belki durumumu anlatırsam bana acır ve düğünü iptal eder."

Helen babasının çalışma odasına doğru yürüdü ve köşeden sıvıştı. Gerekirse bütün gece orada durabilirdi. Saatler ilerledikçe Helen başını köşeden uzattı ve Dük'ün çıkışını kaçırıp kaçırmadığını merak etti.

"Ben gidiyorum," diye seslendi Theresa koridordan aşağıya. Helen kafasını dışarı çıkardı ve kız kardeşine el salladı. Her ne kadar gitmesini istemese de, kız kardeşinin kalmasının doğru olmayacağını anlıyordu. Ne de olsa Theresa'nın ilgilenmesi gereken bir kocası vardı.

Duvara yaslanmış, Scott ve Dük'ün sözlerini bitirmesini bekleyen Helen, Dük'e nasıl yaklaşacağını düşündü. Göz korkutucu bir adamdı. Onu sarsan sadece yüzündeki sert çizgiler ya da parlak sırları değildi. Dük onun üzerinde yükseliyordu ve isterse onu bir dal gibi kırabilirdi.

Yaklaşan botların gümbürtüsü Helen'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Doğruldu ve kulakları dikildi. Kapı açılırken inledi ve Helen aralıktan Dük'ü gördü. Nefesini tuttu, fikrinin iyice düşünülmemiş olabileceğini fark etti. Dili ağzının çatısını kazırken sertleştiğini hissetti. Söylemeyi planladığı her şey onu gördüğü anda aklından uçup gitti.

"O zaman anlaştık." Scott'ın sesi Helen'in sinirlerini bozdu ve Dük'ün soğukkanlı ifadesine odaklandı. Bir öfke kıvılcımıyla Helen ona ne söylemek istediğini tam olarak biliyordu.

Dük, Scott'ın elini sıkarken, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi. Helen kapıların kapanmasını bekledi. Dük çalışma odasından çıkar çıkmaz ona yaklaşıacaktı.

Kapının tıkırtısı Helen'in kulaklarında yankılandı ve düğünün iptal edilmesini istiyorsa Dük'le yüzleşecek cesareti bulması gerektiğini biliyordu. Saklandığı yerden çıkan Helen, Dük'ü koridorda takip etti.

Siyah bir girdap içinde Dük topukları üzerinde döndü ve kılıcını çekti. Helen olduğu yerde durdu ve dehşet onu kavrarken göğsünü sıktı. Dük'ün gözleri pişmanlıkla dolarken Helen yavaşça geri çekildi. Boğazını temizleyen Dük kılıcını sakladı ve yeleğinin eteklerini çekti.

"Evlendiğimizde dört gözle bekleyeceğim şey bu mu?" Helen, Dük'ün yüzünün seğirdiğini fark edince sordu. "Madem yapacaksın, yap o zaman. Neden düğün sonrasına kadar bekleyelim ki? İkimize de iyilik yapmış olursun."

Gözleri kısılan Dük'ün yüzündeki şaşkınlık çabucak kayboldu. "Ölüm o kadar davetkâr mı ki, kocan olarak beni seçeceğine onu kucaklamayı tercih ediyorsun?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, evet. Beni umursamadığını biliyorum, beni tanımıyorsun bile, ben de seni tanımıyorum," diye yanıtladı Helen.

"Jackson Deumond," dedi, karanlık gözlerini Helen'den ayırmadan başını hafifçe eğerek. "Ve sen de Helen Smith'sin, yakında Stonewill Düşesi olacaksın."

"Majesteleri," diye yanıtladı Helen, gerginlik onun vücudunun daha fazla farkına varmasına neden olurken gülümsemeye çalıştı. Adamın göğsünün de kendisinininki gibi hızla inip kalktığını görebiliyordu. Oda sanki ikisi için çok küçükmüş gibi hissediyordu. "Düğün hediyelerini değiş tokuş etmek adet olduğu için senden bir şey istemeye geldim."

Jackson soğuk bir ifadeyle, "Takas olmayacak," dedi.

Helen'in kalbi sıkıştı. Zihni konuya yaklaşmak için başka bir yol aradı. "Anlıyorum, peki bu kesin mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Jackson. "Sende olup da benim istediğim hiçbir şey yok. Ve senin istediğin bir şeye sahip olduğumdan emin olsam da, evlendiğimizde onu alacaksın."

"Bu evliliği istemiyorum," diye ağzından kaçırdı Helen.

"Alakasız," dedi Jackson; gözlerindeki azıcık duygu da yok olmuştu.

"Sana karşı olan hislerim mi yoksa evlilik mi?" Helen sordu.

Jackson biraz omuz silkkti, "İkisi de. Senin bu konudaki duyguların benim tutumumu değiştirmeyecek. Evleneceğiz."

"Ama seni mutlu edecek birini istemiyor musun?" Helen sordu.

Jackson başını salladı ve çenesini kaldırdı. Bakışları odadaki uzak bir noktaya kayarken gözleri parladı.

"Aptalca fikirler, sence de öyle değil mi?" Jackson sordu. "Duygular. Mutlu, üzgün, neşeli ya da kederli. Gerçekler önünüze konduğunda bunların hiçbirinin önemi yok. Ve gerçek şu ki, sen ve ben önümüzdeki hafta evleneceğiz."

"Anlıyorum, senin neşen başkalarını mutsuz etmekten geliyor, öyle mi?" Helen gözyaşları gözlerini yakarken sordu. Tüm umutları yıkılmıştı ve düğünü durdurmak için ona söyleyebileceği başka bir şey olmayacağını biliyordu.

"Ne kadar komik. Şu anda bile seni mutsuz mu ediyorum? Ve biz daha evlenmedik bile."

"Şimdi, seni eğlendiriyorum, değil mi? Çekilmez birisin. Belli ki başkalarını incitmekten hoşlanıyorsun," diye homurdandı Helen.

"Peki söyle bakalım, seni nasıl incittim? Sana tek bir parmağımı bile sürmedim ve seninle neredeyse iki kelime bile konuşmadım."

Helen durumu tersine çevirmeyi umarak, "Benimle evlenmemen için bir neden daha," diye karşı çıktı. "Madem bu kadar sessizim, o zaman beni kazara ezip geçmeni engelleyen ne? Eminim çok daha açık sözlü ve gürültücü bir eş istiyorsundur."

Jackson'ın dudaklarının köşesini çekiştirmesi Helen'i daha da çileden çıkarmıştı. Jackson'ın onu kızdırmaktan olması gerekenden daha fazla zevk aldığını anlayabiliyordu.

"Senin gibi bir adamla evlenemem," dedi Helen.

Jackson'ın kaşları kalktı. "Benim gibi bir adamla mı?"

"Karamsar ve cansız. Sanki renksiz bir dünyada yaşıyorsun. Hangi korkunç şey seni bu kadar ruhsuz yaptı?" Helen, Jackson'ın gözlerinin seğirmesini izledi. Ona dik dik bakarken burun delikleri alevlendi.

Jackson, "Beni ne kadar kalpsiz ve ruhsuz görseniz de Leydim, sizi temin ederim ki hiçbir hakaret

fikrimi değiştirmeyecek," dedi. "Evleneceğiz - eminim sizi çok zecektir."

"Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek mi?" Helen yenilgiyle geriye doğru tkezlerken fısıldadı. Onun tek

Bu anlaşmadan kurtulma şansı onun etrafında çöktü ve yandı. Neden bu kadar sinir bozucu olmak zorundaydı? Keşke dilini ısırabilseydi ama onunla arasını düzeltmek için artık çok geçti. Gözlerindeki ısıltı savaştan dönen bir kahramaninkine benziyordu.

"Hayır," dedi sert ve kesin bir ses tonuyla. Bu Helen'i **derinden** sarstı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Güneşiği, ama sonsuza kadar birlikte kalacağız."

BÖLÜM 3

Helen odada volta atarken, "Böyle bir şey olamaz," dedi. Parmak uçlarıyla oynadı tırnaklarını sanki yataktan çekip çıkarmaya çalışıyordu. Küçük pencereden dışarı bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Yoldan geçen arabaların sonu gelmiyor gibiydi ve babasının törene kaç kişiyi davet ettiğini merak etmekten kendini alamadı.

"Bütün tonu davet etmek zorunda mıydı?" Helen kız kardeşiyle yüzleşmek için döndüğünde öfkeyle homurdandı. Theresa'nın bu kadar sakin ve soğukkanlı olması onu rahatsız ediyordu. Kendisinin de ablası kadar soğukkanlı olabilmeyi diliyordu ama sinirleri onu alt etmeye başlamıştı.

Theresa sırtarak, "Babamın herkesi davet etmeye gücünün yeteceğinden şüpheliyim," dedi. "Her ne kadar zengin ve güçlü olduğunu düşünmek istese de, ikimiz de bunun sınırlı olduğunu biliyoruz."

"Kiliseye doğru giden en az on beş at arabası saydım. Araba başına dört kişi düşse en az altmış kişi eder," dedi Helen, kafasında hızlı bir hesap yaparak. Göğsü sıkıştı ve kafası bulanıklaştı. Bir yanı düğünü iptal etmenin bir yolunu bulacağını umuyordu ama ne yaparsa yapsın Jackson buna yanaşmıyordu.

"Kardeşim, kendini çıldırtacaksın. Sakinleşmeli ve kaderine razı olmalısın," dedi Theresa, parmaklarını Helen'in kollarına dolayarak onu kıpırdamadan durmaya zorlarken.

"Bana vereceğin tüm tavsiye bu mu? Cidden sevgisiz bir evlilik yapacağım gerçeğini kabul etmemi mi istiyorsun?"

"Sana ne söylememi istiyorsun? Sana bunu daha iyi hale getirecek hiçbir şey söyleyemem. Evet, tanımadığın bir adamla evleniyorsun ama zaman insanları değiştiriyor. Kim bilir? Birkaç yıl içinde onu sevmeye başlayabilirsin, o da seni."

Helen dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı ve başını salladı, "Ve bu annem için çok iyi oldu."

Theresa'ya ters ters bakarken her nefesinden Araya'nın kantele damlıyordu. İhtiyaç duyduğu anda kız

kardeşinin ona yardım etmemesi Helen'e her şeyden çok acı veriyordu. Helen'in ihtiyacı olan şey bir kaçıştı, bir

Ama her geçen an seçenekleri azalıyordu.

Theresa, "Annem için ie yaramamı olabilir ama benim için yaradı," diye belirtti. "Ve kim bilir? Jackson'la aranızdaki her şey yoluna girebilir. Geleceğın ne getireceğini bilemezsin."

"Bana kılıç salladığın söylemiş miydin?" Helen, kilisenin çanları zaman içinde yüksek sesle çalarken sordu. "Bu sana adam hakkında ne anlatıyor? Belli ki dengesiz biri."

Theresa sandalyesinden kalktı ve Helen'e doğru yürüdü. Kollarını kız kardeşine doladı. "Keşke bunu daha iyi hale getirmene yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olsaydı."

Helen, Theresa'nın kucağına düşmek ve kız kardeşinin kollarında bulduğu güvenliğe tutunmak istedi. Hayat, kız kardeşinin koynundaki boşlukta güvendeydi.

"Korktuğunu biliyorum. Her gelin düğünü sırasında korkar. Bilinmeyen şeyler göz korkutucu ve sinir bozucu olabilir. Bu zorlukla zarafet ve asaletle yüzleşeceksin," dedi Theresa o kadar sevgi dolu bir ses tonuyla ki Helen ağlamak istedi. Evlenmeye hazır değildi. Helen kalbini alacak ve ayaklarını yerden kesecek birini seçebileceğini düşünmüştü. Bunun yerine, kışın soğuğundan daha soğuk bir adamla evlenmeye zorlanıyordu.

"Bu saçmalık da ne?" Scott odaya girerken homurdandı. Helen kız kardeşinin kucağından ayrılmayı reddetti. "Hazır bile değilsin. Theresa, buraya kız kardeşini giydirmek için geldiğini sanıyordum. Onun yerine ikinizi oyalanırken mi buldum?"

"Baba, lütfen bana bunu yaptırma. O adamı sevmiyorum," diye yalvardı Helen ama çığlıkları sağır kulaklara çarptı. Scott küçük masaya doğru yürüdü ve sandalyenin arkasındaki duvağı kaptığı gibi Theresa'nın ellerine tutuşturdu.

Scott, "Onu giydir," dedi. "Dük'ün beklemesine izin vermeyeceğim. Eğer iyi bir e olacaksan, ilk emir verildiğinde söyleneni yapmayı öğreneceksin."

Helen Theresa'ya baktı; vücudu uyuşmuş gibi hissederken kalbi ağrıyordu. Theresa yavaşça Helen'i bıraktı ve ona ürkek bir gülümseme verdi.

"İyi tarafından bakarsak, en azından evlendikten sonra artık babanın emirlerini dinlemek zorunda kalmayacaksın. Son sözü kocanız söyleyecek."

Helen gözlerini devirdi ama önüne çıkan küçük nimetler için minnettar olması gerektiğini fark etti. Babasının parmağı altında olmamak iyi bir şey olabilirdi, ama Helen'in bildiğı tek şey, soğuk kalpli bir adamı bir başkasıyla değiştiriyor olduğuydu.

Helen, "Biliyorsun bu beni daha iyi hissettirmiyor," dedi.

Theresa duvağı Helen'in başına yerleştirip kırıksıklıkları düzeltirken, "Kendini toparlaman için sana biraz zaman vereceğim," diye talimat verdi. "Hazır olduğunda dışarıda seni bekliyor olacağım. Ve dışarı çıkmayı hatırlatmak zorunda bırakma beni. Törenden önce babamın gazabını üzerimize çekmek istemeyiz."

Helen kız kardeşinin odadan çıkışını izlerken derin bir iç çekti. Kıyamet, güneşi karartan bir duman bulutu gibi etrafında dolanıyordu. Helen yanaklarından aşağı dökülmek üzere olan gözyaşlarıyla savaştı.

Aynadaki kıza bakan Helen odadan çıkmak için cesaretini toplamaya çalıştı. Evin dışındaki insanlar neşeyle eğlenirken kakhaha sesleri müziğe karşıyordu ama Helen için yapması gereken şeyin neşeli bir tarafı yoktu.

Dikkati açık pencereye kayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Pencereye doğru yürüyüp odanın içine dolan serin bahar esintisinin tadını çıkarırken içinde bir umut patlaması oldu. Kuşların cıvıltısı kulaklarını tırmaladı ve ağaca doğru baktı.

Pencere ile dal arasındaki mesafeyi tahmin ederken aklından bir plan geçti. Yere bakan Helen, ağaca çıktıktan sonra oradan inmesinin güvenli bir yolu olmadığını fark etti. Yere en az on beş metrelik bir düşüş vardı ve pencereden atlayarak daha şanslı olacağını biliyordu. Böyle bir hareketin sonuçlarını düşününce ürperdi; şansını bilseydi, bacağı kırılır ve yine de evlenmek üzere kiliseye götürülürdü.

"Acaba biliyor mu?" Helen bir kadın sesi duydu ve yan kapıdan çıkan hizmetçileri fark etti. Pencerenin köşesine doğru eğilen Helen'in vücudu karıncalandı. Panik göğsünü dövüyordu.

"Bundan şüpheliyim. Hiçbir kadın böyle bir üne sahip bir adamla evlenmez," diye cevap verdi başka bir ses. Dizlerinin bağı çözülürken Helen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Düğünüyle ilgili çekinceleri olması yeterince kötüydü, ama Jackson ondan hangi korkunç sırrı saklıyordu?

Bir çapkınla mı evleniyorum? Bu onun neden bu kadar soğuk ve mesafeli olduğunu açıklar. Tanrım, ben sadece sosyete için bir paravanım ve ne yapmam gerekiyor? Evlilik yatağı dışında böyle ilişkiler yaşamasına izin mi vereyim?

Helen'in kırılgan kalbi hızlandı. Vazgeçmek için bir neden varsa, o da kesinlikle bu olmalıydı. Babasının onu böyle bir adamla evlendirmesine imkân yoktu, değil mi?

"Cinayet davası haberinin buraya ulaşmamasına şaşırdım."

Helen'in aklı hizmetçilerin konuşmalarına takılmıştı.

Duruşma mı? Cinayet mi? Jackson'dan mı bahsediyorlar? Hayır, olamazlar; mümkün değil.

Kesinlikle,

Jackson birini öldürmezdi, değil mi?

Pencereye daha da yaklaştığında midesinde dönen paniğin yerini dehşet aldı. Helen ne tür bir adamla evlendiğini bilmeliydi. Jackson'ın kılıcını çekip çıkardığı görüntüler zihninde titreşti. Odadaki hava daha ince ve içine çekmesi daha zor görünüyordu.

Hayır. Hayır. Bu olamaz.

Helen kendini yerden zorla kaldırdı ve kapıya doğru koştu, duvağı arkasından savruluyordu. Bir çapkınla evlenmek yeterince kötüydü ama bir katille evlenmek?

Helen kız kardeşinin kollarına düştüğünde Theresa, "Ben de tam gelip seni almak üzereydim," dedi. "Aman Tanrım, ne yaptın sen? Sana kendini toparlamayı, panik atak geçirmemeni söylediğimi sanıyordum."

"Ben... bunu... yapamam," diye homurdandı Helen, gözleriyle gölgeleri takip ederken. Buz gibi bir ürperti omurgasını gıcıklayarak kanının donmasına neden oldu.

"Bunu konuşmuştuk," dedi Theresa. Helen başını salladı.

"Biliyor muydun?" Helen hırıltılı nefes alışını kontrol ederken sordu. Theresa şaşkınlık içinde kaşlarını burnunun üstüne doğru çattı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Theresa kız kardeşine karşı sabrı giderek azalırken artık öfkesini gizleyemiyordu.

"Jackson'ın cinayetten yargılandığını biliyor muydun?" Helen'in sesi dehşetten çatladı.

"Ne? Böyle şeyleri nereden duydun?"

Helen kapıyı işaret etti. "Hizmetçiler. Penceremin altından konuştuklarını duydum."

Theresa'nın bakışları kayboldu ve yerini alaycı bir bakışa bıraktı. "Helen, senin dinlediğini bildiklerini hiç düşündün mü? Belki de sadece sana eziyet etmek istemişlerdir."

Helen Theresa'nın omuzlarını tuttu ve kız kardeşinin gözlerinin içine baktı. Helen toplayabildiği kadar büyük bir inançla kız kardeşinin anlamasını sağlamaya çalıştı.

"Orada olduğumu bilmiyorlardı," diye karşı çıktı Helen. "Babam beni öldürmek için mi bu adamla evlendiriyor?" Theresa hafif bir kıkırdamayla, "Kimse seni öldürmeye çalışmıyor," diye güvence verdi.

"Şimdi böyle söylüyorsun ama sabah cansız bedenimi bulduğunda ne hissedeceksin?" Helen

kaşlarını kaldırarak sordu. "Dük güçlü bir adam; bunu yapabilir ve yanına kâr kalabilir."

"Beni yaraladınız, Bayan Helen."

Jackson'ın sesi kulaklarında yankılandığında Helen donakaldı. Arkasını dönmeye cesaret edemedi ama parmakları Theresa'nın kollarını sıkıca sararken kız kardeşine baktı.

Theresa başını eğerek, "Majesteleri," diye selamladı.

"Balodan beri dedikodu yapan biri olduğumu biliyordum," dedi Jackson. Sesi soğuk ve mesafeliydi ama Helen'i derinden sarsmıştı. "Yakında karım olacağına göre, bu alışkanlığını düzeltecek kişi ben olacağım gibi görünüyor."

Theresa kolunu Helen'den çekerken, "Kız kardeşim şu anda biraz bunalmış durumda," diye açıklamaya çalıştı.

"Anlaşılabilir," dedi Jackson, "ama Helen dedikodu yayma konusunda daha dikkatli olmalı. Bu, günün birinde onun yaralanmasına neden olabilir."

Theresa Helen'in parmaklarını ondan zorla çekerken Helen'in gözleri dehşetle açıldı. Birden Helen sanki havada süzülüyormuş gibi hissetti. Bir şekilde yerçekimi onu aşağıda tutmuyordu. Theresa onun çapasıydı ve şimdi tek yoldaşı olan dehşet ve panikle sürükleniyordu.

Jackson, Helen'i elinden tuttuğu gibi, "Misafirlerimiz bekliyor," diye tersledi. Başının döndüğünü ve daha önce bildiği her şeyden koptuğunu hissetti. Kiliseye doğru yürürlerken Jackson'la göz göze gelen Helen, sıkıntılı düşüncelerini susturmaya çalıştı.

"Şimdi söyle bana, ölecek miyim?" Helen gözlerini yere çevirirken sordu. Helen göz ucuyla Jackson'ın kaşlarını kaldırdığını ve dudaklarının bir köşede seğirdiğini fark etti.

"Evet," diye cevap verdi Helen'in dehşete düşmesine neden olacak şekilde. "Ne yazık ki bu hepimizin geçmesi gereken bir geçiş töreni."

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun," diye homurdandı Helen, içinde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışarak.

"Sana zarar gelmeyeceğine dair söz vermedim mi?" Jackson gözlerini kiliseden ayırmadan fısıldadı. Helen bunun retorik bir soru olup olmadığını bilmiyordu. Tek yapabildiği bir sonraki adımı atmaya odaklanmaktı, böylece yere yığılmayacaktı.

"Yaptın."

"Ama hata yapmayın, bu evlilik bir kolaylık evliliğidir, başka bir şey değil. Sen de benim için aynısını yaptığın sürece sınırlarına ve mahremiyetine saygı duyacağım. Ve sallanan diline tahammül etmeyeceğim. Daha önce söylediklerimde ciddiydim - eğer buna bir son vermezsen başın belaya girecek."

"Kız kardeşimin dikkatine sunduğum iddiaları yalanlamadığınızı fark ettim." Helen

kendi kulaklarına bile yabancı gelen gıcırtılı bir ses tonuyla gözlemledi.

"Ne kadar da dikkatlisin," diye cevap verdi Jackson, kilisenin kapısına giden merdivenleri çıkarken. Helen'in zihni tek bir düşünceye tutunamayacak kadar hızlı çalışıyordu. Dünyası etrafında tuğla tuğla parçalanıyordu. Yapabileceği tek şey kilisenin üzerlerine çökmesi ve onu bu sefaletten kurtarması için dua etmekti.

Helen yapmak üzere olduğu şeyi engellemek için elinden geleni yaptı. Akıllı, babasının onu böylesine duygusuz ve mesafeli bir adamla evlendirdiği gerçeğini bir türlü kavrayamıyordu. Dikkatini gelinliğinin eteklerine ve kilisenin merdivenlerinden çıkarken ayak bileklerine dolanmasına odakladı. Helen kısa bir an için etek ucunun kirlenip kirlenmediğini merak etti. Dük'le evlenirken giydiği gelinlik bile olsa, böylesine zarif bir gelinliği mahvetme düşüncesine katlanamıyordu.

Borulu orgdan gelen müzik uğursuz notalarını çalarak kuşların çan kulesinden havalanmasına neden oldu. Yukarı baktı ve gitmelerinin ne kadar kolay olduğunu gördü. Omuzlarını geriye atan Helen, bu andan sonra babasının artık kendisi üzerinde hiçbir kontrolü olmayacağı gerçeğiyle teselli bulmaya çalıştı.

Tören bulanıktı. Helen, evlilik yeminlerini yöneten piskoposu zar zor anlayabiliyordu.

"Şimdi gelininizi öpebilirsiniz," dedi piskopos. Helen'ın kafa derisi karıncalandı ve kalbi hızlandı. Bu onu Jackson'a sonsuza dek bağlayacak olan son mühüdü. Onunla yüzleşmek için dönen Helen, yüzündeki çizgileri inceledi. Sanki başka bir yerdeymiş ve tüm toplumun ve Tanrı'nın önünde durmuyormuş gibi eğlenmemiş görünüyordu.

Jackson isteksizce daha yakına eğildi. Helen ne yapacağını bilemedi. Dondu kaldı ve adamın yaklaşmasını izledi. Helen'in gözleri fal taşı gibi açılmışken Jackson dudaklarını Helen'in dudaklarına yapıştırdı. Dudakları Helen'in içinden geçti ve vücudunda vahşi bir nehir gibi aktı. Bu duygu beklenmedikti ve Helen'i şoke etti. İçinde kıpırdanan şeyin sinirlerinin birikimi mi yoksa başka bir şey mi olduğundan emin olamayarak geri çekildi.

Ayağa kalkarak Jackson'a baktı ve ondan bir tepki görmeyi bekledi. Şaşırtıcı bir şekilde, Jackson'ın yüzünde kendi yüzündeki şok ve belirsizliğin aynısını buldu. Öpücük kalbinin yerinden fırlamasına neden olmuş ve vücudunu harap etmişti. Helen, Jackson'ın da aynı şaşkınlık ve şoku yaşadığını fark etti.

Piskopos, "Stonewall Dükü ve Düşesi'ni takdim edebilir miyim?" diye anons etti. Göz ucuyla Jackson'ın koridordan aşağı doğru kaçmaya çalıştığını fark etti. Kendisi de meraklı gözlerden uzaklaşmak için aynı hevese sahip olduğundan bunu fark etmesi garipti.

"Bitti," diye mırıldandı Jackson nefesinin altında. Elini tutup onu koridordan aşağı çekerken Helen ne düşüneceğini bilemedi, her an alev alacakmış gibi kiliseden kaçmaya hevesliydi.

BÖLÜM 4

"Tebrikler, Majesteleri."

Jackson gözlerini devirdi ve ziyafet salonuna doğru yürürken gözlerini arka duvara dikti. Etrafındaki herkesin ve misafirlerinden gelen küçük kıs kıs gülüşlerin tamamen farkındaydı. Bunların hiçbirisi onun için önemli değildi; ne de olsa insanların onun hakkında konuşmasına ve arkasından fısıldaşmasına oldukça alışkındı. Jackson'ın tek endişesi, şimdi dedikodulara ve söylentilere katlanmak zorunda olan Helen içindi.

Jackson keskin bir sol yaparak kutlama için toplanan kalabalığı atlattı ve çalışma odasına doğru ilerledi. Tüm evde sarhoş aptalların ya da meraklı annelerin neden kızlarından birini seçmediğini sormayacağını bildiği tek odaydı.

Yalnızlık kalesine adım atan Jackson, büyük kırmızı meşe masaya doğru ilerledi ve deri sandalyeye oturdu. Arkasına yaslanıp etrafındaki sessizliğin tadını çıkarırken keskin bir nefes verdi.

Tanrıya şükür, o iş bitti.

Jackson burnunun kenarını sıkarak beyninden gözlerine doğru yayılan baş ağrısının kesilmesini diledi. En azından ana yemek salonunda değildi. Gürültüyü dinlemeyi düşünmek bile onu ürkütüyordu.

"Hadi, yemeğimi iç. Benim ziyafetimde ye, umurumda değil," diye mırıldandı Jackson başının arkasını koltuğa vururken. Tavana bakan Jackson doğru kararı verip vermediğini düşünmeden edemiyordu. Babasının gözünde öyleydi ve Jackson gerçekten önemli olan tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Önemli olan kiminle evlendiği değildi, sadece evlenmiş olmasıydı. Artık unvanı ve serveti hesaba katıldığına göre, Jackson omuzlarındaki gerginliğin biraz azalmasına izin verdi.

Kapıya vuran birinin gürültüsüyle irkildi. Jackson nefesini tutarak çalışma odasına sendeleyerek giren iki adama baktı. İzinsiz girdikleri için onlara saldırmaya hazır olan Jackson oturduğu yerden kalktı.

Jackson kararlı bir şekilde, "Bu oda özeldir," dedi. Üç adam da yaklaştıkça gülmeye başladı. Elini sallayarak

Jackson başını eğerek koltuğuna geri döndü.

"Burası biraz havasız, sence de öyle değil mi?"

"Liam. Ben de senin düğün yemeğine gelemeyeceğini düşünüyordum." Jackson, uzun boylu, sırık gibi kolları ve bacakları olan arkadaşı yanına geldiğinde onu selamladı. Liam kolunu Jackson'a doladı ve yarısı boş bardağını gökyüzüne kaldırdı.

"Jackson'a," diye öyle bir bağırdı ki Liam, yoldan geçenlerin durup düşünmesine neden oldu.

"Hepimizin en büyük aptalı. Yatağı hiç eskimesin ve hiç üşümesin."

"Yanlış söyledin seni ahmak." Jackson'ın gözleri şöminenin yanında duran atletik adama kaydı. "Ethan, seni beklemiyordum," diye gözlemlledi Jackson.

Liam, "Evet, evleneceğinizi duyunca kendi gözlerimizle görmemiz gerekti," diye alay etti.

"Peki bahis neydi, ha?" Jackson sandalyesinde arkasına yaslandı ve arkadaşlarına çarpık, bilmiş bir sırtıyla baktı.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Ethan. Ethan ve Liam'ın Manchester'dan onca yolu sadece yemek yemek ve bir şeyler içmek için gelmiş olmalarına imkân yoktu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Jackson başını eğdi ve gerçeği öğrenmek için bekledi.

"Gerçekten de böyle bir günde seni ortada bırakacağımızı mı sanıyordun?" Liam araya girdi.

"Okuldaki arkadaşlığımız senin için anlamsız mıydı? Kırıldım."

Liam sanki bir okla delinmiş gibi kendini dramatik bir şekilde masanın üzerine attı. Liam göz kapağının eğikliğinden bakarken Jackson'ın eğlendiğini saklamak mümkün değildi.

Jackson, Liam'ı masasından iterken, "Bunun anlamı büyüktü," diye cevap verdi. "Yine de bahis sorusuna cevap vermiyor. Dur tahmin edeyim, Liam'ın bahsi gelinimin kaçması üzerineydi ve Ethan, sen de benim başka biriyle yatmam üzerine bahse girdin. Doğru mu anladım?"

Liam ve Ethan birbirlerine bir bakış attıktan sonra ikisi de aynı umursamazlıkla omuz silkti.

"Burada tek başına ne yapıyorsun? Bütün bu parti seni kutlamak içindi ama sen buradasın. Okulda çamura battığını biliyordum ama bu biraz fazla oldu," dedi Liam şöminenin yanındaki küçük masaya doğru ilerlerken. Jackson Liam'ın sürahilerden birinin kapağını açıp içindekileri koklamasını izledi. Liam'ın yüzü anında aydınlandı ve üç bardakla şişeyi kaptı.

"Ne zamandan beri bu kadar asık suratlısın? Dünyanın en güzel karısına sahip olduğunun farkında değil misin? Sen burada Tanrı bilir ne yaparken o dışarıda, çok üzgün ve yalnız görünüyor," diye çıkıştı Liam, Jackson'ın önüne bir bardak koyarak.

"Bence bizim oğlana biraz sıvı cesaret verelim ve ona doğru yolu gösterelim. Kim bilir, belki bu gece gerçekten şansı yaver gider ve sabaha doğru kadınla birlikte olur," diye dalga geçti Ethan.

"Dilini tut," diye tersledi Jackson. "Öncelikle, o konuda yardıma ihtiyacım yok."

"Emin misin?" Ethan gözlerini bir kız gibi kırıştıtararak Jackson'ı daha da kızdırdı. "Hatırladığım kadarıyla gençlik yıllarında yatağa girmeye pek hevesli değildin. Belki de baştan çıkarma sanatını unutmuşsundur?"

Jackson, Ethan'ı yanından uzaklaştırdı ve arkadaşlarının birbirlerine çarpmalarını ve kahkahalar atmalarını izledi. Onları görmek acıyan gözler için bir manzaraydı. Jackson, kutlamasına yardımcı olmaları için onların orada olmasından heyecan duymuyor değildi; Jackson sadece bu gecede kutlanacak bir şey olmadığını düşündü.

Ethan ve Liam nefes nefese ayağa kalkarken Jackson, "Pekâlâ, yeter," diye homurdandı. "Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Yani, evlendim. Bu birliktelikte aşk söz konusu değil."

Liam parmağıyla işaret ederek, "Anlıyorum," diye alay etti. "Sen ne yaptın? Birçok balodan birine gidip, etrafında dönüp evleneceğin kadını mı işaret ettin?"

Jackson omuz silkti ve Liam'a göz kırptı. "Belki."

Liam ve Ethan gözlerini Jackson'a çevirmeden önce birbirlerine baktılar. "Ne tür bir aptalsın sen? Bu şekilde bir eş bulamazsın. Senin dediğini yapacağını nereden biliyorsun?"

"Ya da ya ayaklarının altına yatan faremsi bir şeyse?" Liam sordu.

"Bir eş seçtiğim sürece ne tür bir eş seçtiğimin önemi yoktu ve seçtim. Anlaşmanın bana düşen kısmı tamamlandı," diye savunan Jackson, baş ağrısı yeniden başladığında koltuğuna geri kaydı.

Ethan masanın etrafında dolanırken alçak bir sesle, "Bütün bu olay seni strese sokmuş," dedi. "Vücudundaki gerginliği biraz olsun azaltmana ne yardımcı olur biliyor musun?"

Liam elini bayılacakmış gibi alnına götürerek, "Dışarıda oturup prensinin nerede olabileceğini merak eden yalnız gelin," diye önerdi. "Siz, sevgili bayım, onu yalnızlığından ve erdeminden kurtaran o prens olabilirsiniz."

Jackson, Liam ve Ethan'ın maskaralıklarından bıkmış bir halde, "Eğer durmazsanız ikinizi de buradan atarım," diye tersledi.

"Hadi ama," diye karşı çıktı Liam, Jackson'ın masasına otururken. "Kiminle evlendiğini en azından biraz olsun merak etmediğini söyleyemezsin bana?"

"Helen Smith, 22 yaşında. Sezonun ikinci doğumu ve pırlantası. Babası Valenford Markisi," diye

sıraladı Jackson.

Ethan şömineye doğru yürürken başını salladı. Jackson, Ethan'ın elini şöminenin üzerine koyup ona doğru eğilmesini izledi. Liam'ın yüzündeki ifade yüzünden suçluluk duygusuna kapılmaktan kendini alamadı.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Liam sordu.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok," diye cevap verdi Jackson. "İleride işimi kolaylaştıracak."

"Bu adamı dinliyor musun?" Ethan Liam'a sordu. "Ne saçmalık ama. Bence korktuğun için dışarıda olmak yerine çalışma odasındasın."

Jackson, "Beni korkutan hiçbir şey yok, evlilik ya da bağlılık bile," diye açıkladı.

"Ona yaklaşımdan korkuyorsun," dedi Liam başını çevirip Jackson'a öyle vahşi gözlerle baktı ki Jackson irkildi. Elinde olmadan gözlerini aşağıya çevirdi. Elbette arkadaşlarının onu sandığından daha iyi tanınması da yardımcı olmuyordu.

Jackson, "Durum hiç de öyle değil," diye homurdandı.

"Gerçekten mi? O zaman en sevdiği çiçek ne?" Liam sordu.

"Ya da en sevdiği renge ne dersiniz?" Ethan araya girdi. "Eminim onu sakinleştirmek için gereken temel şeyleri biliyorsunuzdur."

Kollarını göğsünde kavuşturan Jackson'ın kaşları burnunun kenarına doğru çatıldı. Helen'a böyle şeyler sorduğu herhangi bir olayı hatırlamaya çalışırken kafası karıştı. Jackson başını sallayarak dikkatini tekrar Ethan'a çevirdi.

Jackson elini sallayarak, "Böyle şeylerin önemi yok," dedi. Ethan'ın kahkahası odayı doldurdu.

"Öyle mi? Söyler misiniz, karınız sizi yatağınızda bir başkasıyla yakalasa ne yapardınız? O çalkantılı suları neyin yatıştıracağını bilmezseniz fırtınayı nasıl dindirirsiniz?" Liam sordu.

"İkiniz de bu konularda bilgili görünüyorsunuz; söyleyin bana, siz olsanız ne yapardınız?" Jackson kaşlarını kaldırarak sordu.

"Çiçekler ve pasta," diye yanıtladı Ethan. "Çikolatalı bir pasta ve o gün giydiği elbisenin rengine uygun bir buket lale."

"Hayır, bir kadını rahatlatmanın tek yolu alışveriş çılgınlığıdır. Ona banka hesabınızda bir günlüğüne serbestçe dolaşma hakkı vermek, ruh halini kesinlikle rahatlatacaktır," diye önerdi Liam. "Tabii ki ona harcaması için sadece yirmi pound verirsin ama eminim onun için bu bir servet olacaktır."

Arkadaşları hor görülen bir kadını nasıl evcilleştireceklerine dair şakalaşmalarına devam ederken Jackson gülmekten kendini alamadı. Jackson'ın akli gelecekte sevmediği bir eşin üzerine titremesini gerektirecek neler yapabileceğine gitti.

"İkiniz de aptalsınız," dedi Jackson sonunda. "İkiniz de soruna para atmaktan başka ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Gördüğüm kadarıyla, işleri profesyonel ve iş gibi tutarsanız, yerine getirilecek hiçbir beklenti ve tutulmayacak hiçbir söz olmayacak."

"O zaman karın onunla yatmak gibi bir planın olmadığını biliyor? Bu ne kadar üzücü? Hayatının geri kalanında onu bir hizmetçi olarak bırakmayacağından emin misin?" Ethan sordu. Acıma gözlerini doldurdu ve Jackson çalışma odasına daldıklarından beri ilk kez, kocası olarak hâlâ yerine getirmesi gereken bazı görevleri olduğunu fark etti.

Sertçe yutkunan Jackson, bu tür olaylarla ilgili bir plan yaptı. Eğer evliliklerinde bu noktaya gelirlerse, yapılması gerekeni yapacaktı, daha fazlasını değil.

"Bunun ona ve ailesine getireceği onursuzluğu hayal edebiliyor musun?" Ethan'ın sesi konuşurken eğildi ve Jackson manipülasyonu kolayca anlayabildi.

Liam, "Ben daha çok karınızın, o güzel yaratığın, hayatın neşesini ve doluluğunu asla deneyimleyemeyeceği gerçeğiyle ilgileniyorum," diye ısrar etti. "Bir erkeğin dokunuşunu bilmeden ölmek. Korkunç bir şey."

Ethan ellerini Jackson'ın masasına vurdu ve öne doğru eğildi. "Ona dokunmamaya bu kadar meyilli olduğunuza göre yerinize geçmekten onur duyarım. Eminim karanlık bir odada birkaç kadeh şarap içtikten sonra aradaki farkı anlamayacaktır."

"Karımla yatmayacaksın," diye neredeyse hırlayacaktı Jackson. Ethan'ın böyle bir şeyi önermesi bile Jackson'ın içinde daha önce hiç hissetmediği bir öfke uyandırmıştı. Helen'in bir başkasıyla birlikte olması fikri onu öfkeliyordu. Helen onundu; törenin ve... öpücüğün nedeni buydu.

Helen'in gelinliği içindeki görüntüleri zihnini doldururken Jackson'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Öpücüğünün vücudunda nasıl bir şok etkisi yarattığını düşündükçe dudakları yanıyordu. Yaşanan onca şeyin arasında, onu öperken bir şey hissetmek hiç hesaplamadığı bir şeydi. Gözleri çalışma odasının kapısına kayarken şehvet içinde alevlendi.

Ethan, "Onu dokunmadan bırakırsan çok yazık olur diyordum, özellikle de artık resmen karın olduğu için," dedi.

Jackson, kemiklerinin derinliklerinden gelen bir çekimin onu Helen'e doğru çektiğini hissederken, "Belki de söylediklerinde bir şeyler vardır," diye karar verdi. Yavaşça ayağa kalkarken onu görme

ihtiyacı içinde büyüdü.

Ethan ve Liam yüzlerine yapışmış vahşi, hınzır sırtışlarla birbirlerine baktılar. "Hangi bölüm?" Jackson kapıya doğru ilerlerken Liam sordu.

Jackson alçak bir sesle, "Belki de onu biraz daha yakından tanımalıyım," diye cevap verdi. Arzusunun sözlerine gölge düşürmesine izin vermemeye çalıştı ama elinde değildi. Helen bir kez aklına düştüğünde ondan kurtulmanın bir yolu yoktu. Ona yemin ederken funda ve bal kokusundan, uzun kirpiklerini kırıştırmasına kadar onunla ilgili her şey onu baştan çıkarıyordu. Yüzündeki çatık kaşlar bile onu kendine çekiyordu.

"İşte ruh bu," dedi Ethan, Jackson'ın omzunu sıvazlayarak. "Yani, gerçekten, eğer evlenecek ve hayatının geri kalanını biriyle geçireceksen, onu biraz daha iyi tanımalısın. Kızla ayda sadece bir gece geçirseniz bile, kiminle yaşadığınızı bilmelisiniz."

Jackson başını salladı ve derin bir nefes aldı. Masadaki viski şişesini kaptı ve uzun bir yudum aldı. Kalbi göğsünde çılgınca çarpan Jackson, Ethan ve Liam'ın partiye katıldıkları için yaptıkları tezahüratlara odaklanmamaya çalıştı.

"Şimdi, planın nedir?" Çalışma odasından çıkıp balo salonuna doğru yürürlerken Liam sordu. "Plan mı? Neden bir plana ihtiyacım olsun ki?" Jackson sordu. "Ona kur yapmak zorunda değilim. O artık benim karım."

"Onun gözüne girmek istiyorsan, ki bu hayatı senin için çok daha kolay hale getirecektir, öylece yanına gidip ilgisini talep edemezsin. Ona kur yapmalısın," dedi Liam, Jackson kalabalığı tarayıp Helen'i ararken.

"Ben kur yapmam," diye alay etti Jackson.

Ethan, Jackson'ın omzunu sıvazlayarak, "Öğrenmek zorunda kalacaksın," dedi. Jackson'ın vücudu Helen'i bulduğu anda gerildi. Helen kız kardeşiyle birlikte köşede oturuyordu. Dudaklarındaki somurtma, Jackson'ın hemen yanına gidip üzüntüsünü hafifletmek istemesine neden oluyordu. Kendini tutarak onu inceledi, ailesi ve diğer konuklarla kaynaşırken onu izledi.

"Bana mı öyle geliyor," dedi Ethan, "yoksa çok fazla gülümsüyor gibi mi görünüyor?"

Liam başını eğip Helen'e bakarken, "Bu biraz tuhaf," dedi. Ama Jackson onu izlerken gülümsemesinin gözlerine değmediğini görebiliyordu. Dudaklarının kıvrılışında bir sahtelik vardı. Evlenmeleri babasının tercihi olduğu için onu bu kadar asık suratlı görmek onu şaşırtmamıştı. Onu herkesten bu kadar uzak görmek ona acı veriyordu. En son bir araya geldiklerinde kız arkadaş canlısı ve eğlenceliydi, konuşkanlığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Şimdi, daha önce tanıştığı kişinin bir kabuğuydu. Helen'in kendi isteğiyle değil, babasının isteğiyle

onun yanına atılmış itaatkâr bir eş olduğu kafasına dank etti. Bu gerçek ona bir diken gibi battı.

Kaktüsler. Elbette Helen'la aceleyle evlenmek için kendince sebepleri vardı. Jackson mirasını güvence altına almak istiyordu ve bu da ancak evlilikle mümkündü.

"Belki bir dans?" Jackson mırıldandı.

"Fena fikir değil," diye onayladı Ethan ve Jackson'ı dans pistine doğru sertçe itti. Jackson kendisine dikilen gözleri hissetmemeye çalışırken müzik durdu. Dikkatini Helen'a çevirerek elini ona uzattı.

BÖLÜM 5

"Helen," dedi Serena, dirseğini Helen'in koluna doğru iterek, "sanırım senin varlığın isteniyor. dans pistinde."

Omzunun üzerinden zar zor bakan Helen, Jackson'ın balo salonunun ortasında, elini uzatmış ve çok iyi tanıdığı aynı soğukkanlı ifadeyle durduğunu gördü. Dudaklarını sıkıca bastıran Helen, Jackson'ın kendisini beklediğini fark etmemiş gibi davranırken gülümsemesinin solmasını engelledi.

"Ona katılmayacak mısın?" Serena Helen'e doğru eğilerek sordu.

"O mu istedi? Yoksa sırf o öyle diyor diye atlamamı mı istiyor?" Helen Serena'ya mırıldandı.

"Ne yapıyorsun sen?" Scott hışımla Helen'in yanına giderken homurdandı. Helen'in önünde durarak Jackson'ı görmesini engelledi. "Kocanız sizi çağırıyor ve onun yanına gitmelisiniz."

Helen ayağa kalkarken gözlerini babasına dikti. "Artık ne yaptığım üzerinde hiçbir kontrolün yok. Ben artık evli bir kadını ve kocam benim efendim. Sen değilsin."

Scott'ın yüzü öfkeyle buruşmuş bir halde etrafına bakınırken, şahin gözlerle onu izledikleri belli olan konuklara el sallıyordu. Helen etrafındaki insanların onun davranışları hakkında ne düşündüklerini umursamıyordu. Umurunda olsa bile hepsi çürüyebilirdi.

"Çık dışarı," diye homurdandı Scott. Helen omuzlarını geriye attı ve dans pistine doğru yürümeye başladı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini Jackson'a kilitledi. Ona yaklaşırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Adamın gözlerindeki kendini beğenmiş parıltı sinirlerini bozmuştu. Helen kaşlarını kaldırdı ve Jackson'a yaklaşırken yavaşlamadı ama onu tamamen görmezden gelerek yürümeye devam etti.

Helen menzilden çıkamadan Jackson kolunu yakaladı ve Helen yüzleşene kadar onu döndürdü. Baş dönen ve kafası karışan Helen, müzik başlamadan önce dünyayı düzeltmeye çalıştı. Yaylı çalgılar başladı ve Helen kendini bir kez daha Jackson'ın merhametine kalmış buldu.

"Gerçekten de seni istemiyormuşum gibi mi davranacaktın?" Jackson, Helen'i dans pistine doğru iterken sordu.

Helen gülümsemesini herkesin görebileceği şekilde büyük ve parlak tutarken soğuk bir ifadeyle, "Yapmadın," diye cevap verdi. "Ve hâlâ da değilsin."

"Vay, vay, birilerinin keyfi yerinde. Ben de düğünlerin mutlu günler olması gerektiğini sanırdım," diye alay etti Jackson.

Helen, "Bundan benden daha fazla zevk almıyorsun," diye belirtti.

Jackson, "Bağışlayın ama beni sandığınız kadar iyi tanıdığınızdan şüpheliyim," dedi.

Jackson dansın hızını artırırken Helen, "Sanırım seninle evlenmek istemememin nedeni de buydu," dedi. Adam pistte boylu boyunca hareket ederken Helen'in ayakları ona zar zor yetişiyordu. Sanki ayakları yere zar zor değiyormuş gibi hissediyordu. Tüm bu olaya bu kadar kızgın olmasaydı, bundan keyif alabilirdi.

"Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi ne tuhaf, değil mi?" Jackson sordu. "Ancak, kabalığınız hiç yakışık almıyor."

"Benim kabalığım mı? Neymiş seninki? Ben senin emrine amade olmak için yaratıldım. Çağırıldığında gelmesi ya da konuşulduğunda konuşması için eğitebileceğiniz bir köpek değilim," dedi Helen. "Zihin okuyucu da değilim. Benden bir şey istiyorsan, sor."

"Peki ya sana evlenme teklif etseydim, o zaman ne olurdu? Tahminimce sadece yaşım yüzünden beni geri çevirirdin. Ya da saçımın rengi yüzünden. İzin ver de seni dünyanın işleyişi hakkında aydınlatayım," dedi Jackson Helen'i göğsüne bastırırken. Helen, Jackson'ın etrafını ne kadar sardığını fark edince şaşırdı. Küçük bedeninin yanında devasa duruyordu ve sanki karşısında duran bir çocuktan başka bir şey değilmiş gibi hissettiriyordu.

"Daha önce gözünüze çarpan o çocuklar, onlarla evlenmiş olsaydınız kalbinizi kırardı. Yaşları çok küçüktü," diye devam etti Jackson.

Helen, "Onlar benim yaşımdaydı," diye karşı çıktı.

"Bir erkek sana asla uygun olmazdı. Böyle şeylere ihtiyacın yok. Senin ihtiyacın olan şey bir şampiyon," diye karşı çıktı Jackson. Helen onun soğuk gözlerine bakarken kalbi pır pır etti.

"Ve sen de benimle evlenerek ihtiyacım olan şampiyonun sen olduğunu düşünüyorsun. Bu mudur yani?" Helen sordu.

"Kesinlikle. Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmayacağız. Yani, hiçbir beklenti olmayacak.

Hiçbir şey olmadan

Birbirimizden beklentilerimiz arttıkça hayatlarımız da daha iyi oluyor," diyor Jackson.

İğrenen Helen, Jackson'dan bir adım geri çekildi ve başını salladı. "Daha mı iyi? Hayat yavan değildir. Hedefleri ve hayalleri yönlendiren şey beklentilerdir. Ve evlilik bir kâğıt parçasından daha fazlasıdır."

Jackson başını sallarken kısık bir ses tonuyla, "Dünyanın kaprisli kavramlar ve fikirler üzerine kurulu olmadığını anlayabilirsin," dedi. Helen, Jackson'ın ensesindeki sıcak nefesinin teninde küçük şişliklere neden olduğunu düşünmemeye çalışırken keskin, hızlı nefesler aldı.

"Peri masalları çocuklar içindir. Biz gerçek dünyada yaşıyoruz, kuralları ve yükümlülükleri olan bir dünyada. Senin bana karşı yükümlülüğün karım olmak. Ve evet, şu anda benim için olduğun kişi yüzünden benim emrime amade olacaksın."

Helen tüm gözlerin üzerlerinde olduğunu fark edince ağzı açık kaldı ve Jackson'ın sinirlerini bozan sözlerini kimsenin duymaması için dua etti. Kalbi midesine gömüldü. İçini bir utanç kapladı ama konuşmaları misafirlerine duyurulmadığı için de minnet duymaktan kendini alamadı. Helen'in bu karşılaşmadan öğrendiği bir şey varsa, o da Jackson'ın kesinlikle özel bir birey olduğuydu. Yine de Jackson'ın sözlerinin gözlerini yaşartmasına engel olamadı. Helen'in dudakları titredi. Soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanan Helen, yüzündeki gülümsemeyi geri kazanmaya zorladı. Jackson'ın önünde eğildi ve başka bir şey söylemeden dans pistini hızla terk etti.

Serena'yı dışarıda bırakan Helen yürümeye devam etti. Ondan ve herkesten olabildiğince uzaklaşmak zorundaydı. Daha birkaç ay öncesine kadar sezonun elması olduğunu düşündükçe gözlerinde yaşlar birikiyordu. Herkes onu istiyor ya da onun gibi olmak istiyordu. Ve şimdi hepsi, kocasının onu gözlerinin önünde azarlamasını izliyordu.

Aşağılanma çok derindi ve bahçede Jackson'la ilk tartışmasına tanık olmamış olanlar olsa da yakında bunu duyacaklardı.

Helen sağa sert bir dönüş yapıp şimşir ağacının arkasına saklanırken Serena, "Helen, bekle," diye seslendi.

Helen derin nefes almaya çalışırken "Ne yaparsam yapayım mahvoldum," diye mırıldandı ama nefes alamadı.

"İşte buradasın," dedi Serena köşeden dönerken. Helen kollarını Serena'ya doladı ve gözyaşlarının akmasına izin verirken ses çıkarmamaya çalıştı. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl?" Helen, Serena'dan uzaklaşarak sordu. "Bütün bunlar nasıl düzelecek? Kocam beni herkesin önünde utandırmakla kalmadı, yaptığı şeyin asilce olduğunu düşünüyor."

"Belki de krala gidip hoşnutsuzluğunuzu onunla konuşabilirsiniz? Eminim evliliği fesheder," diye önerdi Serena. Helen'in gözleri umut yeniden yeşerince açıldı.

"Krala gidemem; ben sadece bir kadınıym," diye yakındı Helen, "ama belki Jackson'a bunu yaptırabilirim."

Helen onu bahçe alanından uzaklaştırıp daha özel bir bölüme çekerken Serena başını eğdi.

"Belki Jackson'ın evliliği feshetmesini sağlayabilirim. Kurallara ve düzenlemelere meraklı gibi görünüyor," diye düşündü Helen, adım atmaya başlarken çenesini ovuşturarak. "Benimle asla görünmek istememesini sağlarım. Ve mademki gösteri yapmayı seviyor, o zaman belki de ona vereceğim şey budur. Benim saf olduğumu düşünüyor; ona ne kadar çocuksu olabileceğimi gösterebilirim."

"Birkaç yıl önce kendi elbiseni tasarlamayı ve yapmayı aklına koyduğunu hatırlıyor musun?" Serena dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılırken sordu. "Ya tekrar kendi kıyafetlerini yapmaya başlarsan?"

"O balodan sonra utancımдан öleceğimi sandım," dedi Helen çarpıtılmış bir coşkuyla. "Ama eğer her şeyin düzenli olmasından hoşlanıyorsa, o zaman belki de ortama biraz kaos katmak onu geri çekecektir. Yani, bir makyaj. Ama bu sadece akşam yemeklerinde işe yarar - tabii benimle akşam yemeği yerse."

"Peki ya bir hobi edinirsen? Uzak durmanı sağlayacak bir hobi?" Serena sordu.

"Resim yapmak çok fazla konsantrasyon gerektiriyor ve bir amacı var. Aynı şey iğne işi için de geçerli. Saatlerce boşluğa bakmama izin verecek bir şey bulmalıyım," diye düşündü Helen. Bir çığlık sesi dikkatini çekti. Başını çevirdiğinde kendini sesin kaynağını bulmak için gökyüzüne bakarken buldu.

"Mükemmel," dedi Serena kocaman bir gülümsemeyle. Helen kafası karışmış bir şekilde Serena'ya baktı ve başını eğerek Serena'nın detay vermesini bekledi.

"Kuş gözlemciliği," dedi Serena ellerini çırparak.

"Harika," diye mırıldandı Helen. "Ama daha

fazlasına ihtiyacım var."

"Peki, bir bakalım, Jackson'ı gün içinde ne zaman göreceksin? Ya misafiri gelirse?"

Helen ellerini birbirine sürterek, "Buldum," dedi. "Onun hakkında öğrendiğim kadarıyla pratik bir adam. Ben sadece fazla geveze olacağım. Dedikodudan nefret eder ve bu yüzden benim de bunu yapmam gerekecek. Onu kızdıran her küçük şeyi, onun için çok fazla olana kadar büyüteceğim ve beni serbest bırakmak için yalvaracak."

Serena küçük bir kıkırdamayla, "Ah, duvarınızda bir sinek olabilmeyi ne kadar isterdim,"

dedi. "Ama ya işe yaramazsa? Ya sen ne yaparsan yap, o buna hiç aldırmaz etmezse?"

Helen, "O kadar cesur ve açık sözlü olacağım ki beni kabul etmekten başka çaresi kalmayacak," dedi. "Giysilerim herkesin dilinde olacak."

Helen çitin etrafından dolaştı ve malikâneye baktı. Büyük taş duvarlı ev, büyüdüğü evden daha büyüktü ve tıpkı babasının evi gibi, Helen böyle bir yerde hiçbir aşkın filizlenemeyeceğini biliyordu. Pencerelerdeki gölgeler çok karanlıktı.

"Yarın ne yapıyorsun?" Helen, aklına bir fikir geldiğinde Serena'ya sordu.

"Bildiğim kadarıyla bir şey yok," diye yanıtladı Serena. "Sadece sabahları birkaç dersim var ama öğleden sonra boşum sanırım."

"Çay içmeye gelebilir misin?" Helen sordu. "Dekorasyon konusunda senden bazı fikirler almam gerekiyor."

"Peki neyi dekore edeceğiz?" Serena sordu. Helen, Jackson'ın taş duvarlı evini işaret etti. "Burası kasvetli ve davetkâr görünmüyor, sence de öyle değil mi?"

Başını sallarken Serena'nın dudaklarında muzip bir sırıtiş belirdi. "Buraya biraz renk gelebilir."

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Theresa'nın sesi Helen'i irkiltti. Sıçradı ve suçlu görünmemeye çalışarak arkasını döndü.

Helen, Serena'ya göz kırparken, "Biraz temiz hava alıyorum," diye cevap verdi. "Tüm konuklar yüzünden içerisi çok havasız kalıyordu."

"O misafirlerden bazıları artık senin ailen," diye azarladı Theresa. "Oraya gidip bazılarıyla konuşmazsan kabalık etmiş olursun."

Helen kıkırdamasını gizlemeye çalışarak, "Evi gezmek iyi olurdu," diye önerdi. Theresa kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz? Bana hiçbir şey söylemeyin çünkü şu anda bir şeyler uydurduğunuzu görebiliyorum," diye çıkıştı Theresa.

Serena, "Biz sadece durumu hafife alıyorduk," diye cevap verdi.

"Benimle gel Serena. Burayı birlikte keşfedebiliriz," diye önerdi Helen, Serena'nın kolundan tutup onu balo salonuna geri çekti.

"Sence bir şeyden şüpheleniyor mudur?" Koridora çıkmak için arka masaların etrafından dolaşırlarken Serena fısıldadı.

"Elbette biliyor; Theresa'dan bahsediyoruz. Ama onunla bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Planımızı öğrense bile bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim. Kız kardeşim sadece benim mutluluğumu istiyor," dedi Helen koridorda ilerlerken.

Tam da Helen'in tahmin ettiği gibiydi. Alt kattaki her oda kasvetli ve donuktu. Hiç renk ya da çiçek yoktu ve duvar halıları yüzyıllardır temizlenmemiş gibi görünüyordu. Helen Jackson'a acımdan kendini alamadı. Tabii ki, her zaman kötü bir ruh hali içindeydi - eğer her şeyin üzerindeki toz tabakasıyla yaşamak zorunda kalsaydı o da öyle olurdu.

"Sence bu oda en son ne zaman temizlendi?" Kütüphaneye adım attıklarında Helen sordu. Odanın her köşesini örümcek ağıları kaplamıştı ve Helen'in burnunu kırıltıran rutubetli bir koku vardı.

Serena aynı iğrenmiş ifadeyle, "Asla," diye cevap verdi.

"Bu değişecek," diye açıkladı Helen. "Artık burada yaşamak zorunda olmam, bu duruma katlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

"Bu odadaki mor renk hakkında ne düşünüyorsun?" Serena şakacı bir sırtısla önerdi.

"Hayır, cesur ve cüretkar olması gerekiyor. Göze çarpan bir şey ama çarpıcı bir şekilde değil, daha çok iğrenç bir şekilde. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Daha çok, bilmiyorum... Ben hallederim gibi bir şey. İhtiyacı olan şey biraz sarı." Helen kararını verdi. "Sarı laleler ve şu perdeleri değiştir. Buranın harika bir doğal ışığı var ve ne yazık ki içeri girmiyor."

"Bu oda misafirlere kapalı," diye gürledi Helen'in arkasından yüksek bir ses. Serena kaşlarını kaldırdı ve zayıf adama doğru yürüdü.

"O misafir değil," dedi Serena, Helen'in gülmek istemesine neden olan kibirli bir sesle. Serena sınıf ve servet sahiplerini nasıl taklit edeceğini kesinlikle biliyordu. "Bu Düşes."

Başını kaldırdığında hizmetkârın gözleri kısıldı. "Ben de İngiltere kralıyım. Efendimi çağırmadan önce defol git. Bu düğün özel bir meseleydi ve eğer davetli listesinde değilseniz, sizi dışarı atarım."

Helen hizmetçiye elini sallayarak, "Git ve efendiyi getir o zaman," diye önerdi. "Ya da daha iyisi, git ve bizi dışarı at."

"Helen," diye tısladı Serena, "ne yapıyorsun?"

Helen başını eğdi ve o parlak gülümsemesini takındı. "Devam et. Bizi adil bir şekilde yakaladınız. Evin efendisi çalışkanlığınızı ödüllendirecektir, bundan eminim."

"Pekâlâ, gidelim," dedi hizmetçi, parmaklarını Helen'in koluna geçirip onu odadan çıkarırken. "Sen de, hadi gidelim."

Helen, hizmetçinin yanında topallayarak ilerlerken Serena'ya göz kırptı.

"Majesteleri," diye mırıldandı hizmetçi Jackson'a yaklaşırken. "Bu ikisini kütüphanede aylak aylak dolaşırken buldum. Onlara dışarı kadar eşlik etmemi ister misiniz?"

Jackson'ın gözleri hizmetçiden Helen'a kaydı ve tekrar geri döndü. Dudaklarında beliren gülümsemeye karşı koydu.

"Karımın elini çözersen sana teşekkür ederim," diye homurdandı Jackson. Helen'i serbest bırakırken hizmetçinin yüzündeki renk soldu. "Daha evleneli bir saat bile olmadı ve sen şimdiden sorun mu yaratıyorsun?"

Helen şarkı söyler gibi bir sesle, "Ben sadece yaldızlı kafesime bakıyordum," diye cevap verdi. "Burası artık benim evim olacağına göre buna iznim yok mu?"

Helen bir adım daha yaklaşırken Jackson hizmetçiye el sallayarak onu uzaklaştırdı. Adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Adam Helen'in üzerinde yükselirken viskinin misk gibi kokusu etrafını sarmıştı. Helen'in gözleri onunkilerle buluştu. Olabildiğince masum görünen Helen, kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

"Yaldızlı kafes, değil mi?" Helen etraflarından dağılan adamları izlerken Jackson sordu. Serena bile Helen ve Jackson arasında yükselen gerilimi hissediyor gibiydi.

"Nasıl söyledin? Sonsuza kadar seninle mi kalacağım? O zaman, evet, bu terim doğru. Ama senin de bana bağlı olduğunu hatırlatmak isterim," diye uyardı Helen.

"O zaman benim tutsağım olarak," Jackson ona doğru eğildi ve konuşurken nefesi boynunu gıdıkladı, "uyman gereken kurallar olduğunu bilmelisin."

Helen gözlerini ona kilitlerken gülümsedi. *Benimle evlendiğine pişman olacaksın, buna emin olabilirsin.*

BÖLÜM 6

Jackson ikinci katın parmaklıklarına yaslanmış, salondan çıkan konukları izliyordu. ön kapılar. Olayla işinin bitmiş olmasından memnun bir şekilde derin bir iç çekti. Görevini yerine getirdiğine göre Jackson kendini daha iyi hissetmiyordu. Kadını seçtikten sonra omuzlarındaki gerginliğin sona ereceğini ummuştu. Yine de, parmağındaki altın yüzüğe baktıkça, bir şekilde baskısı arttı.

"Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Jackson, Ethan'ın sesinin kemerli geçitte yankılandığını duydu. Arkadaşlarını izlerken göğsü gerildi.

"Bir yıldan az," diye yanıtladı Liam. Jackson dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzdü. Arkadaşlarının evliliği üzerine bahse girmesi onu rahatsız ediyordu. Elbette onları suçlayamazdı, bir zamanlar o da aynısını yapmıştı. Jackson başını eğerek iddiaya girmelerinde bir entrika buldu ve daha iyi akustik elde etmek için başını çevirdi.

"Pekâlâ, bahse var mısınız?" Ethan sordu.

Liam, "Jackson karısını o kadar kızdıracak ki üç ila altı ay içinde terk edecek olan o olacak," diye önerdi.

"Üç mü, altı mı? Bahsini böyle riske atamazsın," diye homurdandı Ethan ve Liam'ı duvara doğru itti.

"Beş," dedi Ethan kendinden emin bir şekilde. "Adamın hiçbir kişiliği olmadığını anlaması yaklaşık bir ayını alır. Sonra da bir ya da iki ay onu değiştirmeye çalışacak, ancak onun da kendi yöntemlerine çok bağlı olduğunu keşfedecek. Tabii ki Jackson her zamanki gibi inatçı olacak, içgüdüsel olarak kalması için mücadele edecek ama dördüncü ayda ailesinin evine gitmesi gerekecek. Sonra da ayrılmadan önce gerekli evrak işlerinin tamamlanması için bir ay geçmesi gerekecek."

Jackson, Ethan'ı dinlerken tökezleyerek geri çekildi. Ethan ve Liam'ın onu Jackson'ın en yakın arkadaşı Will kadar iyi tanıdıkları aklına bile gelmemişti. Ethan'ın sözleri, ne kadar doğru

olurlarsa olsunlar, Jackson'ın canını yaktı. Kendini dengelemek için derin bir nefes aldı. Gözleriyle Ethan ve Liam'ı takip eden Jackson çenesini esnetti.

Beni çok iyi tanıdıklarını sanıyorlar, değil mi? Onlara göstereceğim. Bana karımı tanımamı söylüyorlar; o zaman ben de öyle yapacağım ve yanlışlıklarını kanıtlayacağım.

"Pekâlâ o zaman, ona sekiz ay veriyorum," diye karşı çıktı Liam. "Gördüğüm kadarıyla Jackson ilk birkaç ay mesafesini koruyacak. Elbette kıza karşı samimi olacak, koridordan geçerken onu selamlayacak. Ve kız da kendini eğlendirebilecek bir kıza benziyor. Bir süreliğine Düşes olmak hoşuna bile gidebilir. Ama dördüncü ay civarında rutinlerine alışacaklar ve kız çok genç olduğu için bence biraz dallanıp budaklanmak, biraz keşfetmek isteyecek. Bir ilişkisi olabilir, bu durumda Jackson bunu altı ay civarında keşfedecektir. Onu ailesinin yanına gönderecek. Hamile olduğu ortaya çıkacak ve Jackson'ın onu kovmaktan başka çaresi kalmayacak."

"Oh," dedi Ethan başını sallayarak. Antrede durdular ve koridora çıkmadan önce etraflarına bir göz attılar. Jackson da onlarla birlikte hareket ederek ikinci kattan onları takip etti. Başkalarının konuşmalarını dinlemenin kabalık olduğunu biliyordu ama şu anda umurunda değildi. Geleceğini tartışıyorlardı ve bu onu rahatsız ediyordu.

Yine de aklının bir köşesinde Jackson neden dinlemekle bu kadar ilgilendiğini merak ediyordu. Daha önce de dedikoduların odağı olmamış değildi. Ancak bu kez, dedikoduların arkadaşlarından gelmesini beklemiyordu.

Ethan çenesindeki kirli sakalla oynayarak, "Onu bu denklemin içinde hiç düşünmedim," diye düşündü. "Düşes olarak yeni rolünde rahatlık bulduğunu görebiliyorum. Bu aslında birlikte biraz zaman geçirmelerini sağlayabilir. Eğer görevleriyle meşgul olur ve ondan uzak durursa, bunu bir yıl bile sürdürebilirler."

"Burada Jackson'dan bahsediyoruz," diye karşı çıktı Liam. "Bu dünyada ona tahammül edebilecek bir kadın olduğundan şüpheliyim."

Ethan etrafına bakınırken başını salladı. Jackson fark edilmediğinden emin olmak için parmaklıklardan geri çekildi. Göğsündeki baskının arttığını ve parmağındaki yüzüğün gerildiğini hissetti.

"Cevabını mı değiştiriyorsun?" Ethan kaşlarını sallayarak sordu.

Liam elini uzatarak, "Yirmi pound Helen'ın altı ay içinde fesih işlemini başlatacağını söylüyor," dedi. Ethan ona baktı ve sıktı.

Ethan, "Yirmi pound Jackson'ın onu serbest bırakmak için bir neden bulacağını söylüyor," diye karşı çıktı. Jackson kaşlarını kaldırdı ve arkadaşlarına ters ters baktı. Onurunu ve haysiyetini savunma ihtiyacı varlığının derinliklerinden yükseldi.

İyi bir koca olamayacağımı mı düşünüyorlar? Bunu görecekiz.

Jackson koridorda hızla ilerledi. Attığı her adımda, en azından evliliğine bir şans verme konusundaki kararlılığı artıyordu. Ve bunu yapmanın ilk adımının evliliği tamamlamak olacağını biliyordu. Koridorun ortasında durduğunda Jackson'ın boğazına bir korku yumrusu düğümlendi. Avuçları terledi ve sinirleri gerildi. Bir kadınla yatmayalı uzun zaman olmuştu. Helen'in çekici olmadığı söylenemezdi -kendisinin de inkâr edemeyeceği bir güzelliği vardı- ama zihninde kuma çizilmiş çizgiler vardı -kendisini korumak için ördüğü duvarlar- ve onları ayakta tutabilecek kadar güçlü olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Helen'i öpmek aklına geldi ve diğer tüm düşünceleri sildi. Dudaklarını onunkilere bastırmanın içinde derinlerde bir şeyleri uyandırdığı gerçeğini inkâr edemezdi. Sanki karanlık bir yerde bir ışık yanmış gibiydi ama Jackson bu ışığın çok parlak yanmasına izin vermeyecekti. Kendine izin veremezdi.

Odasına gidip iyi geceler dileyeceğim. Düzgün bir koca böyle yapar, değil mi? Ve sonra gideceğim.

Planını uygulamaya koyan Jackson koridorda ilerlemeye başladı. Planını kafasında defalarca tekrarlardı ve her düşündüğünde kalbini korumak için inşa ettiği duvarların daha da yükselmesini sağladı.

Helen'in kapısında durup yumruğunu kaldırdı. Sinirleri vücudunu harap ederken, elini yukarı kaldırdı. Ne yaparsa yapsın, kapıyı çalmaya gücü yetmiyordu. Sanki görünmez bir güç elinin kapıya ulaşmasını engelliyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Jackson elini bıraktı. Kapının önünde bir ileri bir geri volta atıyor, onu çağırmak için kendini ikna etmeye çalışıyordu. Onu ayıran tek şey iki santimlik bir tahta parçasıydı. Korkusunu bastıran Jackson omuzlarını geriye attı ve daha dik durdu.

Kapıyı çal. İyi geceler de. Ayrılın... Ve tüm bunları yarın tekrar yapın.

Cesaretini toplayan Jackson parmaklarını kapıya vurdu. Helen'in sesi kapıdan boğuk geliyordu ve söylediği tek kelimeyi bile anlayamadı. Jackson hiçbir şey düşünmeden kapı koluna uzandı ve kapıyı iterek açtı.

"Özür dilerim," dedi Helen irkilerek ve üzerini örtmek için yataktaki ince battaniyeyi hızla kaptı. Jackson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayatı boyunca hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Helen'in kahverengi saçları omuzlarından aşağı yumuşak, ışıltılı bir perde gibi dökülüyordu. Yüzünü çerçeveleme şekli büyüleyiciydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Jackson kıpırdayamadan önünde dururken Helen sordu. Utanç içindeydi ve Helen'i yatak için giyinirken yakaladığı için mi yoksa onun adına utandığı için mi utandığından emin değildi.

Jackson gözlerini ondan ayıramadan, "Sana iyi geceler dilemeye geldim," diye cevap verdi. Portakal rengi

Odanın içinde dans eden ateşin parıltısı ona mistik bir ısıltı veriyordu.

"İyi geceler o zaman," dedi Helen, battaniyeyi vücuduna daha sıkı sararken biraz sinirlenerek.

İyi geceler deyip gitmeye ne oldu? Bu ayrılmak değil. Bu kalmak.

Jackson kapı aralığında durmuş, gitmek isteyip istemediğinden emin olamıyordu. Ateşin teninde dans edişini izlemek sarhoş ediciydi. Daha önce hiçbir yerde, hele de karısının yatak odasında olmak için böyle bir cazibe hissetmemiştir.

"İstediğin başka bir şey var mıydı?" Helen sordu. Jackson onun sesindeki çatlağı duydu ve bu onu kafasında uçuşan fantezilerden uzaklaştırdı. Gözlerini Helen'in vücuduna diken Jackson, o anı hafızasına yerleştirmeye çalıştı. Her şeyin tadını çıkarmak istiyordu.

Gözleri nihayet Helen'inkilere ulaştığında hızlı bir nefes çekti. Gözlerinde daha önce görmediği bir kıvılcım vardı. Bu şehvet miydi? Arzu mu? Emin olamıyordu. Emin olduğu tek şey, içinde ona gitme ihtiyacının oluşmasıydı. Dudaklarını onunkilere bastırmak ve onu tatmak için bir şans daha istiyordu.

Kilisedeki öpücük, şimdi önünde duran şeyin sadece bir parçasıydı. Kocası olarak Jackson orada bulunmaya, onu istediği şekilde elde etmeye hakkı olduğunu biliyordu. Yaklaşırken, varlığının merkezinden sanki ona gitmesi için onu çekiştiren bir çekim hissetti.

Helen'in gözleri onun üzerindeydi ve yaptığı her hareketi değerlendiriyordu. İstediği son şey onu korkutup kaçırmaktı. Yavaşça hareket ederek odanın derinliklerine doğru bir adım attı. Helen kocaman bir yudum hava emdi ve havanın ayırık dudaklarından ısıklık gibi çıkmasına neden oldu. Jackson'ın parmakları onun pürüzsüz tenine dokunmak, görüldüğü kadar yumuşak olduğunu görmek için can atıyordu. Geceliği köprücük kemiğine yapışmıştı ve o kadar inceydi ki göğüs uçlarının kumaşı kestiğini görebiliyordu. Vücudunu örten battaniye bile onu Jackson'ın meraklı gözlerinden saklayamıyordu.

İçinden açıklayamadığı bir akım geçti. Sanki dünya durmuştu ve Helen ile ondan başka kimse kalmamıştı. Battaniye Helen'in omzundan kayarak ona daha da fazla tenini gösterdi. Boynunun uzunluğuna ve omzunun kıvrımlarına hayranlıkla bakarken gözleri genişledi.

Gözlerini ona kilitleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Ona sahip olma ihtiyacı artık görmezden gelemeyeceği kadar büyüktü.

"Çayını nasıl içiyorsun?" Helen, Jackson'ın parmakları narin tenine değdiğinde ağzından kaçırdı. Jackson elini bıraktı ve neden böyle bir soru sorduğunu anlayamadan bir süre ona baktı.

"Çay sevmem," diye cevap verdi Jackson, Helen'in sinirlerinin onu istediğini almaktan alıkoymasına izin vermemeye çalışarak. Ve şu anda onu, sahip olmasına izin vereceği her şekilde istiyordu. Gece sadece

bir öpücükle bitse bile bu yeterliydi.

Helen, "İyi bir otoriteden duyduğuma göre, bir adam geceleri belirli bir çay içerse, karısını görmeye daha meyilli olabilir," dedi. Kelimeleri birbirine karışmıştı ama Jackson'ın fark ettiği bir şey onu ürpertti.

"İyi otorite mi?" Dudaklarını birbirine yapıştıran Jackson, Helen'a ters ters baktı. "Dedikodu mu? Şu anda bundan mı bahsediyorsun? Yüzde yüz emin olamayacağın bir şey hakkında birinden bir şey duymuşsun."

Helen battaniyenin gevşek parçalarını kapıp bir kez daha üzerine örterken, "Gerginim," diye geveledi. "Ben hiç... şey... bilirsin işte."

Jackson geri adım attı ve ellerini yumruk yaptı. Hayal kırıklığı içinde kaynarken kendini tekmelemek istedi. Parmaklarını saçlarında gezdirerek Helen'a bir kez daha baktı.

Jackson birkaç dakika sonra "Hayır," dedi. Helen'in gözleri kırmızının daha koyu bir tonuna dönüşürken ona vahşi bir bakış fırlattı.

"Ne?" diye tersledi.

Jackson ona dokunma isteğini bastırırken, "İstediğim başka bir şey olup olmadığını sormuştun," diye cevap verdi. "Ve hayır, yok. Sana iyi geceler diliyorum."

Jackson başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıyı arkasından kapattı. Helen'ı bırakıp koridorda yürürken zihni o anı tekrarladı.

Ona dokunmayacağım. Benim için hazır olana kadar olmaz. Ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, bu sözü tutacağım. Ayrıca, onu ne kadar uzun süre uzak tutabilirsem, o kadar iyi olur. Neden böyle şeylerde acele edelim ki?

Ethan ve Liam'ın haklı olduğunu kanıtlamak mı? Pek mümkün değil.

Jackson koridordan Helen'in odasına doğru bir kez daha bakarken kapının önünde durdu. Yatağına düşmesine ve hiçbir şey değişmemiş gibi uyanmasına çok az kalmıştı. Yine de koridora baktıkça kararlılığı daha da artıyordu.

Vay be.

Bu kadın bana ne yapıyor? Neden bunu yapmasına izin veriyorum? Bekle, bu onun suçu değil, Liam ve Ethan'ın suçu. O ikisinin söyleyecekleri neden umurumda olsun ki?

Jackson bir kez daha Helen'in kapısına geldiğinde durdu. Onu tekrar şaşırtmayı düşündükçe kalp atışları hızlandı. Kapıya doğru yürüdü, hızla vurdu ve geri adım attı. Helen'in sesi boşuktu ama Jackson orada durmuş, gömleğini düzeltirken bekliyordu.

Kapı sadece bir aralık açılmıştı ama Jackson'ın onu görebilmesi için tek gereken buydu. İlk fark ettiği şey, sanki ruhunun derinliklerini görebiliyorlarmış gibi ona bakan kedi gibi gözleriydi.

"Evet, Majesteleri?" Helen şarkı söyler gibi bir sesle gözlerini kırıştırdı ve dünyadaki hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi davrandı.

"Sizi kahvaltı için terasta bana katılmaya davet etmeye geldim," diye cevap verdi Jackson toplayabildiği en resmi tonla. Kadına hızlı bir selam verdi ve gözlerini kadından ayırmadan ayağa kalktı.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu bir emir mi?"

Jackson başını salladı. "Bir emir değil, bir rica. Birisi bana evliliğin uzlaşmayla ilgili olduğunu söylemişti. İkimiz de burada birlikte sıkışıp kaldığımıza göre, en azından anlaşmamızın faydalı olabileceğini düşündüm. O yüzden, bu onuru bana bahşeder misin?"

BÖLÜM 7

Helen kapının aralığından baktı. Kalbi göğsünde çılgınca çarparken Jackson'ın yüzünü inceledi. Ses tonunda ya da yüz ifadesinde kötü niyet yoktu ama merak etmeden de duramıyordu, şimdi onunla bu kadar ilgilenmesinin nedeni neydi?

Helen biraz kibirli bir tavırla, "Bunun bir mantık evliliği olduğu izlenimine kapılmıştım, başka bir şey değil," diye cevap verdi. "Kahvaltı etmenin kurallarınıza uymak anlamına geleceğini sanmıyorum."

Jackson'ın ağırlığını bir bacağından diğerine verişini izlerken kaşlarını kaldırdı. Helen onun gözlerine bakmaya cesaret edemedi; gözleri onun için fazla yoğundu ve bakarsa planını uygulayamayacağını biliyordu.

"Müzakereleri kabul edeceğim diyelim. Mesela kahvaltıda?" Jackson kapıda bir nöbetçi gibi dururken sordu. Koridordan gelen ayakkabı seslerini duyunca kulakları dikildi. Helen'in gözleri irileşti. Bir hizmetçinin onu geceliğiyle, kapısında bir erkekle yakalayacağı düşüncesi omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Evli olma fikri ona hâlâ yabancıydı ve kimse ona ilk gecesinde nelerle karşılaşacağını söylememişti.

"Peki," diye cevap verdi Helen aceleyle, kimse onu görmeden kapıyı kapatmaya hevesliydi. "Kahvaltı."

Jackson başını eğdi ve koridorda ilerlemeye başladı. Helen kapıyı hızla kapattı, arkasını döndü ve arkasına yaslandı. Oda her geçen dakika daha da ısınırken kalbi göğsünde çırpınıyordu.

Kapıyı itti ve odanın içinde volta atmaya başladı. Helen'in zihni de bedeni kadar vahşi ve öngörülemezdi. Jackson kapıdan içeri daldığında midesinde kelebekler uçuşmasını beklemiyordu. Onun kendisini dinleyeceğini de tahmin etmemişti.

Odanın ortasında duraklayan Helen kapıya baktı. Jackson'ın geri döndüğü gerçeği ona işkence ediyordu.

Daha önce çok sert ve kabaydı, dans talep ediyordu. Peki neden benim cevap vermemi bekledi?

Kapı mı? Belki de denemek istediğini göstermenin bir yoluydu?

Hayır, onunla evli kalmayacağım. Bunların hepsi göstermelik. O acı çektirmekten zevk alan bir adam.

Pekala, Stonewill Dükü, beni kandıramayacaksın. Küçük kahvaltınıza geleceğim. Ve söz veriyorum, beni hiç görmemiş olmayı dileyeceksin.

Helen hızla dolabına doğru ilerledi ve bir bornoz çıkardı. Kollarını kolların arasından geçirdi ve şamdanı kaptı. Kapıya doğru ilerleyen Helen, kulağını kapıya dayayarak hareket olup olmadığını dinlemeye çalıştı. Nefesini tutan Helen sessizlikten başka bir şey duymadı. Dikkatlice kapıyı açtı ve başını dışarı çıkardı.

Koridor boş ve sessizdi - Helen'in zevkine göre biraz fazla sessizdi. İçini bir korku kaplarken odasından dışarı adımını attı. Hava karardıktan sonra babasının evinde dolaşmasına asla izin verilmemişti. Herkes yatağına girdiğinde, orada kalırdı. Helen için odasından gizlice çıkmak hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Koridordan aşağı kayarken suçluluk duygusu onu çekiştirdi. Daha önce Serena'yla birlikte kaçtığı için biraz minnettar hissetmekten kendini alamadı. Zaten evi baştan aşağı taramamış olsaydı, bu yer tüylerini diken diken ederdi. Koridorlar karanlıkken ve ahşaptan gelen yabancı inilti yerleşirken, kütüphaneye ulaşmak sinir bozucuydu.

Hedefine ulaştığında Helen ciğerlerinde sıkışan havayı dışarı çıkardı. Odanın içindeki tozlu kitaplara ve örümcek ağlarına baktı. Parmaklarını çaprazlayarak raflara doğru ilerledi.

"Kuş gözlemciliği," diye mırıldandı Helen. "Hadi ama. Buralarda bir yerde ne tür kuşlar olduğunu anlatan bir kitap olmalı."

Kitapların sırtlarını okuyan Helen sabırsızlanmaya başlamıştı. Jackson'la bu fırsatı kaçıramayacağını biliyordu ama bunu başarmak için çalışması gerekiyordu ve gece sadece bu kadar uzun sürecekti.

Helen, "Tabii ki bu evin hakkında hiçbir şey bilmediği bir konuyu seçecektim," diye homurdandı. Adımlar yankılandı ve sessizliği bozdu. Helen, yaktığı mumun çok fazla ışık vermemesini umarak donakaldı. Rafların çoğunun ışığın bulunduğu sıradan kaçmasını engelleyeceğini düşündü.

Adımlar giderek daha yüksek sesle atılıyor ve Helen'i iliklerine kadar sarsıyordu. Kütüphanede tekrar bulunursa ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Jackson'ın odasına götürülüp onunla tekrar yüzleşmek zorunda mı kalacaktı?

Çizmelerin çıkardığı sesler azaldı ve Helen rahat bir nefes aldı. Kalbinin ona yetişmek için çırpındığını

fark etti. Bir anlık hatayla Helen'in parmakları kaydı. Şamdan tutacağı elinden kaydı.

ve yere çarptı. Zifiri karanlıkta kaldığında çığlığını bastırmak için elini ağzına götürdü. Hızla aşağı uzandı ve sönmüş mumu kaptı. Boşlukta şamdan tutucusunu ararken etrafındaki adımlar gürledi.

Işık titreşimleri daha parlak hale geldi ve yumuşak parlıtlarına rağmen Helen'in sinirlerini yatıştırmaya yetti. Ayağa kalkmaya başladığında Helen'in gözleri büyüdü. En alt rafta, sırt üstü yatmış tek bir kitap gördü. Helen tereddüt etmeden kitabı kaptı ve bir sonraki sıraya koştu.

"Burada biri mi var? Şimdi konuş." Hizmetçinin sesi titriyordu. Helen onu anlayabiliyordu. Dizleri ve bacakları o kadar güçsüzdü ki, bırakın yürümeyi, hâlâ ayakta durabildiğine bile şaşırıyordu.

"Kapıları kilitledim ve artık burada benimlesin," dedi adam. Helen kitaplığın etrafına baktı ve onu daha önce dışarı atan adamı gördü. Hınzır bir sırıtış dudaklarını kıvrırken gözleri kısıldı. Saklandığı yerden kasılarak çıkan Helen hizmetçiye baktı.

"Majesteleri," dedi adam başını eğerek, "her şey yolunda mı? Bir ses duydum." "Evet," diye yanıtladı Helen, "az önce mumumu düşürdüm."

"Sizin için yakayım mı?" diye sordu hizmetçi, elindeki mumun ucunu Helen'inkine yaklaştırarak. Helen neşeli bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu gece güvende ol."

"Odanıza kadar size eşlik edilmesini ister misiniz?" diye sordu hizmetçi, gözlerini yerden ayırmadan.

"Hayır, iyi olacağım," diye cevap verdi Helen, hizmetkârların da artık kendisine cevap verdiğini fark ettiğinde. Her ne kadar babasının evinde de hizmetçiler olsa da, onlar onun için daha çok ailesi gibiydi. Jackson'ın hizmetkârlarından herhangi birinin onu babasının hizmetkârları gibi azarlayıp azarlamayacağını merak ediyordu.

"O halde iyi geceler, Majesteleri," dedi. Helen başıyla onayladı ve kaçak eşyasıyla birlikte kapıdan içeri girdi. Aceleyle odasına döndü ve kapıyı sıkıca kapattı. Ay hâlâ gökyüzündeydi ve ona bolca zaman kazandırıyordu. Helen kitabı yatağın üzerine attı ve yanına çöktü. Parmaklarını tozlu kapağın üzerinde gezdirdi.

Yerli Kuşlar için Saha Rehberi

Helen zaferine gülümsemek istedi ama kapağa bakarken vicdan azabı onu ele geçirdi.

"Dünyadaki onca hobinin arasından bunu seçmek zorunda mıydım?" Helen kitabı karıştırıp sayfa sayısına bakarken mırıldandı. "Başlasak iyi olur."

Helen kitabı karıştırdı, resimleri ve her biri hakkında bulabildiği kadar bilgiyi hafızasına kazıdı. Saatler ilerledikçe gözleri kurumaya başladı. Onları ne kadar ovuşturursa ovuştursun, tek yapmak

istedikleri kapanmaktı. Yastıĝa yaslandı ve kitabı yüzüne doğru çekti,

ama faydası olmadı. Yerine oturduğu zaman, bayılmıştı.

Odadan gelen cıvıltı sesi onu rüyalarından uyandırdı. Helen pencereye baktı ve gözlerini sabah ışığından korumak için kısarak baktı. Gerinirken yanındaki sert bir şeye çarptı. Helen battaniyeyi çektiğinde ortaya bir kitap çıktı. Başını eğerek önceki gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Etrafındaki oda açılırken kalbi hızla çarpmaya başladı. Yavaş yavaş düne ait görüntüler gözünün önüne geldi. Helen kitabı kaptı ve nefesi kesildi.

"Kahvaltı terasta," diye hatırladı Helen ve yataktan fırladı. Giyinirken bir gece önce okuduğu sayfaları tekrar gözden geçirdi. Çeşitli renkler ve isimler hakkında kendi kendine sorular sorarak, en azından haklıymış gibi görünmeye kararlıydı.

Helen giyindikten sonra hızla odasından çıktı. Dışarı adımını atar atmaz elbisesinin kırışıklıklarını düzeltti ve daha uzun boylu durdu. Terasa iki sandalyeyle birlikte küçük bir masa konmuştu. Helen ne kadar tuhaf görüldüğüne bakıp gülümsemekten kendini alamadı.

Jackson köşeden çıktı. Helen'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Alt dudağını çiğneyerek, odasının güvenliğine geri koşma dürtüsü hissetti.

"Güzel bir sabah, değil mi?" Jackson ona bir sandalye çekerken sordu. Helen cesaretini topladı ve oturmak için yürüdü.

Eğer bunu yapacaksam, şimdi tam zamanı.

Helen sırtını bir tahta gibi dik tuttu ve gözlerinin mavi gökyüzünde gezinmesine izin verdi. Başını eğdi ve başının üzerindeki boşluğa baktı.

Helen sanki bir rüyadaymış gibi, "Oh, bu çok güzel," dedi. Gökyüzünü işaret etti ve kitaptan tanıdığı bir kuşu gördüğünde gurur patlaması yaşadı. Helen, Jackson'ın gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı. Jackson'ın dilinin ucunda dolaşan soruları hissedebiliyordu.

"Bu sabah her şey yolunda mı? Hafif içici olduğunu bilseydim bu kadar içmene izin vermezdim," derken Helen göz ucuyla Jackson'ın kendisine bir fincan çay doldurmasını izliyordu.

"Her şey yolunda, sorduğun için teşekkürler," diye yanıtladı Helen bakışlarını gökyüzünün başka bir bölümüne kaydırırken. Jackson'dan başka bir şeye baktığı sürece mutluydu.

"Sanırım sabah insanı değilsin? Sabahları ilk iş olarak iş yapmak beni gün boyunca zinde tutuyor," dedi Jackson, Helen başını yana eğip hızla yaklaşan beyaz buluta bakarken.

"Bunu nasıl yaptıklarını merak ediyorum," diye mırıldandı Helen kendi kendine, gözlerini indirip önündeki çaya odaklanırken. Jackson'ın yüzündeki şaşkınlık kıkırdama isteği uyandırdı. Gülme isteğini çabucak bastırdı ve kendini kederli bir şeyler düşünmeye zorladı.

"Kim ne yapıyor, söyler misiniz?" Jackson tostundan bir ısırık alıp sandalyesinde arkasına yaslanırken sordu. "Kuşlar," diye yanıtladı Helen. "Bu kadar küçük bir yaratığın bu kadar yükseklerle ulaşabilmesi beni şaşırtıyor."

Jackson'ın sandalyesinde daha dik oturduğunu fark etti. "Gerçekten de öyle. Ve kuşlar hakkında çok şey biliyorsun?"

Helen başını salladı ve omuz silkti. "Ah, evet. Onları izlemekten hoşlanıyorum. Mükemmel günüm bir yerde bir bank bulup oturmak ve onların daldan dala atlayışlarını izlemek olurdu."

"Seni kuş meraklısı biri olarak düşünmemiştim ama konuşacak başka bir şeyimiz olmadığına göre, eğlendir beni - bu ne tür bir kuş?" Jackson gökyüzünü işaret ederken sordu. Helen parmağının yönünü takip etti ve ağaçtaki yaratığı bulmak için gözlerini kıstı.

"Saksağan," diye yanıtladı Helen. "Ve görünüşe bakılırsa, genç bir tane. Aslında kuzgun ailesinin bir parçası olduklarını biliyor muydunuz? Büyüleyici değil mi?"

Jackson sertçe yutkunurken başını salladı. "Aslında bunu biliyordum. Ama doğrusu, bunu bilmene çok şaşırdım."

Helen çayından bir yudum alırken omuz silkti. Hayal kırıklığından gözlerini devirmek istedi. Jackson kuzgunların Magpies ile bağlantısını biliyorsa, mutlaka bildiği başka şeyler de vardı.

Ya gerçekten kuşları izliyorsa? Bu bir sorun olacak. Onun sevdiği bir şey yapamam. İğrenç bir şey bulmalıyım. Onu kesinlikle uzaklaştıracak bir şey.

"Ne diyebilirim ki?" Helen çayının içindekilere bakarken mırıldandı. "Sürprizlerle doluyum. Belki de evlenmeden önce kur yapsaydık, bu tür şeyleri öğrenebilirdik."

"Şimdi onlar hakkında bir şeyler öğreniyoruz," dedi Jackson biraz kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Söylesene, en sevdiğin kuş hangisi?"

Bu soru karşısında şaşırان Helen boş gözlerle ona baktı. "En sevdiğim kuş? Uh... Sanırım bu... tavus kuşu olmalı."

"Bu bir soru mu? Yoksa cevabınız mı? Karmaşık bir soru olduğunu düşünmemiştim."

"Şey," diye açıkladı Helen, biraz bunalmış hissederek, "seçecek o kadar çok şey var ki.

Serçeler, kara kuşlar, tukanlar ve sinek kuşları var..."

Hakkında okuduğu kuşlardan birkaçını saydı. Jackson başını sallarken gözleri büyüdü,

açıkça konuşmalarıyla meşguldü. Helen daha ne olduğunu anlamadan güneş gökyüzüne yükselmiş ve günün sıcaklığı üzerlerine çökmüştü. Jackson peçetesini tabağının üzerine koydu ve sanki yedikleri yemek bir ziyafetmiş gibi arkasına yaslandı.

"Bugün beni şaşırttın," dedi Jackson sırtarak. "Bunu pek çok insan yapamaz. Kur yapmayı atladığım için beni bir kez daha azarlayacağını biliyorum ama bir günlüğüne benim yerime geçtiğinde anlayacaksın."

Helen dirseğini masaya dayadı ve başını masaya yasladı. Ona baktı ve dudaklarının kenarında beliren gülümsemeye dikkat kesildi. Bu onun ilgisini çekiyor ve onunla alay ediyordu.

"En sevdiğiniz kuş nedir? Ve eğer onu kafese koyabilseydin, nereye koyardın?" Helen sordu.

Jackson göz kırparak, "Mavi ayaklı bir sümsük kuşum olsun isterdim," dedi.

"Bir ne?" Helen, bu isimde bir kuşun varlığına bile hayret ederek sordu.

Jackson ayağa kalkarken, "Belki başka zaman anlatırım," dedi. Helen bir süre oturup onun içeri girmesini izledi. Kendini çelişkili hissediyordu. Bir yandan, kafasının biraz dağınık görünmesini ummuştı ama bunun bu şekilde geri tepeceğini hiç beklemiyordu. Helen bu evlilikten kurtulmak istiyorsa daha iyi bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. İnce şeyler onun dikkatini çekmeyecekti. Hayır, cesur ve cüretkâr olmalıydı.

Helen elbisesine baktı ve sırttı. "Kuşları izlemeyi sevdiği kimin aklına gelirdi ki?"

Gözünün köşesinde bir şey kımıldadı. Helen kafasını çevirdi. Jackson'ın pencerede durup dışarı baktığını gördüğü anda göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Lütfen bana bunu duymadığını söyle. O içeride, ben dışarıdayım. Belki beni duymamıştır. Duysaydı çok mu kötü olurdu?

Zihninde yeni bir plan şekillenirken Helen'in gözleri genişledi. Pencereden Jackson'ı selamlamak için başını eğdiğinde gülümsemesi genişledi.

Pekala, kuş gözlemciliği düşündüğüm kadar soğuk bir şey değilmiş. Ama kendi kendine konuşmak? Bununla nasıl başa çıkacak merak ediyorum.

BÖLÜM 8

Jackson'ın parmakları çalışma odasının kaba, kalın perdesine gömülürken, gözlerini Helen. Helen kendi kendine tutarsızca mırıldanarak avluda volta atarken kıskançlık onu dürtükledi. Onun başka ne maskaralıklar uyduracağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Her gün yeni ve farklı bir şey oluyordu ve Jackson için derinliklerinde bir kıpırtı hissetmekten kendini alamıyordu. Sanki Helen içeri temiz hava girmesi için bir pencereyi açmış gibiydi.

Helen durdu ve hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. Jackson çenesini esneterek gürleyen kahkahasını tuttu. Kafasının içinde babasının onu sessiz kalmaya çağıran sesini net bir şekilde duyabiliyordu ama Helen hışımla uzaklaşırken kıkırdamamak için Jackson'ın tüm iradesini kullanması gerekti. Kız gözden kaybolduğu anda, kahkahasının kaçmasına izin verdi. Ses çalışma odasının duvarlarında yankılandı. Jackson en son ne zaman bu kadar çok güldüğünü hatırlayamıyordu.

Onun cesaretine ve aptalca ama komik kaçamaklarına hayranlık duyuyordu. Daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu, kaygısız ve eğlenceliydi. Neşeli kişiliği ve tuhaflıkları Jackson'ı dalgaların kıyıya vurması gibi kendisine çekiyordu. Onun etrafında olmak zorundaydı. Kasvetli dünyasında geçmişi tarafından lekelenmemiş tek şey oydu.

"Affedersiniz majesteleri, bir mektup geldi."

Jackson omzunun üzerinden bakınca hizmetçinin mektubu kendisine uzattığını gördü. Parmaklarını perdeden ayıran Jackson gerçekliğe geri döndü. Gölgele kovalayan ışık şeridi kayboldu.

"Masanın üzerine koy," dedi Jackson dikkatini tekrar pencereye verirken. Kapının kapanma sesi kulaklarında yankılandı. Jackson onu kimin aradığını umursamıyordu; ışığını geri istiyordu; Helen'i istiyordu.

Göz ucuyla bir hareket fark etti. Helen'i ararken içinde bir umut yeşerdi. Onun bir tur daha atacağını ya da belki başka bir vahşi ve keyifli hareketle geri döneceğini ummuştu ama o

gitmişti.

Hayal kırıklığına uğrayan Jackson çalışma odasının boşluğuna döndü. Hızla masaya doğru ilerledi ve oturdu. Eton'dan gelen nişan gözüne çarptı. Jackson'ın elleri mektuba gitti ve yırtarak açtı. Jackson mektubu inceledikten sonra sandalyesine yaslandı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. İlk seferinde yanlış okumadığından emin olmak için mektubu tekrar okurken içini bir nefret kapladı.

Jackson,

Ethan bana evlilik hayatının seni yumuşak ve zayıf yaptığını söyledi. Aramızda kalsın, sanırım paramı sana yatıracağım, bu durumda her iki şekilde de yatırım yapmış olacaksın. Bu hafta sonu sen, ben, Ethan ve Gabriel de şehirde olacağız. Yani şimdi sen de gelmelisin.

Liam

Jackson'ın ciğerleri hava almak için yanıyordu. Deniz tarafından ezilmek gibiydi. Gabriel ismine baktı. Çok uzun zamandır duyduğu bir isim değildi bu. Jackson'ın kilit altında tuttuğunu sandığı anılar serbest kaldı ve zihnini bombardımana tuttu. Will'in görüntüleri zihnine hücum etti. Havayı yutkunarak iç geçiren Jackson'ın vücudu karıncalanırken soğuk terler döktü.

"Gabriel?"

Jackson'ın Gabriel'i en son düşündüğü an, onu duruşmada gördüğü andı. Yüzünde Jackson'ın daha önce de sık sık gördüğü kendini beğenmiş bir ifade vardı. Bu isim onu kederlendirmiş ve ruhunun karanlık kısımlarını rahatsız etmişti. On beş yıllık ıstırap Jackson'ın göğsünü dövüyordu. Gözlerini kapadı ve zihninde titreşen görüntülerin durmasını sağlamaya çalıştı.

Başı zonklayan ve kalbi hızla çarpan Jackson masasından kalkıp yan masaya doğru koştu. Viskiye doldurup yudumlarken elleri titriyordu. Sıcak sıvı içindeki kargaşayı yatıştırdı. Jackson bir yudum daha aldı ve parmaklarının kontrolünü yeniden kazanmayı bekledi. Uzun ve derin nefesler alan Jackson sonunda kendine geldi.

"İyi misiniz majesteleri?" diye sordu bir hizmetçi. Kadının kocaman gözleri Jackson'ın asla sormayacağını bildiği sorularla doldu. Destek için masanın kenarını kavradı ve dik durdu.

"Kapıyı çalmadın mı?" Jackson sordu. Sesi keskindi. Hizmetçi eliyle kapıyı işaret etti. Jackson onun ağzının hareket ettiğini görebiliyordu ama söylediği hiçbir şey ona bir anlam ifade etmiyordu. Sanki bir rüya âlemindeydi ve her şey ağır çekimde ilerliyordu. Hizmetçi onun önünde eğildi ve bakışlarını döşeme tahtalarına dikti.

Jackson elini salladı. "Artık gidebilirsiniz."

Jackson kulaklarının çınlamasını durdurmak için şakaklarına vururken hizmetçi hızla odadan çıktı. O da

omuzlarındaki stresi atıp gömleğini ve ceketini düzeltti. Kızarmış kuzu kokusu odaya yayıldı ve Jackson hizmetçinin ona ne söylemek için geldiğini anladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve bir an için tek başına yemek yemeyi düşündü. Mektup onu çok kötü bir ruh haline sokmuştu ve bunun Helen'in gününü etkilemesini istemiyordu.

Çalışma odasında bekleyen Jackson'ın midesi biberiye ve taze pişmiş ekmek kokularıyla gurulduyordu. Bekleme kararlılığını koruyamayan Jackson yemek odasına doğru ilerledi. Eşikte durdu, şok ve şaşkınlık içindeydi. Helen'in son kıyafeti karşısında dehşete mi kapılmalıydı yoksa erkek pantolonu giyecek kadar cüretkâr olmasına mı şaşırmalıydı karar veremediği için nefesi kesildi.

Jackson elini ağzına götürerek kahkahayı susturdu. Kapının sağına doğru ilerledi ve arkasına yaslandı. Hayatı boyunca hiç böyle bir manzara görmemişti. Jackson, Helen'in kuş yuvası saçlarının olağanüstü olduğunu düşünmüştü ama bu, onu avizeye kadar uzanan tavus kuşu tüyleri, odasındaki perdelere oldukça benzeyen gümüşü mavi korsesi ve erkek pantolonuyla görmesiyle kıyaslanamazdı bile.

Jackson kendini kontrol etmeye çalışarak boğazını temizledi ve gülümsemesini geri kazanmaya zorladı. Odaya girdi, girdiği anda dikkatleri üzerine çekti. Gözlerini Helen'in başındaki parçadan başka bir noktaya dikmek geceyi atlatabilmesinin tek yoluydu. Onu rahatlatan üç kadeh viskiyi çoktan içmiş olmasının da bir faydası olmamıştı.

"Güzel bir gün, değil mi?" Jackson onun tereyağına ulaşmak için masaya uzanışını izlerken Helen sordu. Helen'in göğüsleri masaya çarparak Jackson'a göğüslerinden göbeğine kadar net bir görüntü verirken, Jackson'ın içinden arzu aktı ve diğer tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı.

Tavus kuşu tüylerinin uçları Jackson'ın burnunu gıdıkladı. Geriye yaslandı ve kız kıvrılırken tüylerden kaçınmak için elinden geleni yaptı. Bıkan Jackson ayağa kalktı, onun için tereyağını aldı ve tekrar oturdu.

Helen bıçağı ona doğru sallarken, "Birileri huysuz bir ruh hali içinde," diye gözlemledi.

Jackson ona ters ters bakarken, "İşaret etmek kabalıktır," diye düzeltti. İçini yakan şey öfke değil, şehvetti. "Özellikle de bıçakla."

"Doğru," dedi Helen dalgın bir şekilde. Elindekini çabucak yere bıraktı ve dikkatini tekrar Jackson'a verdi. Jackson'ın onu giydiği kıyafetlerle değil, kendisi için kim olduğuyla görmesi için tüm kararlılığını göstermesi gerekti. Helen güzel bir yüzden çok daha fazlasıydı. Zeki, akıllı ve espriliydi ama en önemlisi eğlenceliydi.

"Ee, sabahın nasıl geçti?" Helen sözlerini uzatarak sordu.

Jackson dişlerini sıkarak, "Diğerleri gibi," diye cevap verdi. "Görüyorum ki kıyafetinizi değiştirmişsiniz, diğeri o kadar rahat değil miydi?"

Helen gözlerini kırptırdı ve kıyafetine baktı. Jackson onun yanaklarındaki utancı fark etmekten kendini alamadı. Bunu giydiği için onun da en az kendisi kadar rahatsız olduğu açıktı.

"Bu eski şey mi? Bu kıyafet yıllardır bende," dedi Helen. Jackson kaşlarını kaldırdı. Helen derin bir iç çekti.

"Pekala, tamam, üstünü yapmak için biraz kumaş ödünç aldım. Sen ne düşünüyorsun?" Helen saçlarını omuzlarının üzerinden geriye atarken sordu. Jackson'ın yüzü taşa döndü. Sanki onun gerçek halini daha yeni görmüş gibiydi. Mavi kumaş gözlerini vurguluyordu ve her şekli ve biçimiyle müstehcen olduğu için Jackson, Helen'in onu baştan çıkarmaya çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Ödünç alınan bir eşya ya da malın iadesi anlamına gelir. Kumaşı aldığınız perdeler nasıl geri verebileceğinizi anlamıyorum," diye gözlemledi Jackson. "Odanıza yeni perdeler takılmasını sağlayacağım ama bir dahaki sefere lütfen değişiklik yapmadan önce memnuniyetsizliğinizi bana bildirin, ben de ihtiyaçlarınızı ve arzularınızı karşılayacak şekilde telafi edeyim."

Jackson çatalını ısırды ve çatalın ucunu yavaşça dışarı çekti. Helen'in gözlerinde bir şok parıltısı belirdi. Sırtmak istedi ama kendini dizginledi, kırılmayı reddetti. Helen'in kendini toparlaması uzun sürmedi. Ona şefkatli bir gülümseme gönderdi ve dikkatini yemeğe verdi.

"Bu yemeği daha önce yediğimi söyleyemem." Helen'in yanında mırıldandığını duyunca Jackson'ın kulakları dikildi. Ona doğru baktı ama dudaklarının beş yaşındaki bir çocuk gibi seğirdiğini ve tekrar konuştukları gerçeğini gizlemeye çalıştığını gördü.

"Özür dilerim, sizi tam olarak duyamıyorum," dedi Jackson. Helen'in gözleri Jackson'ın kollarıyla buluştu ve Jackson onların içine düşmek istedi. Helen'in onun nefesini kesmeyi nasıl başardığı onu hayrete düşürmüştü. Sanki dünya etraflarında parçalanabilirdi, ama onunla birlikte olduğu sürece hayatta kalacaktı.

Helen sıkılmış dişlerinin arasından, "Önemli değil, Majesteleri," diye cevap verdi. Jackson peçetesini masanın üzerine, tabağının yanına koydu ve arkasına yaslandı.

Jackson, "Herhalde seni üzen bir şey var; yemeğinin üzerine ağlıyorsun," diye yorum yaptı. Kulakları Helen'in çılgın hikâyelerinden birini duymak için kaşınıyordu. Helen'i dinlemekten hoşlanmaya başladığını fark etti. Sesi narin ve yumuşaktı ve Jackson'ın bedenini sarıyordu.

"Bu kuzu eti mi?" Helen nefesini tuttu ve tabağı ondan uzaklaştırdı. "Bunu yiyemem. Sahip olduğum vücudu korumak için neler gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

"O halde karım tam olarak ne istiyor?" Jackson onun bir kez daha konuşmasını duymak için sabırsızlanarak sordu. Helen tırnaklarının ucuyla oynadı. "Benim istediğim şeyi sen

sağlayamazsın."

"Paranın neler satın alabileceğini bilsen şaşarsın," dedi Jackson, timsah gözyaşlarını fark ettiğinde.

yanaklarından aşığı.

Helen, Jackson'a el sallayarak, "Hayır, sorun değil," diye cevap verdi. Jackson, Helen için yeni bir peçeteyle hızla gelen hizmetçiye parmaklarını salladı. Helen hizmetçinin elinden bezi aldı ve içine üfledi. Burnunu çekme nöbetinden sonra Helen titreyen dudaklarını durdurmak için dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı. "Bunların hepsi çok güzel. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Jackson, Helen'in tam olarak neden bahsettiğini merak ederek masanın etrafına baktı. Burası daha önce de bulunduğu yemek odasıydı. Oldukça ilgisiz bulduğu bir yerdi. Odanın Jackson için özel bir yanı yoktu. Yine de, her nasılsa, etrafına bakındıkça daha önce görmediğı küçük ayrıntıları fark etti. Yan masalara çiçekler ve çelenkler oyulmuştu.

"Oda çok güzel," dedi Jackson, belli ki kafası karışmıştı. Bu daha önce hiç oynamadığı ve zevk aldığı yeni bir oyundu. Helen'in duygularının bir fırtına kadar şiddetli ve rastgele değişmesini izlemek bir mucizeydi.

Onun bu kadar dramatik olmasına gülmemek için tüm gücünü kullanması gerekti. Kaşlarını kaldırarak onu izledi ve tek kelime etmedi. Helen gözlerindeki yaşları sildi ve bir hizmetçi odaya girer girmez doğruldu. Gözyaşlarını bu kadar çabuk silmesi onu hayrete düşürmüştü. Helen ona birkaç yıl önce Londra'da gördüğü bir sokak sanatçısını hatırlattı.

"Sen iyi misin?" Jackson sordu. Helen ona baktı ve elini yüzüne götürürken gözlerini kırıştırdı.

"Peki," diye cevap verdi Helen, sesi Jackson'ın kafasını daha da karıştıran bir şarkı tonundaydı. Helen gözlerini devirdi ve bardağına uzanıp bir yudum alırken bir an için oldukça sinirli görünüyordu.

Onun kendisine cevap vermemesinden o kadar sinirlenmiş görünüyordu ki Jackson sadece rol yaptığını varsayabilirdi. Derin bir nefes aldı ve önündeki yemeğe odaklanmaya çalıştı.

Ona bakmamak ve ne yaptığının farkında olduğunu belli etmemek için tüm kararlılığını harcadı. Eğer böyle davranacaksa, bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Başka biri için Helen'in kafasına dokunulmuş gibi görüneceğı açıktı. Ama Jackson'ın bildiklerini bildiğinden, bu eğlenceli bir durumdu ve Helen'in planını ne kadar ileri götürmeye istekli olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Jackson tabağını kenara iterek, "İştahımı kaybetmiş gibiyim," dedi. Elini Helen'e doğru uzattı. "Benimle bir gezintiye çıkmak ister misin? Belki temiz hava seni biraz rahatlatır."

"Bu çok hoş olurdu," diye cevap verdi Helen, gözleri tabağındaki yemekte oyalanırken peçetesini bıraktı.

Yemek. Jackson onun da kendisi kadar aç olup olmadığını merak etti ama yemek bekleyebilirdi. Jackson'ın düşüncelerinden arınmak için temiz havaya ihtiyacı vardı. Helen'in çiçek kokusu sarhoş ediciydi ve aldığı her nefeste ellerini ondan uzak tutmak için mücadele ettiğini fark etti.

Temiz hava bir zevkti ve işkenceden küçük bir kurtuluştı. Helen'e kolunu uzattı ve onu malikânenin yan tarafına götürdü. Kuşlar mutlu şarkılarını söylüyorlardı ve Jackson uzun zamandır ilk kez onların melodisinden keyif alıyordu. Onları kovma dürtüsü içinde uykuya dalmıştı.

"Bana maviyi anlat... maviyi... neydi onun adı?" dedi Helen, sanki tıkırtı hafızasını geliştirecekmiş gibi parmaklarını şıklatarak.

"Mavi kuş mu?" Jackson araya girdi. Helen'in kaşları burnunun köprüsünü çattı. Çılgınca hayal kırıklığı içinde keyifli görünüyordu.

"Hayır, bunu biliyordum. Daha bu sabah bahsetmiştin," dedi Helen. "Kuşun adının ne olduğunu hatırlıyor olmalısın."

Jackson'ın ismi tahmin etmesine gerek yoktu; Helen'in neyin peşinde olduğunu biliyordu ama pes etmeyecekti. Öyle ya da böyle, ona ismi söyletecekti.

Helen'in tavus kuşu tüyleri çılgınca hışırdayarak Helen'in dikkatini konuşmadan uzaklaştırırken Jackson, "Bir sürü kuştan bahsettik," diye cevap verdi.

"Belki de bunu burada giyerek uçup gitmeyi umuyordun?" Jackson, Helen'in tüyleri çıkarmasına yardım ederken alay etti.

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu Helen, yüzüne kazınmış dehşetle. "Sanırım bunu sen de yeterince iyi yapıyorsun," diye cevap verdi.

"Neden hiç yapmadım!" Helen, Jackson'dan bir adım geri çekilirken tersledi. Jackson onun bakışlarında kendisini sarsan bir incinmişlik görebiliyordu. Ona karşı kaba ya da kaba olmak istememişti, ama kesinlikle, yürüyen bir çelişki olduğunu biliyor olmalıydı.

"Helen, bekle," dedi Jackson, kız hızla uzaklaşmak için dönerken onu kolundan yakalayarak. Ona baktı ve kendini onun için yanıp tutuşurken buldu. Onun içinde de aynı arzusun yırtıldığını görebiliyordu. Kuruyan dudaklarını yalayan Jackson durakladı, Helen'i yanında tutacak kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Jackson'ın onu bırakmayı reddeden tutuşu sıkılaştıkça yüzündeki öfke geri döndü.

BÖLÜM 9

Jackson'ın gözlerinin derinliklerine bakarken **H**elen'in kalbi hızlandı. Yanan bir arzu titriyordu Jackson'ın bakışları onu tedirgin etti.

"Neden? Beni aşışlamaya devam edebilesin diye mi?" Helen ses tonunu bozan bir öfkeyle sordu. Kolunu Jackson'ın tutuşundan çekti ve olduğu yerde sabit kaldı. Helen, boynu yukarı doğru eğilmekten ağrımaya başlayana kadar Jackson'ın gerçek boyunu fark etmemişti.

Rüzgârın adamın boynundaki saç uçlarıyla oynamasını çok sevimli bulmaktan kendini alamıyordu. Karmakarışık saçları Helen'a denizden yeni dönmüş bir adamı hatırlatıyordu. Jackson bir adım daha yaklaştı ve Helen'e alan bırakmayı reddetti. Helen sertçe yutkundu ve Jackson'a gerçek yüzünü göstermesi için meydan okuyarak ona dik dik baktı.

Jackson'ın dudakları kıpırdadı ve Helen onun kendisiyle olan savaşını izledi. Nefesini tutmuş, onun bir şey söylemesini bekliyordu, herhangi bir şey.

"Eee?" Helen **aralarındaki** sessizliği bozarak konuştu. "Kendi adına söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Hayal kırıklığı alnına kazınmıştı. Helen ne olduğunu anlayamadan Jackson ona doğru atıldı. Dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve diliyle dudaklarını gıdıkladı. Helen **geri** mi çekileceğini yoksa bu anın tadını mı çıkaracağını bilemiyordu. Helen'ın düşünecek zamanı yoktu.

İçgüdüler devreye girecekti ve girdiği anın onun için gerçek an olacağını biliyordu. Helen gözlerini kapadı ve avuçlarını Jackson'ın göğsüne bastırdı. Parmak uçlarından onun çılgınca atan kalbini hissedebiliyordu. Onun vahşi ve **düzensiz** atışlarıyla eşleşiyordu.

Kalbinin her **gümbürtüsü** kulaklarında yankılanarak diğer tüm sesleri bastırırken Helen'in kulakları yandı. Dünya yıkılıyor olabilirdi ve o bunu duymazdı. Başka hiçbir şey umurunda olmayacak kadar Jackson'a bağlanmıştı.

İçinden bir ses onu itmesini ve kaçıp odasına saklanmasını söylüyordu ama Jackson'ın öpücüğü ruhunun derinliklerine sızarken vücudu karıncalandı. Sanki doğrudan kalbiyle konuşuyormuş

gibiydi.

Helen'in elleri yukarıya doğru kaydı ve Jackson'ın omuzlarının üzerinden geçti. Parmaklarını ensesindeki saçlara dolayarak Jackson'ı kendisine doğru çekerken buldu kendini.

Jackson'ın kolları onu bir ayı kapını gibi yakalayıp yerinde tutarken Helen arzularına boyun eğdi. Öpücüğü daha önce hiç hissetmediği bir açlığa dönüştü. Artık onu bir kenara itmek istemiyor, bunun yerine onun kendisinin bir parçası olmasına ihtiyaç duyuyordu.

Gökyüzü açılırken bir gök gürültüsü gümbürdedi. Kovalar dolusu su üzerlerine döküldü. Helen hareket etmek istemedi. Çamur içinde kalacak olması ya da üşütecek olması umurunda değildi. O anda Jackson'la birlikte olabildiğince uzun süre kalmak istiyordu.

Jackson aralarındaki bağı kopararak geri çekildi. Gözleri Helen'in üzerinde kilitli kaldı. Helen onun yoğun bakışları altında kendini savunmasız hissetti.

"İçeri girmeliyiz," diye önerdi Jackson, nefesi Helen'in önünde havada asılı kalarak. Helen sanki kendi bedeninin dışındaymış da bu sahneyi izliyormuş gibi hissetti. Başını onaylarcasına salladı ama gitme kararını veremedi. Jackson bir adım daha yaklaşarak onu geri çekilmeye zorladı. Helen dikenli çitin sırtına battığını hissedene kadar birlikte hareket ettiler.

Acıdan yüzü buruştu. Jackson onu belinden yakaladı ve taş sütuna doğru çekti. Helen'i sütuna yasladı ve ellerini Helen'in kalçalarından çekti. Jackson bir elini Helen'in başının iki yanına koydu. Ondan kaçmak mümkün değildi; Jackson her yerdeydi. Helen yeniden nefes almaya çalıştı ama Jackson'ın elleri vücudunun üzerinde gezinirken, narin dokunuşlarıyla onunla alay ederken bunu nasıl yapabilirdi ki?

"I..." Jackson parmaklarının tersiyle Helen'in yanağını okşadı. Jackson başını eğdiğinde Helen hızlıca nefes aldı. Helen onun soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışmasını izledi. Nefes alış verışı onunki kadar düzensizdi ve üzerinden bir sıkıntı yayılıyordu. Helen ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Jackson gibi bir adamı nasıl teselli edebilirdi ki? Onu çok az tanıyordu bile.

Ellerini yüzüne götürdü ve bakışlarıyla buluşması için başını yukarı çekti. Jackson'ın gözlerinde yanan arzu sanki cennette değil de cehennemdeymiş gibi görünürken acı pişmanlıkla karıştı. Helen bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Jackson'a acıdığını hissetti ve kendini Jackson'ın yüzündeki acı ve yaraları yok etmek isterken buldu.

"Ne?" Helen sordu, sesi yağmur yağarken şırıldayan bir dere kadar yatıştırıcıydı ve onu tepeden tırnağa ıslatıyordu. Jackson ellerini yumruk yaptı ve sütunun üzerinden itti.

"Bunu yapmamalıydım," dedi ve parmaklarını saçlarında gezdirirken ona sırtını döndü. "Buna hakkım yoktu."

Helen, Jackson'ın omuzlarının hayal kırıklığıyla çöküşünü izledi. Şimşek çakarken

Gök gürültüsü Helen'ı sarsacak kadar yüksekti.

Topuklarının üzerinde dönüp malikâneye doğru ilerlerken, "Ölümüne yakalanmadan önce içeri girmelisin," diye önerdi.

Hayır, bu iş böyle bitmeyecek.

Helen ona elini uzatarak, "Jackson, gitme," diye yalvardı. Jackson durdu ama onunla yüzleşmek için dönmedi.

Jackson omzunun üzerinden bakarken, "Sanırım bana ilk kez ilk adımla hitap ediyorsun," diye gözlemledi. "Genelde beni unvanımla ya da genel selamlamayla çağırırsınız ama asla ismimle değil."

Helen ona doğru yaklaşırken, "Kesinlikle yanılıyorsun," diye itiraz etti. Onun ruh halini düzeltmek için bir şeyler yapabilecekken, somurtarak ya da sıkıntılı bir şekilde gitmesini istemiyordu.

Jackson dikkatini yavaşça tekrar kapıya çevirirken, "Bu ilk kez olmazdı," diye düşündü. Ona sahip olma arzusuyla yanıp tutuşan Helen, Jackson'ın önüne atılarak tam karşısında durdu ve ellerini Jackson'ın yüzüne götürdü. Onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Jackson'ın dudakları sert ve hareketsizdi. Birkaç dakika önce oldukları gibi değillerdi. Helen, tıpkı kendisine yaptığı gibi onu da ikna etmesi gerekeceğini fark etti.

Dilinin ucunu Jackson'ın ağzına götürerek, onun da kendisi kadar uyumlu olacağını umdu. Jackson ona boyun eğmeyince Helen ellerinin dolaşmasına izin verdi. Onun iyi olmasını ve kendisini arzulamaktan vazgeçmemesini istiyordu.

Parmaklarını göğsünün üzerinde gezdiren Jackson kıpırdandı. Şefkat ona geri döndü ve kız onun ağzını kendi ağzıyla birlikte hareket ederken buldu. Jackson'dan kısıp bir inilti yükseldi ve bir anda onu tentenin altına ve yağmurun dışına çıkardı.

Duvara yaslanan Helen, mantıklı zihnini arzularına teslim etti. Kanıtlayabileceği bir şey varsa, o da Jackson'ın öpücüğünün onu tükettiği gerçeğiydi. Helen nefesini tuttu ve başını geriye çekerek havayı yutmaya çalıştı. Jackson'ın açlığı arttıkça titreşen dudaklarında bir gülümseme buldu. Jackson öpücükleriyle Helen'in çenesinin çizgisini takip etti ve diliyle boynundan aşağı indi.

Kendisini tekrar öpmesi için ona doğru tırmanırken teninin her yerinde küçük yumrular oluştu. Jackson onu hayal kırıklığına uğratmadı. Parmak uçları Helen'in omurgasından aşağı doğru kayarken dudaklarını bir kez daha Helen'in dudaklarına bastırdı. Helen hafif bir çekilme hissetti ama hiçbir şey düşünmedi. Ancak göğsündeki baskı sona erdiğinde Jackson'ın korsesini çözdüğünü fark etti.

"Seni istiyorum," diye homurdandı kulağına. Sesi tereyağı ve davetkârken dişleri kulak

memesini sıyırdı.

"Ben senin karın değil miyim?" Helen parmaklarını Jackson'ın ıslak saçlarında gezdirirken fısıldadı. "Demek istediğim bu değil," diye cevap verdi Jackson, Helen'in bakışlarıyla buluştuğunda.

"O zaman benden daha ne gibi bir rıza istiyorsun? Ben buradayım; istekliyim," dedi Helen sesi çatlarken. Jackson, Helen'in kararlılığını sorgularcasına kaşlarını şüpheyle kaldırdı.

Jackson, "Hayır," dedi; hayal kırıklığı kelimeye zehir katmış, Helen'ı yakmıştı. "Bu şekilde olmaz."

Jackson parmak uçlarını Helen'in çenesinde ve boynunda gezdirirken çenesini esnetti. Jackson'ın bıraktığı iz, elini bıraktıktan sonra da uzun süre kaldı.

"Ben istiyorum..." Jackson düşüncesini silkelemeden önce başladı. "Sen istemediğin sürece sana bir daha dokunmayacağım."

Helen sersemlemiş bir halde Jackson'ın ayağa kalkışını, dönüşünü ve bahçenin kenarına doğru yürüyüşünü izledi. Reddedilme onu beklediğinden daha fazla yaralamıştı. Zihni son beş dakikayı atlayarak sahneyi zihninde tekrar oynattı.

Ne yapıyorum ben?

Helen duvarı itti ve kendini toparlarken dik durmaya çalıştı. Jackson'ın öpücüğü hayal edebileceğinden çok daha etkiliydi. Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdiren Helen, sular akıp avluyu sular altında bırakırken tente boyunca volta attı.

Jackson'ı istemiyorum. Kendimi ona atmamam gerekiyor.

Peki ben neden yaptım? Neden çekip gitmesine izin veremedim? Neden

onu durdurdum? Ve o öpücük.

Helen bayılmaktan kendini alamadı. Yapmak için yola çıktığı her şey köze ve küle dönüşüyordu. Kıyafetlerinin itici geleceğini ve tavırlarının onu uzaklaştırmaya yeteceğini düşünmüştü ama öpücük her şeyi değiştirdi.

"Serena'yı görmeliyim. Belki bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda bir fikri olabilir," diye karar verdi Helen tırnaklarının uçlarıyla oynarken.

Helen içeri girdi ve antrede Theresa'yı görür görmez durdu. Kalbi durdu.

Şimdi olmaz. Beni böyle göremez. Theresa delirdiğimi düşünecek.

"Helen?" Theresa'nın sesi koridorda yankılandı. Saklanacak yeri ya da kaçacak zamanı kalmayan Helen, kız kardeşinin önünde durdu. Theresa yaklaştıkça utanç içinde kıvranıyordu. Theresa'nın

Yargılayıcı bakışlar Helen'in üzerinde kara bir bulut gibi dolaşıyordu.

"Ne giyiyorsun sen böyle? Bunlar erkek pantolonu mu? Kocanız böyle dolaştığınızı biliyor mu? Bu bir rezalet," diye azarladı Theresa, sesi gittikçe yükseliyordu.

Saçlarının ucundan sular damlayan Helen, Theresa'ya parlak bir gülümseme fırlattı, ıslak saç tellerini omzundan attı ve kız kardeşine doğru yürüdü.

"Geldiğin için çok mutluyum," dedi Helen dişlerini sıkarak, gözleri Jackson'ı ararken. "Neden geldin?"

"Uygun bir kıyafet giyene kadar seninle konuşmayacağım. Cidden, Helen, ne düşünüyorsun? Babam seni böyle görse çok kızardı. Bu onu kesinlikle mezara gönderirdi."

"O zaman belki de onu buraya davet etmeliyiz," diye takıldı Helen, kız kardeşine sarılmaya çalıştı ama Theresa geri çekildi.

"Helen," diye azarladı Theresa.

"Peki, gidip üstümü değiştireyim," diye razı oldu Helen. "Beklerken hizmetçilere sana çay getirmelerini söyleyeceğim."

"Zahmet etmeyin," dedi Theresa elini sallayarak. "Kız kardeşimin iyi olduğundan emin olmak için geldim. Görüyorum ki hayattasınız. Gerçi zihninizin ne durumda olduğu tartışılır."

Helen buna katılmıyor olamazdı. Aklı hâlâ Jackson'da ve onun öpücüğündeydi. Bunu düşünmek bile içini ısıtıyordu ve Theresa'ya o kadar da şüpheli görünmemeye çalışıyordu.

"Bir de akşam yemeği meselesi var," diye devam etti Theresa çantasından bir davetiye çıkararak. "Devlin ve ben bu akşam bize katılmanı istiyoruz."

Helen, Theresa'dan kâğıdı alarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Theresa kaşlarını kaldırdı ve Helen'e bir göz attı. "Biraz daha modern bir şeyler giydiğin sürece sorun yok. Bu halinle seni eğlendirmeyeceğim."

Helen sırtarak, "Eminim sizi memnun edecek bir şey bulabilirim," diye cevap verdi.

Theresa gözlerini devirerek, "Umarım öyledir," dedi ve arkasını dönüp dışarı çıktı. Helen rahat bir nefes aldı. Theresa'nın farklı bir tepki vereceğini, daha geleneksel bir mantıkla hareket edeceğini düşünmüştü ama Helen Theresa'nın bakışlarındaki eğlenceyi görebiliyordu ve kız kardeşinin gördükleri hakkında asla dedikodu yapmayacağını biliyordu.

Telaşlanan Helen merdivenlere yöneldi ve yavaşça tırmandı. Düşünceleri karmakarışık ve

Theresa'yı görmek zaten kafasının içinde dönüp duran karmaşayı daha da artırmıştı. Merdivenlerin başına geldiğinde

Helen odasına döndü. Göz ucuyla bir hareket fark etti ve durdu. Döndüğünde, aralık kapıdan içeri baktı. Helen'in kalbi yerinden fırladı ve midesine indi.

Helen arkasını dönmesi gerektiğini biliyordu ama kendini Jackson'ın sıırsıklam ıslak gömleğini vücudundan sıırmasını izlemeye mecbur buldu. Görme yetisi dokunma yetisini yakaladığında arzu sel gibi içinden aktı. Ona bir kez daha dokunmak için can atarken parmakları karıncalandı.

Gözleri Jackson'ınkilerle buluşunca nefesi kesildi ve geri adım attı. Bir gladyatör gibi duruyordu, meydan okumaya hazırdu. Ona gitmekle oradan ayrılmak arasında gidip gelirken kalbi göğsüne çarpıyordu. Yanından geçen bir hizmetçiyle irkilen Helen, gözlerini Jackson'dan ayırıp odasına koştu. Kapıyı arkasından kapatan Helen nefes almaya çalıştı.

"Böyle bir şey olamaz. O adama karşı bir şey hissetmemem gerekiyor. Tanrım, neler oluyor burada? Serena'yla konuşmalıyım. Tüm bunları çözmemde bana yardımcı olabilir. Eminim ne yapacağını biliyordur. Peki ya Theresa? Beni bu halde gördü." Helen aynaya baktı ve gördüğü şey karşısında dehşete düştü. Saçlarına verdiği şekil fırtına yüzünden mahvolmuştu ve şimdi saçları kocaman, düğümlü bir karmaşaydı.

Korsesinin omuzlarından sarktığını fark edince elini ağzına götürdü. Jackson'ın onu çözdüğünü unutmuştu.

"Theresa beni böyle gördü..." Helen'in göğsü sıkılaştı, panik içinde dalgalandı. Makyaj masasına doğru yürüdü ve koltuğa oturdu. "Belki bu iyi bir şey olur? Belki babamla konuşur ve bu evliliği iptal ettirir."

Ama gerçekten istediğim bu mu?

BÖLÜM 10

Sabah havası canlandırıcıydı. Jackson derin bir nefes çekerek zihninin örümcek ağları. Bütün gece Helen'ı ve onun vücuduna nasıl baskı yaptığını düşünmüştü. Jackson küreği toprağa saplarken vücudunu bir ürperti kapladı.

Aklının bir köşesinde, birinin onu izlediği hissinden kurtulamıyordu. Başını yavaşça çevirdiğinde Helen'in yan kapıdan çıktığını fark etti. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Helen her zamanki gibi aşırı şık giyinmişti. Yılın bu zamanına göre çok fazla kat kat giyinmişti. Malikânenin diğer tarafına doğru yürürken kollarını salladı.

Meraklanan Jackson ayağa kalktı ve ellerinin tozunu pantolonuna sildi. Boynunu bükerek çitin köşesinden baktı ve Helen'in çimenlerin arasından atladığını gördü. Elbisesi Jackson'ın ayak bileğini görebileceği kadar yukarı kalkmıştı. Gözlerini ovuşturdu ve onları açtığında içinde kabaran arzunun dineceğini umdu. Bir gün önce olduğu gibi duygularının kendisini ele geçirmesine izin vermesinin imkânı yoktu.

Kendini dengelemek için derin bir nefes alan Jackson gözlerini açtı. Görüşünü küçük renk patlamaları doldurdu. Ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde kayboldular ve Jackson'ı gözlerini açmış Helen'a bakarken bıraktılar. Başı bir yana eğikti ve ellerini sıkıca kalçalarına dayamıştı. Başındaki şapka saçlarını örttüğü için yaşlı bir kıza benziyordu. Jackson onun kendisine yaklaşmasını engellemeye çalıştığı izlenimine kapılmaktan kendini alamadı.

Kibarca başını salladı ve onun tehditkâr bakışlarından uzaklaşmak için gözlerini kaçırdı. Ona kızmakta sonuna kadar haklıydı ve bunu biliyordu. Bir parçası öpücüğün hiç yaşanmamış olmasını diledi - hareketlerini daha iyi kontrol edebilseydi. Ama aynı zamanda, içten içe hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini de biliyordu. Helen'i öpmek petekten bal yudumlamak gibiydi. Dudakları ipeksi tenine değmek için can attığı kadar kolları da onu tutmak için can atıyordu.

Jackson onun tatlı çiçek kokusunu içine çekmeyi dileyerek nefesini içine çekti. Bir çılgılık duyduğu anda göğsü gerildi ve kasları kaskatı kesildi.

Helen.

Çitin etrafından hızla dolanan Jackson, Helen'in havayı savurduğunu gördü. Alçak bir uğultu kulaklarını dikti ve ne olduğunu anladı.

Jackson, "Elbiseni çıkar," diye emretti.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Arılar etrafından dolanıp elbisesine konarken Helen homurdandı. "Çıkar şunları."

Jackson arıları temizlemeye çalışırken "Renkler onları cezbediyor," diye açıkladı, ancak daha fazlası ortaya çıktı.

"Ah, ah," diye inledi Helen. Jackson'ın onunla tartışacak zamanı yoktu. Sırtındaki iplere yöneldi ve botundan bıçağı kaparak bağları kesti. Jackson hızlıca eteği keserken korse Helen'in ayaklarının dibine düştü.

Helen'i yakalayıp kendine çekti ve kollarının arasına aldı. Helen'in kolları boynuna dolandıkça Jackson'ın göğsü sıkılaştı. Ona dokunmayacağına dair söz vermişti ama onu üzerinde sadece vardiyasıyla görmek onu tahrik etmişti. İnce kumaş hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Meme uçlarının ne kadar diri olduğunu gördü ve onları emmek istedi. Helen'i odasına kadar yarıştırmak ve onunla birlikte olmak istiyordu.

Helen'in gözyaşları Jackson'ın fantezilerini bir anda paramparça etti. Onu aceleyle çalışma odasına götürdü ve ateşin önündeki kanepeye oturttu. Helen gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken titriyordu. Onu görmek Jackson'ın kalbinin sızlamasına neden oldu.

"İyi misin?" Jackson sonunda gözlerini Helen'in bedeninden ayırarak sordu. "Sokuldun mu? Bir doktor çağırmam gerekir mi?"

Helen tek kelime etmedi ve ona bakarken sadece başını salladı. Jackson dudaklarını birbirine bastırdı, ona yardım etme arzusuna ve onu tüketmekle tehdit eden şehvete karşı savaştı. Ellerini sıkı yumruklar haline getirdi ve serbest bıraktı.

"Sana bakabilir miyim?" diye sordu. Jackson'ın ifadesi yumuşayınca Helen sertçe yutkundu. "Üzerinde hâlâ hiçbir şey olmadığından ve iğnelerin dışarıda olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Helen sessizliğini bozarak, "Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum," dedi. Sesi boğuk ve sessizdi. Jackson, Helen'in etrafında yavaşça ve dikkatle hareket ederek kusursuz teninde herhangi bir kusur olup olmadığını inceledi. Uzanıp ona dokunmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Saçlarını düzeltmek zorunda kaldığında bile bunu elinden geldiğince nazikçe yaptı.

Jackson düşüncelerini olabildiğince saf tutmaya çalışarak, "Eğer onları incelerseniz arılar gerçekten

olağanüstüdür," dedi.

Yapabilirdi ama Helen'i bu kadar savunmasız görmek onu

daha da güçlendirdi. "Eminim öyledir," diye tersledi Helen.

"Ama neden saldırdılar?"

Jackson Helen'in etrafında tam bir tur attı ve arılara dair hiçbir iz bulamayınca rahatladı. Teni her zamanki gibi pürüzsüz ve nefisti. Gözlerini Helen'inkilerle buluşturdu. Ondan öylesine etkilenmişti ki, kendini tutmadan önce yüzündeki gözyaşlarını silmek için elini kaldırdı. Jackson elini bıraktı ve boğazını temizledi.

"Bunu bilerek yaptıklarını sanmıyorum," diye yanıtladı Jackson. "Anladığım kadarıyla kıyafetiniz onları cezbetmiş. Belki de elbisenin parlak renkleri onları kör etti ya da varlığınızdaki o kadar etkilendiler ki gelip sizi görmek zorunda kaldılar."

"Bana patronluk taslama," dedi Helen ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kapı gıcırdayarak açılırken Jackson, "Böyle bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmem," diye cevap verdi.

"Kapıyı kapat ve orada bekle," Jackson'ın sesi odanın içinde gürledi ve Helen'i ürküttü. Böyle bir emirden sonra hizmetçinin içeri girmesine cesaret ederek kaşlarını kaldırdı. İsteddiği son şey Helen'in meraklı gözler tarafından görülmesiydi.

"Giyinmeme izin yok mu?" Helen kapıya doğru ilerlerken sordu. Jackson onun önüne geçti ve vardiyasına bir göz attı.

"Gerçekten bu kıyafetle buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordu açık açık.

Helen yanakları kıpkırmızı olurken dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı. Gözlerini onunkilerden ayırdı ve nefesi kesildi. Sonunda neden bu kadar üşüdüğünü anlayan Helen, kırılan parçalarını yerinde tutmaya çalışıyormuş gibi kollarını kendi etrafında sıktı.

"Burada kal," diye emretti Jackson. "Hizmetçilere sana bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim."

Helen o kadar kısık bir sesle "Teşekkür ederim," dedi ki Jackson onu doğru duyup duymadığını merak etmekten kendini alamadı. Kapıya doğru yürüdü ve mesajını dışarı çıkaracak kadar açtı.

"Düşes'e gardırobundan bir elbise getirin ve elinizi çabuk tutun," diye emretti Jackson boşluktan.

"Hemen," dedi hizmetçi. Jackson kapıyı kapatarak kendini Helen'la birlikte odaya kapattı. Onunla yalnız olduğunu bilmek onu heyecanlandırıyordu. Onu kolayca kanepenin üzerine serebileceğini ve kendisine ait kılabilceğini bilmek de yardımcı olmuyordu. Jackson bu fanteziyi düşüncelerinden silkeledi ve Helen'le arasına mesafe koydu.

"Yeni kıyafetiniz birazdan burada olacak. Senin için bir ateş yakmamı ister misin?" Jackson

diye sordu, çiçek kokusuyla büyülenmesin diye reddetmesi için dua ederek.

Jackson gözlerini ondan ayırmazken Helen, "Sana teşekkür etmeliyim," diye mırıldandı. "Beni arlardan kurtardığın için. Gerçi beni kurtarma yönteminiz beni dezavantajlı bir duruma sokmuş gibi görünüyor."

"Lütfen açıklayın," dedi Jackson oflayarak. Odada sinirlenen biri varsa, o da kesinlikle Helen değildi.

"Beni bütün hizmetkârların önünde soydun," diye tersledi Helen, hayal kırıklığıyla kolunu havaya kaldırarak.

"Söyle bana, şu anda iliklerine kadar ıslanmayı mı tercih ederdin? Seni kolayca çeşmeye de atabilirdim. O zaman elbisen mahvolurdu ve sen de hâlâ bu durumda olurdun," diye önerdi Jackson.

Helen, "Eğer tek seçeneğim bunlarsa, o zaman ne olursa olsun beni buraya bu şekilde ve seninle baş başa getireceksin gibi görünüyor," diye gözlemlledi. Bu fikir Jackson'ın dudaklarının köşelerinin kıvrılmasına neden oldu. Helen'in konuşma şekli, sanki tüm bu karşılaşmayı planlamış gibi görünmesine neden oldu.

"İnan bana," dedi Jackson, ona yaklaşıarak, "seni nasıl baştan çıkaracağımı ve seni nasıl soyabileceğimi çok düşündüm. Ancak, arıların saldırıya geçmesini sağlayacak bir hayal gücüne sahip değildim. Ayrıca, arıların üzerinizde olumsuz etkilere neden olup olmayacağını söylememin bir yolu yoktu. Bazı insanların böyle şeyler yüzünden şişip öldüğünü gördüm."

Helen'in gözleri büyüdü ve o anda hizmetçi kapıyı çaldı. Jackson kapıya dönmeden önce keskin bir baş selamı verdi. Daha önce olduğu gibi kapıyı açtı ve hizmetçinin elindeki giysileri aldı.

"Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Jackson giysileri masanın üzerine koyarken sordu. Helen'e bir göz attı.

"Bir gün için benim için yeterince şey yapmadığını mı düşünüyorsun?" Helen giysileri kapıp vücudunu onun gezinen gözlerinden korumak için kullanırken sordu.

Jackson başını salladı ve derin bir iç çekti. Göz ucuyla cumbanın dışındaki dala tünemiş kardinali gördü. Kısırçlık ve haset içini kemirdi.

"Bazen kuş olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı. Helen dönüp baktı ve omuz silkti.

"Tabii ki hayran olmak için bir kızılgerdan seçeceksin," diye homurdandı Helen.

Jackson gözlerini kuştan ayırmadan, "O bir kıvılgerdan değil; bir kardinal," diye düzeltti. Kendisine yaklaştıkça Helen'in vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti. Jackson sadece bir an için kendini kaybetmek istedi.

"Öyle değil; kardinaller çok daha parlaktır ve kendini beğenmiş kuşlardır. Bu bir kardinal olmak için gereken asil tavra sahip gibi görünmüyor," diye karşı çıktı Helen.

"Sıkışmış kuşlar mı? Hiç böyle bir şey duymadım," dedi Jackson kibirli bir tavırla. "Kuşlar sadece kuşlardır, her biri göze çarpmak için tasarlanmıştır."

"Ve sanırım sen de bir çiçeğin sadece bir çiçek olduğunu söyledin, değil mi?" Helen sordu, sesi biraz savunmacı çıkmıştı.

Jackson açıkça "Evet," diye yanıtladı. "Bir çiçekle diğeri arasında özel bir şey yoktur, tıpkı bir kuşla diğeri arasında dikkat çekici bir şey olmadığı gibi."

"Bir de kendine kuş gözlemcisi diyorsun," dedi Helen homurdanarak.

"Yaratıkları izlemekten ve nasıl uçabildiklerine hayret etmekten keyif alıyorum. Nasıl da her şeyi görüyorlar ve kimse onlara aldırış etmiyor. Elbette, dikkat edilmesi gereken kargalar ve tarlaların karatavukları var. Ama diğerlerine gelince..." Jackson parmaklarını cama bastırırken bir iç geçirdi. "Uzaktan hayranlıkla izlemeye değer güzel yaratıklar."

Jackson Helen'e döndü ve onun utancının yerini şaşkınlığın aldığını fark etti. Helen ona, jüri üyelerinin duruşmadaki bakışlarını hatırlatan bir merakla bakıyordu. Jackson, Helen'in gözlerinin kendisine dikildiğini hissedince kalbi bir an durdu.

"Sizi akşam yemeğinde görmeyi umuyorum. Terasta yemeyi düşünmüştüm ama şimdilik ikimizin de yeterince temiz hava aldığını düşündüğüm için yemek salonuna aldıracağım." Jackson Helen'e son bir kez bakarken kararlıydı. Ondan uzaklaşırken anıyı kafasına kazımaya çalıştı.

"Siz çıkana kadar kimsenin girmemesini sağlayacağım," diye devam etti Jackson odadan çıkarken. Kapıyı arkasından kapatırken uzun, derin bir nefes aldı. Hizmetçiler kendi aralarında fısıldaşarak yanlarından geçerken Jackson'a yan gözle bakıyorlardı. Hizmetkârların Helen'in kıyafet seçimi hakkında dedikodu yapması bir şeydi ama kendisi hakkında konuşmalarına tahammül edemezdi. Ama ne bekleyebilirdi ki? Ne de olsa Helen'i alışılmadık bir şekilde soymuştu. Jackson yaptığı şeyin asilce olduğuna kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, her dakikasından zevk aldığını biliyordu - her ne kadar bunu Helen'e asla bilinçli olarak itiraf etmese de.

Helen'in çalışma odasından çıkmasını beklerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Dikkatini saate verdi ve kapının çerçevesine yaslanarak bu anının tadını çıkardı. Kapı tokmağı tıkladığı anda Jackson ayağa kalktı ve kendini düzeltti. Helen çenesi yukarıda ve gözleri merdiven boşluğuna kilitlenmiş bir halde çalışma odasından çıktı.

"Seni akşam yemeğinde göreceğim miyim?" Helen ona yan gözle bile bakmadan yanından geçip giderken Jackson sordu.

Helen durdu.

"Beni bir gün için yeterince görmediğini mi düşünüyorsun?" Helen karşılık verdi.

Jackson tereddüt etmeden, "Yeterli bile değil," dedi. Helen başını iki yana salladı ve Jackson'a ters ters baktı. Gözleri utanç ve öfke doluydu. Öfkesinin kendisine mi yoksa ona mı yönelik olduğundan emin değildi. Her iki durumda da, telaşlandığında burnunun kırıışmasını çok sevimli buluyordu.

"İyi o zaman," dedi Helen. "Akşam yemeğinde görüşürüz, daha erken değil."

Jackson onu selamlayarak, "O zaman ben gidiyorum," dedi. Helen hışımla merdivenlere yöneldi ve koşmadan çıkabildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri tırmandı.

"Hanımefendi iyi mi?" diye sordu hizmetkârlardan biri. Jackson hizmetçiye baktı.

"Hiç olmadığı kadar iyi," diye yanıtladı Jackson. "Yine de kim emin olabilir ki? Daha önce hiç bu kadar kararsız ve kafa karıştııcı bir kadınla karşılaşmamıştım."

"Sanırım majesteleri çok fazla kadınla tanışmamış," dedi hizmetçi, sesini yükselttiğine pişman olmuş bir ses tonuyla.

"Ben de kendi payıma düşeni yaptım ama hiçbirinin eline su dökemez," diye itiraf etti Jackson, ikinci kata bakıp Helen'i en üst basamağa ulaşırken yakalamak için. Helen ona bir an baktı ama Jackson'ın kalbinin yerinden fırlaması için tek gereken bir andı.

BÖLÜM 11

"O ohh... Neden bu kadar sinir bozucu olmak zorunda?" Helen evinin içinde volta atarken oflayıp pufladı.

oda. Saatlerdir içerideydi ama utancı hâlâ canını yakıyordu. O kapıdan çıkıp Jackson'ın yüzüne bakabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Parmaklarını saçlarında gezdirirken kalbi küt küt atıyordu. Hizmetkârların yüzlerindeki dehşet zihnini yakıyordu. Bütün sabahın mahvolduğunu fark ederek başını salladı. Yatak odasının kapısından bir adım bile dışarı çıkmasına imkân yoktu. O iğrenç elbiseyi giymesinin tek amacı Jackson'ı uzaklaştırmaktı.

"Neden onunla hiçbir şey işe yaramıyor?" Helen aynadaki yansımasına sordu. Utanç gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yine de minnettar hissetmekten de kendini alamadı. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok arı tarafından kovulmamıştı. Küçükken bir keresinde babasıyla gittiği bir piknikte bir avuç arı tartının peşine düşmüştü. Birkaçıyla başa çıkmak kolaydı ama koca bir kovan? Gözlerini kapattı ve kendisine ulaşmak için yarışan iğnelerden oluşan bulutu görünce ürperdi. Jackson'ın hızlı düşünmesi olmasaydı ne olacağını bilmiyordu.

"Beni kurtardı," diye mırıldandı gözleri büyürken. "Bunu neden yapsın ki? Bunu yapmaması gerekiyordu."

Kapının çalınması kanının donmasına neden oldu. Kimseyle yüzleşmeye hazır değildi. Bir an için sessiz kalmayı ve kapıdaki kişinin gitmesini ummayı düşündü.

"Lütfen gidin," dedi Helen. "Şu anda yalnız kalmak istiyorum."

Kapı yine de açıldı ve Jackson içeri girdi. Helen odasının köşesindeki paravanın arkasına saklanmaya çalışırken vücudu karıncalandı. Başını eğdi ve gözlerini paravanın panelleri arasındaki eğimden kapı girişine dikti.

"Kına yakmaya mı geldin?" Helen sordu.

"Seni kontrol etmeye geldim," dedi Jackson kapıda bir tahta gibi dimdik dururken.

"Ben iyiyim," diye tısladı Helen, içinden akmak üzere olan gözyaşlarına karşı koyarken.

Neden ağlamak istediğini bilmiyordu, sadece bunu yapma ihtiyacının çok büyük olduğunu biliyordu.

Jackson soğuk bir ses tonuyla, "Bugün için ayrılacağımı size bildirmek istedim," dedi. Helen, Jackson'ın kendisiyle konuşma tarzında hiçbir değişiklik olmadığını fark etmekten kendini alamadı. Sanki bütün bu olay hiç yaşanmamış gibiydi. "Ve ne zaman döneceğimden de emin değilim."

"Daha önce ayrılacağınızı hiç duyurmamıştınız," diye gözlemledi Helen. "Neden şimdi başladın?"

Jackson ağırlığını kaydırды ve ellerini arkasında birleştirdi. Küçük bir omuz silkme hareketi yapan Jackson başını eğdi ve panelin eğik yüzeyinden doğrudan Helen'e baktı.

"Bu sabah travmatik bir olay yaşadınız," diye açıkladı Jackson. "Ayrılmadan önce iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. İsteyeceğim son şey, karımın görünmeyen bir iğneden dolayı öldüğünü bildiren bir mektup almaktır."

"Keşke ölebilsen," diye mırıldandı Helen, Jackson'dan çok kendi kendine.

"Benim yanımda asla böyle şeyler söyleme," diye azarladı Jackson. Helen'in kalbi durdu. Ondan daha önce hiç böyle bir inanç duymamıştı ve bu onun merakını artırdı. "Ölüm şakası yapılacak bir şey değil."

"Beni affedin," dedi Helen tüm samimiyetiyle. "Sadece, hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılandığımı hatırlamıyorum."

Jackson kaşlarını kaldırdı ve başını öne eğdi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Varlığının içine işlemiş olan acıma ve pişmanlık, ölü bir dal gibi kopup gitmiş gibiydi. Helen kollarını göğsünde kavuşturdu ve değişen perdenin arkasından çıktı.

Jackson'a ters ters bakarken, "Affedersiniz," diye homurdandı. "Benim hakkımda bir şey bilmeye nasıl cüret edersin?"

"Hadi ama, bu sabah olanların seni utandırdığına beni cidden inandıramazsın," dedi Jackson ellerini yana bırakarak.

"Evet, öyle oldu," diye homurdandı Helen.

"Son birkaç haftadır kendini utandırmaktan başka bir şey yapmamışken bu nasıl mümkün olabilir?" Jackson dikkat çekti. "O elbiseler ve çılgın kıyafetler yüzünden bütün malikâne fısıltı ve dedikoduyla çalkalanıyor. Ve tam hizmetkârları durdurduğumu düşündüğümde, onları tekrar harekete geçirecek bir şey yapıyorsun. Hayır," diye başını salladı Jackson, "hissettiğin şeyin utanç olduğuna inanmıyorum. Söylediğinden çok daha cesur bir kadın olduğunu kanıtladın."

Helen Jackson'ı incelerken ağzı açık kaldı, onunla oynadığına dair bir ipucu arıyordu.

onu kendi eğlencesi için kullanıyordu. Ama ona nasıl bakarsa baksın, tavrında hiçbir çatlak yoktu. Adam çenesini kaldırıp ona bakarken utanç içinde süzülüyordu.

"Giydiğim kıyafetlerle ilgili bir sorunun mu var?" Helen korkutucu görünmek için ihtiyaç duyduğu öfkeyi toplamaya çalışarak sordu; ancak ses tonu sert olmaktan çok sorgulayıcıydı.

"Size karşı dürüst olmam gerekirse, moda ya da trendler umurumda değil. Bu konuda istediğinizi yapın. Ama bir an için bile bu konuda masum olduğunuzu düşünmeyin. Bu sabah olanlar sizin seçimleriniz yüzünden oldu. Dışarıdaki faaliyetler için biraz daha uygun bir şey giymiş olsaydın, elbiseni kesmek zorunda kalmazdım," dedi Jackson.

Helen konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Jackson haklıydı ama Helen'in bunu yüksek sesle itiraf etmesine imkân yoktu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzdü.

Helen sonunda, "Beni küçük düşürdün," dedi.

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye karşı çıktı Jackson. "Aksine, seni korkunç bir kaderden kurtardım."

"Elbiseyi üzerimden çıkardın ve beni vardiyamda bıraktın," dedi Helen, yanaklarındaki gözyaşları ona ihanet ederken sesi duyguyla eğildi. "Herkes beni gördü. Ve ikimiz de dedikodunun nasıl yayıldığını biliyoruz. Öğlene kadar bütün ton bunu duymuş olacak. Kimsenin yüzüne nasıl bakacağım?"

Yüzündeki sert ifade değişirken Jackson derin bir iç çekti. "Başınızı dik tutarak ve başkalarının sizin hakkınızda ne düşündüğünü ya da söylediğini umursamayarak. Malikânede yayılan dedikoduları durdurmak için elimden geleni yapacağım ama gardırobun konusunda biraz daha dikkatli olmanı tavsiye ederim. Giydiğin katlar seni sokmalardan kurtarmış olabilir ama o arılar katların içine girmediği için şanslısın."

Helen sırtını Jackson'a dönerek, "Senin için söylemesi kolay," dedi. "Herkesin dilinde olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Herkes arkamdan fısıldayacak ve benimle alay edecek."

"Geçmişini değiştirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inanın. Olan olmuştur. Yapabileceğiniz tek şey alçakgönüllülük ve zarafetle ilerlemektir. Elbette, başkaları söyleyeceklerini söyleyecektir ve bunu yapmalarını engelleyemezsiniz. Ancak yapabileceğiniz şey, onlara sözlerinin sizin üzerinizde hiçbir etkisi olmadığını göstermektir," dedi Jackson. Helen, Jackson'ın arkasındaki varlığının yakınlaştığını hissedebiliyordu ve ona dokunmamış olsa da, onu içeri getirdiğinde kollarının vücudunun etrafında kıvrıldığı yeri hala hissedebiliyordu.

"Şimdi müsaade ederseniz," dedi Jackson. Helen'in dikkati, Jackson'ın onu selamlarken penceredeki yansımasına takıldı. "Bugün ilgilenmem gereken işler var. Bütün gün burada olmayacağım. Umarım

döndüğümde hizmetçiler bana gerçekten de evinizin sınırlarını terk ettiğinizi rapor ederler.

oda."

Helen kollarını omuzlarının üzerinde kavuştururken, "Pek olası değil," dedi.

"Bu senin seçimin," diye yanıtladı Jackson. Helen ayağa kalkan Jackson'ın ses tonundaki acı ve hayal kırıklığını fark etmekten kendini alamadı. "Sen nasıl istersen öyle yap. Ben sadece modanın sınırlarını zorlayacak kadar cesur birinin alay edilmeye ve utandırılmaya alışık olacağını düşünmüştüm. Belki de düşündüğüm kadar güçlü bir karaktere sahip değilsin."

Helen, Jackson'ın arkasından kapanan kapıyı yakalamak için arkasına döndü. Hayal kırıklığı ve kızgınlık damarlarında dolaşıyordu. Kapıya doğru hışımla yürüdü, Jackson'a seslenmeye ve kendisine böyle şeyler söylediği için onu azarlamaya hazırdı. Yine de, eli kapı koluna dayandığında, Helen yatak odasının kapısını açmaya cesaret edemedi. Jackson'ın sözleri canını yakmıştı, özellikle de Helen onun kendisi hakkında haklı olduğunu fark ettiği için.

Tökezleyerek kapıdan uzaklaştı ve yatağa yığıldı. Yastığa yapışıp ağlarken gözyaşları yastığı ıslattı. Sabahki olayları tekrar hatırladıkça onu geri çevirmek için yaptığı tüm planlar başına yıkıldı. Ağlayarak kendini dışarı attıktan sonra Helen karanlığın onu tüketmesine izin verdi. En azından uykunun karanlığında kimseyle yüzleşmek zorunda değildi.

Tarlakuşunun çığlığı onu uykusundan uyandırdı. Helen kendini yastıktan kaldırdı ve odasına göz gezdirdi. Güneş gökyüzünde süzülüyordu. Helen ne kadar zamandır dışarıda olduğunu bilmiyordu ama gün artık o kadar da korkunç görünmüyordu. Gözlerindeki kabuğu silerek boş odaya baktı. Jackson'ın sözleri aklına geldikçe etrafına bir ağırlık çöküyordu.

"Sana ne kadar güçlü bir karaktere sahip olduğumu göstereceğim," diye homurdanan Helen yataktan kalkıp gardırobuna doğru yürüdü. Jackson'ı püskürtmek için yaptığı tüm o vahşi elbiseler artık onu ilgilendirmiyordu. Onları bir kenara itti ve ona gece yağın karı hatırlatan gümüşü mavi bir elbiseye uzandı. Hızlıca giyinen Helen, saçında son ayarlamaları yaparken sinirlerine hakim oldu.

"Hizmetçilerle yüzleşmeyeceğimi mi sanıyorsun; sana göstereceğim," diye ilan etti Helen yeni bir güçle kapıya doğru yürürken. Helen kapıyı çekip açtı ve koridora çıktı. Sanki daha önce malikâneye hiç gelmemiş gibi hissediyordu. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, malikânede kimsenin olup olmadığını merak ediyordu. Sinirleri bozulmuş bir halde, cesaretini toplayarak merdivenlerden aşağıya, fuayeye doğru yürüdü.

Koridordaki resimlerin tozunu alan hizmetkârlara bir an göz attığında Helen'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Hizmetçiler hemen dikkatini çekti ve tek kelime etmeden onu selamladılar. Yanlarından geçerken Helen onların gözlerini üzerinde hissetti. Cam kırıkları üzerinde yürümek gibiydi ama

Helen onların kendisini ele geçirmesine izin vermemeye kararlıydı.

"Majesteleri henüz dönmedi mi?" Helen hizmetkârlardan birine sordu. Kıvrık saçlı ve düğme burunlu genç kız başını salladı.

"Hayır, Majesteleri, Dük dönmedi," diye cevap verdi, uzun kirpiklerinin arasından Helen'e bakmaya cesaret ederek. "Ve bu rengin size çok yakıştığını söyleyebilirim."

Helen gerçekten bir şeyler giyip giymediğini kontrol etmek istercesine ellerini eteğinin üzerinde gezdirdi. Jackson'ın hizmetçileri kendisine iltifat etmek için mi çağırdığından yoksa bunun gerçek olup olmadığından emin değildi. Helen'in tek yapabildiği başıyla onaylamak ve koridorda ilerlemeye devam etmektir. Sanki sabah olanlar bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Yanlarından geçerken hizmetkârların hiçbiri ona fısıldamıyor ve kıs kıs gülmüyordu. Hatta ona öğlen yemeği ikram etmekten bile memnun görünüyorlardı. Ama bu davranışları Helen'in sinirlerini bozmuştu.

Dördüncü hizmetçi giydiği elbiseye dikkat çekince Helen, "Pekâlâ, işte bu kadar," diye homurdandı. Parmağını hizmetçiye doğru sallayan Helen omuzlarını geriye attı.

"Hanımefendi?" diye sordu hizmetçi, biraz silahsız ve endişeli görünüyordu. "Bir sorun mu var?"

"Evet," diye tersledi Helen. "Buradaki herkes hafızasını kaybetmiş gibi görünüyor."

Hizmetçi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve odanın köşesinde duran hizmetçiye baktı. "Hanımefendi?"

"Dük bu sabah ayrılmadan önce ne sipariş etti?" Helen hizmetçiye ters ters bakarak sordu. Onlara mı yoksa Jackson'a mı kızması gerektiğini bilmiyordu.

"Bana hiçbir şey söylemedi," diye yemin etti hizmetçi. "Yemin ederim."

Helen elini hizmetçinin omzuna koyarken, "Sakin ol," dedi. "Seni azarlayacak değilim. Ama bu öğleden sonra odamdan çıktığımdan beri, ben odadayken herkes son derece sessiz görünüyor. Şimdi bana dürüstçe söyleyin, size ne dedi?"

Hizmetçi, dürüstçe konuşmak için izin istercesine omzunun üzerinden baktı. Helen göz ucuyla uşağın başını salladığını gördü.

"Dük sizden uzak durmamız için talimat verdi, Madam," diye açıkladı hizmetçi. "Sadece siz bizimle konuştuğunuzda sizinle konuşmamızı istedi. Bize hanımefendinin başının çok ağrıdığını ve evin sessiz olmasını istediğini söyledi."

"Bu sabah sana olanlarla ilgili hiçbir şey söylemedi mi?" Helen kalbinin etrafındaki buzdan barikat çatlarken sordu. Hizmetçi başını salladı.

"Bu sabah bir şey mi oldu?" diye sordu hizmetçi. Helen'in gözleri açılmıştı.

hizmetçinin yüzü. Jackson'ın kendisini meraklı gözlerden koruduğunu fark ettiğinde Helen'in içinde umut titreşti. Olayı tekrar hatırladığında kendini güçsüz hissetti. Zaten oturuyor olmasaydı yere yığılabilirdi.

"Hayır, olağan dışı bir şey olmadı," diye mırıldandı Helen. Hizmetçinin doğru mu söylediğini yoksa Jackson'ın konuyu açmaması yönündeki emirleri nedeniyle kibarlık mı yaptığını anlayamadı.

"Madam için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu hizmetçi. Helen duvarların etrafını sardığını hissetti. Temiz havaya ve düşünmek için odaya ihtiyacı vardı.

"Evet," diye cevap verdi Helen. "Arabayı benim için hazırlama nezaketini gösterir misiniz? Konuşmam gereken biri var ve bir dakika daha bekleyemez."

BÖLÜM 12

Jackson bilardo salonuna girdi ve etrafına bir göz attı. Oda tıklım tıklımdı, ve gevezelik eden seslerin hepsi tutarsız bir karmaşaya karıştı. Jackson bir an için neden gelmeyi kabul ettiğini düşündü. Burası puro ve misk kokuyordu. Bu ona Eton'daki üniversite günlerini hatırlattı ve Jackson masaların arasında yürüyüp bilardo oynayan insanları izlerken nostalji hissetmekten kendini alamadı.

Kısa bir an için Jackson'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve yıllar ondan uzaklaştı. Böyle bir yere en son Will hayattayken gelmişti. O zamanlar daha mutlu bir dönemdi, keder ve ölümle lekelenmemişti. Jackson anıların etrafında dönmesine izin verdi ama kendisine dokunmalarına izin vermedi. Buraya geçmiş i kurcalamaya değil, onunla barışmaya gelmişti.

"Bakın kedi ne getirmiş. Gördün mü, sana söylemiştim Liam, ortaya çıkacak." Ethan'ın sesi diğer konuşmaların gürültüsü arasında gürledi. Jackson odanın köşesine doğru ilerlerken salondaki herkes bir an durakladı. Ethan'ın yüzü aydınlandı ve kollarını iki yana açarak Jackson'a doğru koşmaya başladı.

"Burada olmana sevindim," dedi Liam, Jackson'ı kucaklamak için sıranın kendisine gelmesini beklerken. "Ben de evlilik hayatının seni malikâneye zincirlediğini sanıyordum."

"Ben buradayım, değil mi?" Jackson Liam'ı kucaklayarak söyledi.

"Öyle mi?" Liam, Jackson'dan uzaklaşırken sordu. "Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, milyonlarca kilometre uzaktasın. Sana ne demiştim Ethan? Evliliğin insanları etkilediğini söyledim. Bunu yapmamam için bir neden daha."

"Bütün bunlar da ne şimdi?" Jackson bakışlarını Ethan'dan Liam'a çevirirken sordu.

Liam neşeli bir kıkırdamayla, "Görünüşe göre Ethan bu gece duyurusunu yapacak," dedi. "Ama sanırım sevgili dostumuzun bu konuda çekinceleri var."

"Ne bekliyordun ki?" Ethan, Liam'ın gönülsüz kahkahasına kendi kahkahasıyla karşılık verdi. "Ben bir

süredir

dolandırılmış, kandırılmış, hatta şantaja uğramıştır."

Jackson Ethan'a döndü ve arkadaşının yüzünü inceledi. Jackson'a Ethan'ın bu konudan dolayı sıkıntı içinde olduğunu, sadece rahatsızlık duyduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Jackson güven verici bir şekilde, "Eminim yeni eşini sevmeye başlayacaksın," dedi. "Evlilik senin ne yaptığındır."

"Gerçek bir devrimcinin sözleri," diye güldü Liam. "O zaman söyle bize, ey bilge, evliliğinin sırrı nedir? Bekârlıktan kocalığa geçişi kolaylaştırmak için ne yaptınız?"

Jackson ensesini ovuşturdu ve omuz silkti. Onlara ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne de olsa Helen'le evliliği düşündüğü kadar geleneksel değildi. Ama Helen'le etkileşimi arttıkça ona fena halde aşık olduğu gerçeğini de inkâr edemezdi. Onun neşeli ruhu adamın uçma isteği uyandırıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye itiraf etti Jackson bir süre sonra, "karımı kendi haline bıraktım."

Ethan ve Liam, tüm salon onların şamatalı kahkahalarıyla dolmadan önce birbirlerine baktılar. Odadaki diğer herkes, sanki pis bakışları onları susturacakmış gibi onlara ters ters baktı.

Ethan, Jackson'ın sırtını sıvazlayarak, "Sorunu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmayacaktır," diye gözlemledi.

Liam, "Yapmayın, herkes bu tür meselelerle kendi yöntemleriyle ilgilenir," diye alay etti. "Ve hepimiz Jackson'ın hiçbir zaman açık sözlü bir insan olmadığını biliyoruz. Gerçeklerle yüzleşmektense kafasını bir kitaba gömmeyi tercih eder."

Jackson kaşlarını kaldırarak, "Ve sanırım senin çaren de bir an önce bir metres edinmek," diye karşılık verdi.

Ethan, "Şöyle diyelim, sıkıcı edebiyatın tozlu sayfaları yerine başımı bir kadının kalçaları arasına sokmayı tercih ederim," dedi. "Sanırım üniversite günlerim boyunca yeterince okudum, öyle değil mi?"

Liam topları yeniden dizmek için masanın etrafında dolanırken başını salladı. "Lütfen, hepimiz geçmenin tek nedeninin Will olduğunu biliyoruz."

Will'in adı Jackson'ı iğneledi. Sanki varlığının tüm sıcaklığı içinden çekilmiş ve onu olduğu yerde dondurmuş gibi hissetti. Jackson anıların kendisini bombardımana tutmasına engel olamıyordu. Will'in yüzü zihninde şimşek çakması gibi çakıyor, her geçen an daha da belirginleşiyor ve tanımlanıyordu.

Jackson'ın zihninin gerilerinde bir yerde, onu kasvetli düşüncelerinden çekip çıkaran, kendisine seslenen garip bir sesin farkındaydı. Gözlerini kırıştırarak odayı yeniden var eden Jackson derin bir

nefes aldı.

"O da neydi öyle?" Jackson kendine gelmeye çalışırken mırıldandı. Oda durulduğunda, Jackson'ın

gözleri büyüdü. Sanki zamanda geri adım atmış gibiydi. Karşısında Gabriel duruyordu ve Jackson bir an için Will'in onun yanında durduğunu gördüğüne yemin edebilirdi.

Gabriel'e odaklandığında Jackson'ın omurgasında buz gibi bir ürperti belirdi. Gabriel'i görmeyeli en az on yıl olmuştu. Onu en son duruşmada görmüştü ve Gabriel kürsüdeydi.

"Çok uzun yıllar oldu," dedi Gabriel, isteksiz Jackson'ı kucağına çekerek. "Tanrım, sanki zamanın senin üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi."

Jackson tüm gücünü toplayarak Gabriel'in sıcak kucaklamasına karşılık vermeye çalıştı. Liam neşeyle, "Çete yeniden bir araya geldi," diye bağırdı.

Hepimiz de ğil.

"Kendine ne yapıyordun?" Gabriel, Jackson'dan uzaklaşırken sordu. "İyi görünüyorsun. Ethan ve Liam beni evlendiğine ikna etmeye çalışıyorlar. Bu doğru mu?"

Jackson gülümsemeye zorlarken kısaca "Evet," diye cevap verdi.

"Eee?" Gabriel, Ethan ve Liam'a bakarken sordu. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

"Ondan akıllıca tavsiyeler almaya çalışıyorduk ama nafile. Jackson finallerde olduğu gibi ağzını bıçak açmıyor. Ondan bir şey öğrenmeye çalışırken iyi şanslar," diye alay etti Liam.

"Pekâlâ," diye homurdandı Ethan. "Hepimiz yeniden tanıştık. Şimdi oynayacak mıyız? Yoksa kapitone çemberindeki yaşlı kadınlar gibi ciyaklayacak mısınız?"

Jackson Gabriel'den uzaklaştı ve bir sopa almak için masanın etrafından dolaştı. Kendisini tuzağa düşürmekle tehdit eden anılara karşı savaşıırken başı ağrıyordu. Jackson her ne kadar Gabriel'i görür görmez arkasını dönüp gitmek istese de Liam ya da Ethan'ı bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu. Jackson bu durumu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı.

"Bu oyunu biraz daha ilginç hale getirmeye ne dersiniz?" Jackson cebinden bir tomar banknot çıkarıp birkaç tanesini masanın kenarına koyarken sordu.

"İşte ruh budur," dedi Ethan. "Takımlar halinde oynamaya ne dersin? Gabriel, sen Jackson'la birliktesin."

Liam bilardo sopasını kaptığı gibi başını sallayarak, "Durun bir dakika," diye itiraz etti. "Bence takımları biraz daha eşit hale getirmemiz adil olur. Ben derim ki evlenecek olanlar ya da evli olanlar bir takımda yer alsın."

Ethan, Jackson'a doğru ilerlerken, "Peki," diye homurdandı. "Ben Jackson'la birlikteyim. Gabriel, sen de Liam'la birliktesin." "Aslında," dedi Gabriel göğsünü kabartırken gururla gülümseyerek.

"Ben Jackson'ın takımında olsaydım

iyi."

Gabriel, Jackson'ın elinden bilardo sopasını kaparken Ethan, Liam ve Jackson aynı şaşkın ifadeyi paylaşıyordu. Jackson, gruplarındaki onca insan arasında Gabriel'in evlenmesini hiç beklemiyordu. O çok vahşiydi ve kendi yolunu çizmişti. Gabriel'le evlenecek kadar çaresiz olan herhangi bir kadının bunu kabul etmesi için çok zor durumda olması gerekirdi.

"Bu da ne?" Liam masanın üzerinden eğilirken aval aval baktı. "Bir süredir görüşmediğimizi biliyorum ama en azından eski arkadaşlarını düğüne davet edersin diye düşündüm."

Gabriel'in yanakları daha parlak bir kırmızıya büründü. "Henüz resmi bir şey yok ama harika bir eş ve anne olacağını düşündüğüm biriyle tanıştım."

"Pekâlâ, olay nedir?" Liam bilardo masasına yaslanırken sordu.

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdi Ethan, "yuva kurmazsan baban sana serveti vermeyecek; öyle mi?"

Gabriel Jackson'a baktı ve içinden ürperti geçiren bir bakış fırlattı. Gabriel konuşmayı dikkatle dinlerken yüzünü soğukkanlı tuttu.

"Bizim gibi erkeklerin evlenmesinin ana nedeni bu değil mi?" Gabriel küçümseyici bir kıkırdamayla sordu. "Görünüşe göre babalar oğullarını düzgün bir yere yerleştirmenin yollarını bulmak için bir araya geliyorlar. Evliliğin saçların uzamasına engel olduğu da söylenemez. Haksız mıyım, Jackson?"

Jackson düşünceleri Helen'e kayarken, "Evlilik kutsal bir bağıdır," dedi. "Hiçbir koşulda hafife alınmaması gereken bir bağ."

"Geceleri yatağını sıcak tutacak bir metresin olmadığını bize dürüstçe söyleyemezsin, değil mi?" Gabriel ısrar etti.

"Karıma asla böyle bir saygısızlık yapmam," diye yemin eden Jackson eğildi, elini sabitledi ve bilardo sopasını öyle sert itti ki toplar her yöne dağıldı. Topların birbirine çarparken çıkardığı ses Jackson'ı sakinleştirdi.

Ethan, "Ve bunu karısına asla aşık olmayacağına yemin eden bir adam söylüyor," dedi ve dilini ağzının çatısına vurdu. "Ne değişti?"

"Hiçbir şey değişmedi," diye yalan söyledi Jackson. Helen hayatına girdiği andan itibaren sanki güneş onun için yeniden parlamaya başlamış gibi olduğunu çok iyi biliyordu. Artık sabahları korkmuyordu ve akşamları o kadar eğleneliydi ki kalbindeki hüznü bir kenara itiyordu. Bir şey dışında her şey değişmişti; Jackson hâlâ evliliğini tamamlamamıştı.

"Yalan söylüyorsun," dedi Ethan atışını yapmak için eğilirken. "Ama hayatın her zaman olduğu gibi sıkıcı. Gabriel, son maceralarını anlatsana. Eminim bu çok daha eğlenceli olacaktır."

Liam atışını yapmak için adımını atarken Jackson elinde bılardo sopasıyla duruyordu. Gabriel Fas ve İspanya'dan kadınlarla yaşadığı yeni maceraları anlatırken göğsü sıkışmıştı.

Gabriel masanın üzerine eğilerek, "Sana söylüyorum, başka ülkelerdeki kadınlar bambaşka," diye övündü. "Buradaki kadınlar kadar namuslu değiller."

Jackson kıkırdamak istedi. Helen'in iffetli bir yanı yoktu. Her açıdan vahşi ve özgürdü. Bahçedeki öpüşmelerini düşündükçe Jackson'ın bedeni Helen'i arzuluyordu; onları ayırmaya çalışan yağmura rağmen Helen'in bedeni Jackson'ın bedenine nasıl da uyum sağlamıştı.

Jackson masaya doğru yürürken, "Belki de henüz doğru kadınla tanışmadın," diye önerdi.

"İtiraf etmeliyim ki Margo'yla kıyaslanabilecek tek bir kişi bile yok," dedi Gabriel derin bir iç çekerek. "Ama bu benim denememiş olmamdan kaynaklanmıyor."

"Margo?" Jackson durakladı ve bu isim içinde bir depresyon gibi cınlarken dindik durdu. Mor bir elbise giymiş, omuzlarından aşağı dökülen vahşi, kahverengi saçları olan genç bir kadının görüntüsü Jackson'ın zihninde belirdi. "Marjorie Dobris?"

"Onu tanıyor musun?" Gabriel sordu. Gabriel'in sesinin biraz tizleşmesi Jackson'ın kulaklarını dikti.

Ethan, Liam'a bakarak, "Hepimiz biliyoruz," dedi. "Yoksa yıllar önce Will'le evleneceklerini unuttun mu?"

Gabriel garip bir kıkırdamayla, "Doğru," dedi. "Bu tamamen aklımdan çıkmış."

Jackson, Gabriel'e ters ters bakarken dudakları gerildi. Gabriel'in Will'le ilgili böylesine önemli bir ayrıntıyı nasıl untabildiğini anlamıyordu. Yine de Jackson, Gabriel'i unuttuğu için suçlayamazdı. Will, Gabriel'in en iyi arkadaşı ve en yakın sırdaşı değildi.

"Daha geçen ay Düşes'le karşılaştım," dedi Gabriel, bılardo masasının üzerine yaslanarak ve atışını yaptı.

"O artık bir düşes, öyle mi?" Jackson sesindeki şoku gizlemeye çalışarak sordu.

Gabriel ayağa kalkarken, "Margo kuzeyli kuzenimle evlendi," diye cevap verdi. "Düğünlerine gittim. Gerçekten de küçük bir olaydı, üzerinde durulacak bir şey değildi. Yine de beni orada gördüğüne şaşırdığını söyleyebilirim. Hepiniz onun yüz ifadesini görmeliydiniz. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi."

Jackson zihninin gerilerine ittiği anıları hatırlamaya çalışırken vücudu karıncalandı. İçinde

Jackson bir an Will'in odalarında karşısında durduğunu, Margo için tasarladığı yüzüğü gösterirken gururla gülümsediğini gördü.

Jackson, ortasında parlak bir safir bulunan pırlanta işlemeli altın nişan yüzüğüne hayranlıkla bakarken Will, "Onunla evleneceğim," diye açıkladı. Will yüzüğü Margo için özel olarak yaptırmış, Jackson da tasarımda ona yardım etmişti.

Jackson yüzüğü Will'e geri verirken, "Sana sahip olduğun için çok şanslı," dedi.

"Hayır, burada şanslı olan benim. Margo her yönden benim dengim. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama doğru. Beni tamamlıyor, bana meydan okuyor ve daha iyi bir adam olmamı sağlıyor."

Göz açıp kapayıncaya kadar anı yok oldu ve Jackson'ın ağzında kötü bir tat bıraktı. Düşüncelerini engellemeye çalışarak atışını yapmak için pozisyon aldı. Ne kadar denerse denesin, Jackson ellerini sabit tutmayı başaramadı. Sopayı geri çekerek bıraktı ve topolar bilardo masasının parmaklıklarının üzerinden fırladı.

"Bize kaybettirmeye mi çalışıyorsun?" Liam azarladı.

Jackson bilardo topunu yerden almak için masanın etrafından dolanırken, "Birisi masanın o kısmını kayganlaştırmış olmalı," dedi.

"Belki de dikkatini dağıtan bir şey vardır," diye önerdi Ethan. "Söylesene

Helen?" Jackson topu ona uzatırken Ethan'a ters ters baktı. "Benim dikkatim dağılmaz."

Liam alaycı bir tavırla Jackson'ın omzunu sıvazlayarak, "Tabii ki yok," dedi. "Ama o atış için senden para keseceğim."

"Söylesene Gabriel, Margo'yu gördüğünde mutlu görünüyor muydu?" Jackson köşedeki yerini alırken sordu. Gabriel omuz silkti.

"Sanırım," diye cevap verdi. "Bütün gelinler düğün günlerinde mutlu değil midir?"

"Peki sana bir şey söyledi mi?" Jackson, onunla evlenen kişi Will olsaydı nasıl olurdu diye düşünmemeye çalışırken bastırdı.

Gabriel kıkırdadı ve başını salladı. "Hoşbeşten başka bir şey değil. Neden sordunuz?"

Jackson, Ethan ve Liam'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve neden gelmeyi kabul ettiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Eğer evde kalsaydı, ne kendini bu kadar keyifsiz hissedecek ne de

yüzleşmeye hazır olmadığı anılarla dolup taşacaktı.

"Hatırlamıyor musun?" Jackson Gabriel'i incelerken sordu. Gabriel'in yüzündeki ifade

kafa karışıklığı.

"Ne?" diye sordu Gabriel. Gabriel cevap almak için Ethan ve Liam'a bakarak sordu.

Ethan iç çekerken omuzları düştü. "Will Margo'yla evlenecekti."

"Doğru," dedi Gabriel tamamen kayıtsız bir şekilde. "Ama her şeyin en iyisi olduğu ortaya çıktı, öyle değil mi? Margo şimdi, serveti Will'inkinden çok daha fazla olan kuzenimle evlendi. Beni görünce bu kadar şaşırmasının nedeni de bu olabilir."

"En iyisine mi dönüştü?" Jackson bilardo sopasını sıkıca kavrayıp ikiye ayırmakla tehdit ederken hırladı. "Will öldü. Bunun neresi iyi?"

"Sakin ol," dedi Ethan, sanki bu Jackson'ın içinde kopan fırtınayı dindirebilecekmiş gibi elini Jackson'ın omzuna koydu. "Gabriel'in öyle bir şey demek istemediğine eminim, değil mi Gabe?"

Gabriel, "Sadece dürüst davranıyorum," dedi.

"Ölülere hiç mi saygınız yok?" Jackson tersledi. Gabriel bilardo sopasını masanın üzerine koydu ve daha dik durdu.

"Will'in başına gelenler bir trajediydi, kimse bu gerçeği inkar etmiyor. Ama onun hayatına mal olan olayın üzerinden yıllar geçti. Margo gibi bir kız ne yapmalıydı? Bir rahibe manastırına mı kaçmalıydı? O hayatına devam etmek için kendi seçimini yaptı, siz de yapmalısınız."

Jackson yeterince dinlemişti. Elindeki sopayı Ethan'a doğru itti ve ceketinin eteklerini çekti. Tüm öfkesi içinde birikmişti ama Jackson soğukkanlılığını ve metanetini korudu. "Beyler, sizleri tekrar görmek büyük bir zevkti ama sanırım misafirperverliğimi aştım."

"Böyle yapma," diye cesaretlendirdi Ethan. "Gabriel ya da Margo'da bir kusur bulamazsın herhalde."

"Gabriel haklı," diye araya girdi Liam. "Bu uzun zaman önceydi ve insanlar değişir. Ve kim bilir, belki de Margo'nun birini bulması en iyisidir. Mutluluğu yeniden bulmak için neler yaşadığını bilemezsiniz."

Öyle değil mi? Geçmiş sizin kadar küçümsemediğim için beni bağışlayın.

Jackson, "Saat geç oldu ve hepinizin benimle alay etmeye çok hevesli olduğunuz gibi, evde beni bekleyen bir karım var," dedi. "Liam, Ethan, her zamanki gibi benim için bir zevkti. Gabriel," Jackson bir kez başını salladı ve kapıya doğru ilerledi.

Gabriel parmaklarını Jackson'ın koluna dolayarak ilerlemesini engellerken, "Bu şekilde gitme," diye ısrar etti. Jackson, Gabriel'in kolunu saran parmaklarına ters ters baktı. Bir ışık parıltısı gözüne çarptı ve Jackson'ın kalbi durdu. Jackson, Gabriel'in küçük parmağında parıldayan safir bir yüzük

ışık patlamalarıyla.

Gabriel, "En azından maçın geri kalanında kal," diye yalvardı.

"O yüzüğü nereden aldın?" Jackson, Gabriel yüzüğü çıkarmadan önce onun elini tutarken sordu.

"Bu eski şey mi?" Gabriel, Jackson'a bir gülümseme gönderirken cevap verdi. "Açıkçası nereden aldığımı hatırlamıyorum. Yıllardır bendeydi."

Jackson'ın vücudundan buz gibi bir ürperti geçti ve içindeki tüm sıcaklığı çaldı. Odadaki hava kalın ve ağırdı. Jackson'ın gözleri odadaki yüzlerde gezinirken içindeki şüpheler çılgına dönmüştü.

Gabriel elini Jackson'ın elinden çekerken, "Sanırım babamın mezuniyet hediyesiydi," diye cevap verdi.

"Mezun olmadın," diye hırladı Jackson gözleri kısıılırken.

"Doğru," dedi Ethan, Gabriel'in diğere yanına yaklaşarak. "Duruşmadan sonra seyahate çıktın ve eğitimini hiç tamamlamadın."

"Yurtdışında birkaç ay geçirdikten sonra geri döndüm," diye açıkladı Gabriel, sesi her zamankinden daha sert ve soğuktu. Gabriel acıyan gözlerle Liam ve Ethan'a baktı ve yüzüne sempatik bir ifade yerleştirdi.

Jackson keskin ve suçlayıcı bir ses tonuyla, "Kanıtla," diye hırladı.

Gabriel, sanki bu Jackson'ın içinde biriken öfke ve kızgınlığı gidermeye yetecekmiş gibi kıkırdarak, "Belgeler yanımda değıl," dedi. "Bunun mutlu bir buluşma olacağını sanıyordum."

"Ben de öyle," diye kabul etti Jackson. "Görünüşe bakılırsa ikimiz de birden fazla konuda yanılmışız."

"Jackson, Will'in en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ve yıllar boyunca neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedi Gabriel, Jackson'ın sinirlerini bozan şarkı söyler gibi bir ses tonuyla. "Ama artık baltaları gömme zamanının geldiğini düşünmüyor musun? O gitti ve biz kaldık. Ve biliyorum ki o da bizim mutlu olmamızı isterdi."

Jackson dudaklarını sıkıca büzdü ve Liam ile Ethan'a döndü. Duruşmadaki aynı acınası bakışı paylaşıyorlardı. Acımayla karışık bir kederdi bu.

"İyi günler beyler," dedi Jackson ve başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi.

Sokağa adımını attığında hava etrafında dönüyordu. Jackson yeniden nefes almaya çalıştı ama vücudunun tepkisiz olduğunu fark etti. **Kabullenemeyeceği** kadar çok şey vardı. Gabriel'in Will'in ölümüyle ilgili umursamaz tavrına katlanmak zorunda kalması yeterince kötüydü ama Jackson, Gabriel'in taktığı yüzüğün Will'e ait olduğundan emindi.

"Ya baltayı sonsuza dek gömeceğim ya da bunu doğru adaleti sağlamak için kullanacağım."

BÖLÜM 13

"Artık ne yapacağımı bilemiyorum," dedi Helen, karanlık yansımasına bakarken. Çay fincanı. İmajını dağıtmak için kaşığı kaç kez döndürürse döndürsün, çay nihayet durulduğunda yüzünde hala aynı umutsuz ifade vardı. "Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor."

Helen o gün yaşananları Serena'ya anlatıp anlatmaması gerektiğini bilmiyordu. Olayın dehşeti hâlâ sürüyordu ve Helen'in yapmak isteyeceği son şey Jackson'ın haklı olduğunu kabul etmektir. Arıların saldırması onun suçuydu ve dolayısıyla neredeyse hiçbir şeyi kalmayacak şekilde soyulması da onun suçuydu. Jackson'ın ne kadar kahraman olduğunu düşünmemeye çalışırken içinden bir sıcaklık geçti. Başka herhangi bir erkek onu sokulmaya terk edebilirdi ama Jackson kendini tehlikeye atmış ve onu bu iğrenç yaratıklardan kurtarmıştı.

"Kendi kendine konuşmayı denedin mi?" Serena çayından bir yudum alarak sordu.

"Evet," dedi Helen bıkkınlıkla. "Ortalıkta olmadığını düşündüğüm zamanlarda bile yapıyorum, belki ortaya çıkar diye."

"Peki ya kıyafetleriniz?" Serena, Helen'in hayal kırıklığını daha da arttırarak sordu.

Helen, "Erkek kıyafetleri giymeye kadar gittim," dedi. "Hiçbir şey işe yaramıyor. Ne yaptığının bir önemi yok. Belki de tüm bunlar bir hataydı ve vazgeçmeliydim."

Serena fincanını masanın üzerine koydu ve Helen'e ters ters baktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Senin pes eden biri olduğuna hiç inanmadım. Kroket oynarken topu çarpınca çamurda koşan kimdi?"

Helen hiç eğlenmeden Serena'ya ters ters baktı. "Theresa'nın böyle bir hareket yapmasına izin veremeyeceğimi biliyorsun. Beni oyun dışı bırakabileceğini sandı ama ben ona gününü gösterdim."

"Evet, yaptınız. Peki o gün sadece ellerini kaldırsaydın ne olurdu sence?" Serena sordu. Helen küçük bir omuz silkme hareketiyle dikkatini tekrar içindeki kahverengi sıvıya çevirdi.

onun fincanı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Helen cesaret kırıcı bir şekilde. "Ama bunun şu anda karşı karşıya olduğum şeyle hiçbir ilgisi yok. Jackson diğer erkekler gibi değil. Zeki ve nazik biri. Benim maskaralıklarıma katlanacak başka biriyle hiç tanışmadım."

"Lafı açılmışken, işler nasıl gidiyor?" Serena kaşlarını beklentiyle kaldırarak sordu.

Helen derin bir nefes aldı. "Onu uzaklaştırmak için aklıma gelen her şeyi yaptım ama hiçbir şey yapamadım. Sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyor. Ve bu maskaralığı sürdürmekten yoruldum."

"Şimdi pes edemezsin," dedi Serena. "Kendin de söyledin, o kaba ve kibirli biri."

"Helen tırnaklarının ucuyla oynarken, "Artık öyle olduğundan pek emin değilim," diye itiraf etti.

"Sakın bana ondan hoşlanmaya başladığını söyleme?" Serena gözlerini şaşkınlıktan kocaman açarak sordu. Helen tek kelime etmedi ama Serena'ya omuz silkmekle yetindi.

Helen ayağa kalkıp odada volta atmaya başlarken, "Fark ettiğim bir şey varsa, o da adamın espi anlayışının olmadığı," dedi. "Ne kadar çılgın bir elbise giyersen giyeyim ya da saçımı nasıl yaparsam yapayım, adam bir kez olsun gülümsemedi ya da bana tuhaf bir ifade vermedi. Saçımı kuş yuvası gibi yaptırdığımda bile. Ve bu arada, o düğümleri çözmek sonsuza kadar sürdü ve yine de hiçbir duygu göstermedi."

Serena'nın gözleri irileşirken gülümsemesini örtmek için elini hızla ağzına götürdü. "Bekle, ne yaptın?"

"Fark etmez," dedi Helen sinirli bir şekilde ve elini Serena'ya doğru sallayarak. "Mesele şu ki, Jackson soğuk biri. Adamın vücudunda tek bir komik kemik olduğundan şüpheliyim. Biliyor musun, onu gülümserken bile görmedim. Ama onda daha fazlası olduğu izlenimine kapılıyorum. Bir gölün sakinliğine bakmak gibi, ama içine atladığınızda çalkantılı ve sizi altına çekecek."

"Bu biraz alışılmadık bir durum ama onunla evlenmeden önce de tuhaf biri olduğunu biliyorduk," diye belirtti Serena. "Belki de gülümsemiştir ve sen bunu görmemişsindir. Kim bilir, belki de çalışma odasında seninle evlendiğinde neye bulaştığını düşünüp kafayı yiyordur. Bildiğiniz gibi, bir ayrılığın eşiğinde olabilirsiniz."

Helen başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Cidden, Serena, aklımı kaçırmak üzereyim. Geleceğimde bir fesih olacağını sanmıyorum ve sonsuza dek ona bağlı kalacağım."

Hayatının geri kalanında Jackson'la birlikte olma düşüncesi buruk bir tatlıydı. Helen onun dudaklarının hareket edişini düşünmeden edemiyordu. Jackson'ın hayatında mizah olmasa bile, bir tutku olması gerektiği açıktı. Hiçbir erkek, bir şeyler olmadıkça dudaklarını böylesine açlıkla

kirleterek öpüşmezdi.

İçinde derin bir kıpırtı.

"Hayır," dedi Serena Helen'i omuzlarından tutarak. "Bir yolunu bulacağız. Bu kadar yol kat etmişken pes edemezsin."

Helen, "Sorun da bu zaten; beni rahat bırakması için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı.

"Bir sevgili edinmeyi düşündün mü?" Serena bunu önerdi. Serena'nın önerisi karşısında dehşete düşen Helen, arkadaşının arkasına yaslandı ve ona ters ters baktı.

"Ben asla böyle bir şey yapmam," diye tersledi Helen. "Ve böyle bir şeyi önermenize bile şaşırdım. Zina yapan bir kadın olarak sürgün edilmek istemiyorum. Ayrıca, bunu asla yapamam, evlendiğim hiçbir erkeğe yapamam. Hâlâ paylaşılan kutsal bir bağ var. Ve ben de Tanrı'ya yemin ettiğim için onu kızdırmak istemem."

Serena dik oturup çayına uzanırken yüzü utançtan kızardı. "Bu sadece bir öneriydi. Ben de senin evliliğini bitirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu sanıyordum."

"Yapacaklarımın da bir sınırı var," dedi Helen öylesine inanarak ve öylesine sarsılarak. Evliliğe bu kadar değer verdiğini hiç düşünmemişti ama Jackson'ı bu şekilde incitmeyi düşünmek kanını kaynatmıştı. "Kabul edelim, yapabileceğim hiçbir şey yok. Yenilgiyi kabul etmeliyim."

"Seni aptal yerine koyacağımı hiç düşünmemiştim ama bu kadar kolay pes etmen beni hayrete düşürdü."

"Jackson'la üç aydır evliyim," dedi Helen. "Benim maskaralıklarımın bıkacağını sanırsınız, bağlanacağını değil."

Serena'nın sırtı dikleşti ve yudumun ortasında durakladı. "Affedersiniz? Sana bağlandığını düşündüren nedir?"

"Önemli değil," dedi Helen ve dikkatini pencereye çevirdi. Jackson'ın ne yaptığını ve onun kendisini düşündüğü gibi kendisinin de onu düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Bu fikir yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Olamaz," dedi Serena, gözleri kısılırken başını eğerek. "Lütfen bana kocanıza aşık olduğunuzu söylemeyin?"

"Saçmalama," dedi Helen. "Burada sana içimi döküyorum ve sen aşık olduğumu mu düşünüyorsun? Kızgınlık ile karasevda arasındaki farkı bilmiyor musun?"

Serena şüpheli bir kaşını kaldırdı ve omuz silkti. "Diyelim ki seni daha önce hiç görmedim

daha önce bir erkeğe bayılmamıştın. Birkaç kez taliplerinizden biri ilginizi çekmişti ama hiç biri düşüncelerinizi esir almamıştı."

"Jackson beni tuzağa düşürmedi," diye inkar etti Helen, kollarının ıslak bedenini nasıl sardığını, öpüşmelerinin giderek daha tutkulu hale geldiğini düşünürken. Bu düşünce, gözlerini kapatıp etrafında vızıldayan arı sürüsünü gördüğü anda kısa kesildi.

"Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama er ya da geç onunla ilgili duygularınla yüzleşmek zorunda kalacaksın," dedi Serena. "Ama neden durmak istediğini şimdi anlıyorum. Onu terk etmek istemiyorsun."

"Bunu sana kaç şekilde açıklamam gerekiyor?" Helen, içinde gittikçe büyüyen öfkeyle kendini kapana kısılmış hissederek sordu. "Jackson ve ben hiçbir şekilde uyumlu değiliz. Tek bir ortak noktamız olduğundan bile şüpheliyim. Bunun tek nedeni de benim onu rahatsız edecek bir hobi bulmaya çalışmam ve onun da bu hobiden hoşlandığını öğrenmem."

Serena daha yakına eğildi. Helen, Serena'nın gözlerinin onu delip geçtiğini hissedebiliyordu. "Yine hangi hobiyi seçtin?"

"Kuş gözlemciliği," diye yanıtladı Helen. "Neden?"

"Jackson kuş izlemeyi seviyor mu? Büyüleyici," diye mırıldandı. "Böyle bir eğlenceden hoşlanacağını kimin aklına gelirdi ki?"

Helen koltuktan kalkarken başını salladı. Vücudu hareketsiz kalamayacak kadar gergindi. Aklını kurcalarken odada volta atıyor, sorununa bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Ama Helen içten içe Serena'nın bir konuda haklı olduğunu biliyordu; Helen Jackson'dan vazgeçmeye hazır değildi. Evlenebileceği onca erkek arasında ona katlanabilecek tek kişi oydu. Onu kurtarmaya geleceğini bildiği tek kişiydi ve onun tarz seçiminden etkilenmemiş görünen tek kişiydi.

Alt dudağını çiğneyen Helen'ın zihni Jackson'la olan tüm etkileşimlerini gözden geçirdi. O, Helen'in düşündüğünden çok daha fazlasıydı. Jackson çok samimiydi. Onu bir kez bile azarlamamış ya da kınamamıştı. Malikânede hiçbir karşılık görmeden istediğini yapma ve söyleme özgürlüğüne sahipti. Günlük yaşamına gelince, daha iyi bir yaşam hayal edemiyordu.

"Bana öyle geliyor ki ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun," dedi Serena ayağa kalkıp Helen'e doğru yürürken. "Ama seni uyarmalıyım, bunun devam etmesine ne kadar izin verirsen, çekip gitmek senin için o kadar zor olacak."

"Biliyorum," dedi Helen iç çekerek. İki arada bir derede kaldığına şüphe yoktu. Büyük bir kısmı özgürlük istiyordu ama bunu düşündükçe, sahip olduğu şeyin tam olarak bu olduğunu daha iyi anlıyordu

Zaten.

"Yapacağın şey şu," diye karar verdi Serena. "Bir dahaki sefere halka açık bir ortamda bulunduğunda olay çıkaracaksın. Evet, insanlar neler olup bittiğini sorgulayacaklar ama sana yanlış yapan Jackson'mış gibi göstermelisin. Belki de başkalarının Jackson'daki kusurları görmesini sağlayarak, yüzünü kurtarmak için taleplerinize boyun eğecektir."

"Peki ya benim itibarım?" Helen sordu. "İhmalkâr bir eş olarak görünemem. Bayan Crawly'nin kocasıyla ilişkisini ve sonrasını biliyorsunuz; zavallı kız, yaşadığı düşüşün ardından yeniden evlenebilmek için ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Ton'u terk etmek zorunda kalmak istemiyorum. Burası benim evim. Tanıdığım herkes burada."

Serena Helen'in kollarını tuttu ve Helen'i bir çocuk gibi azarlar gibi dilini şaklattı. "İçinde olmadığını biliyordum. Bunca zaman büyük konuştun ama gerçekten Helen, bence sen dramadan besleniyorsun."

"Ne?" Helen soluk soluğa kalmış, Serena'nın neden birdenbire ona sırt çevirdiğini anlayamamıştı.

"Beni duydun," dedi Serena. "Uzun zamandır arkadaşsınım ve senden duyduğum tek şey tekrar tekrar anlatılan hüznü bir hikâye. Ve ne zaman işler zorlaşsa, sen kaybediyorsun."

Helen, Serena'dan bir adım uzaklaşarak, "Hayır," diye karşı çıktı. Serena'nın ses tonundaki ihanet Helen'i tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi kesip geçti. Serena'ya yardım için gelmişti, alay edilmek için değil.

"Gerçekten mi?" Serena yüzünde inanmaz bir ifadeyle "Gerçekten mi?" dedi. "O zaman söyle bana, atın topalladığında ne yaptın? Son zamanlarda seni bir atın sırtında görmemiştin."

"Shadow benim en sevdiğim attı," diye karşı çıktı Helen. "Onun gibi başka bir at bulamadım."

"Bahaneler," dedi Serena elini sallayarak alaycı bir tavırla. "Bunca zamandır duyduğum tek şey bu. Bana Jackson'a karşı yürüttüğün bu kampanyaya son vermek için nedenlerden başka bir şey söylemedin. Oysa daha geçen hafta, ne kadar uzun sürerse sürsün asla pes etmemekten bahsediyordun. O zaman ve şimdi arasında bir şeyler değişti. Ne değiştiğine dair bazı şüphelerim olsa da şunu söyleyeceğim. İstek varsa, yol da vardır ve ben sizin gitmeniz gereken yere kadar gidecek iradeye sahip olduğunuza inanmıyorum. Jackson kendi ayakları üzerinde duracak bir kadını hak ediyor. Zor zamanlarda pes etmeyecek birini. Biraz daha omurgalı birini."

Serena ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıp kanepeye geri döndüğünde Helen'in içine bir sıcaklık doldu. Serena Helen'e bir bakış bile atmadan oturdu. Dudakları titreyen Helen'in vücudu uyuşmuştu. Serena'yı tanıdığı onca yıl boyunca onunla bir kez bile böyle konuşmamıştı. Sanki

Serena tamamen farklı bir insan olmuştu.

"Kıskanıyorsun," diye tersledi Helen. "Bu da nereden çıktı şimdi. Benim artık evli olmama ve senin hâlâ birini bulamamış olmana katlanamıyorsun."

"Sakın bunu bana çevirmeye kalkma," dedi Serena, gözlerini fincanına kilitleyerek. "Kocasından nasıl kurtulamadığından yakınan ben değilim. Biliyorsun Helen, bazılarımız senin kadar şanslı değil. Her gün bizi aramaya gelen taliplerimiz yok. Bazılarımız kocalarını senin kadar kolay gözden çıkarma lüksüne sahip değil."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe gömülen Helen, Serena'nın sözlerini anlamak için bir an durdu. Hayal edebileceğinden çok daha fazla canı yanmıştı. Omuzlarını geriye atan Helen kapıya doğru ilerledi. Eşikte durdu ve omzunun üzerinden Serena'ya baktı.

"Bir dost içinde bulunduğum durumu anlar," dedi Helen, "ve bana yardım eder, kendimi dahada kötü hissetmeme neden olmaz. Jackson'a gelince, evet, o benim kocam -hatırlatayım, benim seçimim olmayan biri. Diğer kızların aksine, bu evlilik bana zorla dayatıldı. Aşkı seçemedim. Ama siz seçebileceksiniz ve bu yüzden bir koca seçmediniz. Sen de benimle aynı şeyi istiyorsun, içindeki tutkuları alevlendirecek bir kıvılcım. Anlamıyor musun? Ben bunu elde edemeyeceğim ama sen elde edeceksin ve evet, bu içimi kemiriyor."

Helen tek kelime daha etmeden odadan çıktı. Stonewill malikânesine dönerken arabada ağlamamak için tüm gücünü kullandı. Manzara bir bulanıklık içinde gözünün önünden geçip giderken tek düşünebildiği Jackson'dı. Serena'nın yerinde olsaydı ve kocasını sevseydi hayatının ne kadar farklı olacağını düşünmeden edemiyordu.

Araba malikânenin ön kapısına yanaştığında Helen evi oluşturan gri taş bloklara baktı. Arabanın kapıları açıldığında içinden bir pişmanlık ve vicdan azabı geçti. Stonewill Malikânesi geldiğinden beri korktuğu bir yerdi ama inceledikçe, buranın sandığı gibi yaldızlı bir kafes olmadığını daha iyi anladı.

"Majesteleri," diye selamladı hizmetçi elini ona uzatırken.

"Godrick," dedi Helen onun elini tutup arabadan inerken, "Dük döndü mü?"

"Yarım saat önce geldi," diye yanıtladı Godrick. "Sanırım, eğer onu arıyorsanız, çalışma odasında olacaktır."

Helen basamakları hızla çıkıp koridora doğru ilerledi. Jackson'ı görme hevesi içinde kabarıırken çalışma odasına doğru bir adım attı. Çalışma odasının eşiğinde durup odaya bakarken Helen'in sinirleri gerilmişti. Jackson'ın başını öne eğmiş, şömineye yaslandığını görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. O kadar üzgün görünüyordu ki, onu böyle bir durumda görmek Helen'in kalbini kırdı. Neler olmuş olabileceğini merak ederken, yanına gidip onu teselli etme arzusuyla yanıp tutuşuyordu

onu böyle bir duruma sokmak için.

"Majesteleri?" Helen konuştu ve kapıya bir adım daha yaklaşıırken elleri titredi. Jackson omzunun üzerinden ona **baktı**. Helen bir an için onun bakışlarında bir umut ışıltısı gördüğünü sandı. Ama görür görmez o pırıltı kayboldu. Jackson doğruldu ve ona doğru yürüdü. Ona yaklaşıırken gözlerinde mesafe vardı. Jackson'ın attığı her adımda kalbi hızlanıyordu. Jackson eşikte durdu, yüzü soğuk ve sertti, gözlerinde hiç ışık **parıltısı** yoktu.

"Şimdi olmaz," dedi ve kapıyı **kapatarak Helen**'in görüş alanını kapattı. Helen yüzüne kapanan kapının şokuyla sendeleyerek geri çekildi. Reddedilme duygusu içine doldu ve uzun zamandır karşı koyduğu gözyaşları gözlerinden aktı.

Helen aniden hizmetkârların kendisini izlediğinin farkına vardı. Daha önce de bakışlarını üzerinde hissetmişti ama az önce yaşadığı aşağılanmayla kıyaslanamazdı. Helen cesaretini toplayabildiği kadar topladı ve hızla döndü. Keşke hiç yataktan çıkmasaydım diye düşünerek odasına doğru koşmaya başladı.

"Önce Serena, şimdi de Jackson? Ben ne yaptım?" diye ağlarken gözyaşları yastığı ıslattı.

BÖLÜM 14

Jackson alevlere derin derin bakarak onların tahta kütüğü yalayıp tüketmesini izledi, için için yanıyor ve canlılıkla patlıyordu. Helen'in şok olmuş ifadesi aklından çıkmazken suçluluk duygusu onu mahvetti.

Ona bu kadar kızmamalıydım. Belki sonra gidip onunla konuşurum. Tam olarak ne söyleyeceksin? Yıllar önce yargılandığım bir cinayeti takıntı haline getirmeye başladığımı söyleyemem. Bana herkesin baktığı gibi bakmasına ihtiyacım yok.

Ellerini sıkıca yumruk yapan Jackson, Gabriel'e geri döndüğünde sıkıntılı düşünceleriyle baş başa kaldı. Jackson, Gabriel'in parmağındaki yüzüğü daha önce gördüğünü biliyordu ama nerede olduğundan emin olamıyordu. Ama onu asıl kızdıran Gabriel'in Will'in anısına karşı bu kadar duygusuz olmasıydı. Jackson hayatına devam etme ihtiyacını anlıyordu ama Jackson'ın midesini kemiren bir sızı bir türlü dinmiyordu. Gabriel hakkında daha fazla şey bilmeye ihtiyacı vardı, birkaç iyi biradan sonra adamdan öğrenebileceklerinden daha fazlasını. Hayır, Jackson'ın Gabriel'in hayatına müdahaleci olmadan girmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Ne de olsa, adam hakkındaki şüpheleri yanlışsa, bir arkadaşını kaybetmek istemiyordu.

"Beni görmek istemişsiniz majesteleri," dedi Paxton odaya girip alçak sesle eğilirken. Jackson döndü ve ona doğru ilerledi. Elini Paxton'ın omzuna koyarak derin bir iç çekti.

"Bir şey yapmam gerekiyor," diye açıkladı Jackson, "ama bunu son derece ihtiyatlı bir şekilde yapmam gerekiyor."

Paxton ayağa kalkarken, "Elbette, Majesteleri," dedi. Jackson adamın yüzünü inceledi. Jackson, Paxton'ı hayatı boyunca tanımişti ve Paxton, Jackson'ın işlerini gizli tutacağını bildiği tek hizmetkârdı.

"Bana biri hakkında bilgi vermenin bir yolu var mı?" Jackson ateşe geri dönerken sordu.

"Peki kimi soruyorsunuz?" Paxton sordu. Jackson göz ucuyla Paxton'ın gölgesinin çalışma odasının

zemininde nasıl uzandığını fark etti. Ateşten yere doğru dans eder gibi uzanıyordu. Jackson çenesini esnetti.

Theresa ve Devlin'in partisi. Bu gece olacağını neredeyse unutuyordum. Belki bu Helen'in gururunu onarır?

"Gabriel Westwood," diye yanıtladı Jackson. Paxton başını sallarken gözleri büyüdü.

"Majesteleri onunla Eton'a gitmedi mi?" Paxton sordu.

Jackson sıkılmış dişlerinin arasından, "Evet ama yeniden bağlantı kurmak ve yatırım yapmaya değer bir işi olup olmadığını görmek istiyorum," diye açıkladı. Paxton'a güvenmesine rağmen, Jackson'ın peşini bırakmayı reddettiği bazı sırlar vardı. "Geçenlerde Gabriel'le tekrar karşılaştım ve evleneceğinden bahsetti. Ben de ona bir tür yatırım hediye edebileceğimi düşündüm."

"Çok cömertsiniz, Majesteleri," dedi Paxton. "Hemen ilgileneceğim."

"Ayrıca, onu tanıyan diğer kişilerden Bay Westwood'un saygın bir adam olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bir insan zaman içinde çok değişir ve onun daha önce tanıdığım gibi olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Elbette," diye kabul etti Paxton, eğilerek.

"Ve ağzınızı sıkı tuttuğunuzdan emin olun. Bu konuda kimseye bir şey söylemeyin. Sürprizi mahvetmek istemem," dedi Jackson. Paxton odadan aceleyle çıkmadan önce bir kez daha eğildi. Jackson kendini toparlamak için bir an durdu. Paxton'ın bir gecede işe yarar bir bilgi toplamasının mümkün olmadığını biliyordu ama yine de gergin ve tedirgin hissediyordu.

"Majesteleri," Jackson Paxton'ın sesinin koridorda gürlediğini duydu. Sertçe yutkunan Jackson, er ya da geç Helen'le yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Çalışma odasından dışarı adımını attığında Jackson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Helen, Jackson'a alacakaranlıktaki gökyüzünü hatırlatan mavi elbisesi içinde merdivenlerin dibinde duruyordu. Altın rengi saçları yukarı doğru toplanmış, ince boynunu ortaya çıkarmıştı. Onu görmek bile Jackson'ın tüm planlarının aklından uçup gitmesine neden oldu.

Helen'in dikkati bir an için ona kaydı. Bakışlarında hâlâ yanan öfke ve incinmişliğin titreşimini fark etmekten kendini alamadı. Cesaretini toplayan Jackson ona doğru yürüdü.

Helen soğuk ve duygusuz bir tavırla, "Kız kardeşim bu akşam bir toplantı düzenliyor," dedi. Jackson onun ses tonundan bir acı hissetmekten kendini alamadı. Ona kendisini sevdiğini söyleyebilirdi ve bu ona yine de aynı şeyi hissettirirdi. "Ona gideceğimi söyledim zaten. Daha sonra evde olacağım."

Jackson onunla barışmanın bir yolunu bulmaya çalışarak, "Bana bir dakika ver, seninle geleyim," diye cevap verdi. Öfkesinin gölgesinde durana kadar onun ne kadar parlak hissettiğini hiç düşünmemişti.

"Gerçekten gerek yok," dedi Helen ipek önlüğünü çıplak omuzlarına çekerken. Helen bir an durakladı ve önlüğün kumaşının teninde bıraktığı etkiye hayran kaldı. Aynaya bir göz attığında tüm kıyafetinin birbiriyle uyumlu olduğunu gördü. Bebek mavisi elbisesi ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve bunun

son birkaç haftadır giydiği en muhafazakâr kıyafetlerden biriydi.

Göz ucuyla Jackson'ın kendisine baktığını fark etti. Kıyafetini onaylayarak değerlendirdiği belliydi. Dudaklarının bir gülümsemeyle seğirdiğini fark ettiğini düşünürken, içinden gururun aktığını hissetmekten kendini alamadı.

"Eminim ilgilenmeniz gereken daha önemli şeyler vardır. Ne de olsa ikimiz de balolardan ne kadar nefret ettiğini biliyoruz. Eğer gelersen çok sıkılırsın."

"Yine de," diye karşılık verdi Jackson ceketini almak için parmaklarını sallarken, "size katılacağım. Bu evlendiğimizden beri ilk sosyal toplantımız olacak. Eminim bütün ton konuşuyor olacak."

"Gelmemen için bir neden daha," diye karşı çıktı Helen, Jackson kollarını kollarının içine sokup doğrulurken. "Dedikodudan nefret edersin."

Jackson ona bakarken, "Karımın bugün yalanların değeri hakkında bir ders almış olabileceğini düşünmek istiyorum," dedi. Onunla hiçbir şey yapmak istemediği açıktı. Ve onun haklı olduğunu biliyordu; toplantının her anından nefret edecekti. Yine de Helen'in kendisine kızgın olduğu düşüncesine katlanamıyordu; hele de onun ışık ve neşe saçan bakışlarının kendisini çıldırtıcı düşüncelerinden alıkoymasına ihtiyacı varken.

Kapılar onlar için açılırken Helen, "Böyle etkinliklere katılacağımı hiç söylemedim," diye cevap verdi. "Ben sadece sosyal etkinliklerin dedikodu merkezlerinden başka bir şey olmadığını belirttim."

"Yine de," dedi Jackson ona elini uzatarak, "bugün seninle hiç vakit geçirmedim ve ben gidiyorum."

Helen'in dudaklarındaki sırtış, kaşları gözlerini kapatırken düştü. "Tamam. Ama oraya vardığımızda ayrılmak isteyeceğimi bir an bile düşünme. Bütün gece kalmaya niyetliyim."

Jackson'ın küçük bir parçası Helen'in arabaya doğru fırlayıp binmesini izlerken gülümsemek istedi. Helen'in bunu onaylamadığına şüphe yoktu ama Jackson onun güldüğünü duymak için her şeyi yapardı. Melankolisini kıran tek şey buydu.

"Ne?" Helen, Jackson'a ters ters bakarken sordu ve o da tırmanırken gözlerini ondan hiç ayırmadığını fark etti.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun," dedi Jackson ve Helen bu iltifattan hoşlanmamış gibi davranırken dudaklarında bir gülümseme hissetti.

Eteğindeki kırısklıkları düzeltirken omuz silkerek "Teşekkür ederim," dedi.

Jackson, "İtiraf etmeliyim ki, bu giydiğin diğerlerinden biraz daha şık görünüyor," diye gözlemledi,

sohbeti devam ettirmeyi umuyordu. Helen ona cevap verdiği sürece, söyleyecek yeni şeyler bulmaya devam edecekti. Arabadaki gariplik onu öldürüyordu ve gerginliği azaltmak için yapabileceği tek bir şey olduğunu biliyordu.

"Helen," dedi Jackson, başını kasıtlı olarak **pencereye** doğru çevirip ondan başka bir şeye bakarken, "bunu genelde söylemem ama özür dilerim."

Dikkatini manzaradan ayırmayan Helen'in kaşları seğirdi. "Sana neden kızgın olduğumu biliyor musun?"

"Kapıyı yüzüne kapattım," dedi Jackson. Helen gözleri yanarken başını çevirdi.

"Daha önce hiç yüzüme kapı çarpılmadığını mı sanıyorsun? Çocukken bana bunu yapan Theresa'yla birlikte büyüdüm. O yüzden hayır Jackson, sana kızgınlığımın sebebi bu değil."

Jackson koltuğunda kıpırdandı. Onu öfkeliendirecek başka bir yanlış yaptığını hatırlamıyordu. "Eğer bu sabahı kastediyorsanız, ne diyeceğimi bilemiyorum. Arıların oğul vermesine neden olan elbiseyi giyen ben değildim. O, canım, tamamen senin suçundu. O pislikten benim ellerim temiz."

"O da değil," diye cevap verdi Helen. "Çalışma odana **geldim** çünkü sana ihtiyacım vardı ve sen bana zaman bile ayırmadın. Sessizlik ve reddedilme ile karşılaştım."

Jackson bakışlarını ondan ayırırken kasvetli bir şekilde başını salladı. İçinde gümbürdeyen suçluluk duygusu daha da şiddetlendi. "Haklısın. Bana geldin ve ben seni ittim. Bu çok kabaydı. Ben bunu arkadaşlarıma bile yapmam ve sana bunu yapmam doğru değildi. Ama şimdi yalnızız, benimle ne hakkında konuşmaya geldin?"

Araba durduğunda Helen sinirlenerek başını salladı. Helen uşağı beklemeden arabanın koluna uzandı ve dışarı çıktı. Jackson dışarı çıkıp Helen'in peşinden gitmek için çabaladı ama geceye adımını attığında Helen yüzler denizinde kaybolmuştı. Etrafındaki herkese bakarken derin bir iç geçirdi. Helen haklıydı, burası olmak isteyeceği son yerdi ama Helen orada olduğu için katlanmak zorundaydı.

Jackson, Helen'i ararken kalabalığın arasından sıyrıldı. Arada bir başını sallayarak yanından geçenleri selamlıyordu ama onları görmeye gelmemiştı. Etrafı araştıran Jackson henüz gitmediği bir yer olduğunu fark etti. Kahkahalar ve müzik kulaklarını gıdıklıyordu. Derin bir nefes alan Jackson balo salonuna doğru ilerledi. Köşede durup dans pistini inceledi. Dört şarkı ve bir fasıldan sonra Jackson tam pes etmek üzereydi ki odanın köşesinde Helen'ı gördü, etrafında kadınlı erkekli küçük bir grup vardı.

Helen'i nasıl güldürdüklerini fark edince Jackson'ın içine bir kıskançlık saplandı. Arkadaş grubunun içinde çok kaygısız ve mutlu görünüyordu. Jackson gururunu bir kenara bırakıp Helen'e doğru yürüdü.

Hareket ederken gölgelerden uzak duruyordu. Helen'in kahkahasında onu kendisine çeken bir şey vardı. Onu güldüren kişi olmak istiyordu ve ona bir daha eşlik edecekse daha büyük bir özür dilemesi gerektiğini biliyordu.

"İzninizle." Müzik durduğu anda Helen'in sesini duydu. Jackson kalabalığın arasında ilerlerken gözlerini Helen'dan ayırmamaya çalışarak etrafına bakındı.

"Majesteleri, bu akşam bize katılacağınızı beklemiyordum." Jackson omzunun üzerinden bakınca Devlin'in yüzünde kocaman bir sırıtışla ona doğru yürüdüğünü gördü. Jackson dikkatini tekrar kalabalığa çevirdi ve Helen'ı yine kaybetmediğini umdu.

Jackson, Helen'in yine elinden kayıp gittiğini fark edince pişmanlık duyarak, "Majesteleri," diye selam verdi. Dikkatini tekrar Devlin'e çeviren Jackson eğildi.

Devlin, Jackson'ın elini sıkarak, "Ne mutlu bir tesadüf," dedi.

"Nasıl yani?" Jackson, Helen'i bir kez daha görebilmek için boynunu bükerek sordu.

Devlin geri çekilip boğazını temizlerken, "Ben de tam karıma geleceğini sanmadığımı söylüyordum ama işte buradasın," diye açıkladı. Devlin elbette Jackson'ı karşılamaya gelecekti; ne de olsa artık onun kayınbiraderiydi. Ama Jackson havadan sudan konuşacak durumda değildi. Aslında Helen'in yanından başka bir yerde olmak için de pek uygun bir ruh halinde değildi.

"Bağışlayın majesteleri," dedi Jackson, "ama karımı arıyorum. Onu hiç görmediniz, değil mi?"

"Helen? Birkaç dakika önce Theresa ile sohbet ediyordu," diye yanıtladı Devlin Helen'i aramaya katılırken.

Jackson başını sallayarak, "Eğer onu bulursan lütfen onu aradığımı söyle," diye rica etti. Devlin başını salladı ve o başka bir şey söyleyemeden Jackson dönüp gitti. Müzik kulaklarında çınılıyordu ama nereye dönerse dönsün onu bulamıyordu.

Koridorun ortasında duran Jackson arkasını döndü. Kalbi ağrıyordu ve etrafında güzel elbiseleri ve gülümseyen yüzleriyle hareket eden tüm insanlarla bir kaleydoskopun içine adım atmış gibi hissediyordu. Parmaklarını saçlarının arasında gezdiren Jackson bir kez daha döndü ve Helen'in balkonun köşesinden akıp giden elbisesine bir an için göz attı.

Üzerine bir rahatlama gelirken derin bir nefes aldı. İnsanların arasından sıyrılan Jackson balkona doğru ilerledi ve gece havasına adım attı. Helen onu merdivenlerin dibinde gördüğü zamanki kadar çarpıcıydı. Kızgın olması onun için önemli değildi; aralarında bir çözüm olmadan gitmesine izin verecek değildi.

"Takip etmesi zor bir insansın," diye gözlemledi Jackson ve Helen'in sıçramasına neden oldu. Etrafında döndü, gözleri vahşi ve öfkeliydi.

"Burada ne işin var? Şimdiye kadar gitmişsindir diye düşünmüştüm," diye tersledi Helen. Sözleri kalbine saplanan kıymıklar gibiydi.

Jackson yaklaşırken, "Gitmekten mutlu olurum," dedi. "Ama görüyorsunuz, bir sorunum var. Tüm bu kargaşa içinde karımı kaybettim ve biriyle dans etmeyi çok istiyordum. Belki bana katılmak istersiniz?"

Kalbi göğsünde şiddetle çarparken Jackson elini uzattı. Helen kaşlarını kaldırdı ve dudakları kırıldı. Onun düşüncelerini okuyabilmeyi, kafasının içinde neler olup bittiğini öğrenebilmeyi diledi.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Helen. "Gördüğünüz gibi kocam kışkanç bir adam olabilir ve onun öfkesini kışkırtacak bir şey yapmak istemem."

"Eğer kışkanıyorsa, o zaman nerede?" Jackson bir yabancıymış gibi davranmaya devam ederek sordu. "Böylesine güzel bir yaratığı gözünün önünden ayırdığı için kocanızın bir aptal olduğunu düşünmek zorundayım."

"Bu konuda tartışamam. Bazen aptalca davranabiliyor," diye onayladı Helen, elini Jackson'ın elinin içine kaydırarak. Helen ona yaklaştığında Jackson kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti. "Ama çoğu insan da öyle. Ben, kendi adıma, bu konularda uzmanım."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Jackson onu kendine doğru çekerken alay etti. Vücudunun ona doğru bastıran sıcaklığı onu tahrik etti. Helen ona bir gülümseme fırlattığı anda tüm sıkıntılı düşünceleri zihninin karanlık girintilerine geri döndü. Görmeyi umduğu, gölgeleri eriten ve kâbusları kovan bir gülümsemeydi bu.

"Sizi şaşırtacak bir şey olduğunu sanmıyorum majesteleri," dedi Helen balkonda dolaşırken. Gecenin serin havası burnunu ve yanaklarını öpüyordu ama Jackson serin havaya rağmen kendini bir cehennemin içine girmiş gibi hissediyordu.

"Beni şaşırtan çok az şey var," diye cevapladı onu etrafında döndürürken. Helen kıkırdayarak elini adamın göğsüne bastırıp durdu.

"Öyle mi?" diye sordu, gözlerindeki öfke gitmiş ve yerini Jackson'ın umutsuzca arzuladığı ışık almıştı. Yüzündeki gülümseme geri geldi ve Jackson kısa bir an için dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissetti. "Lütfen söyleyin, son zamanlarda sizi şok eden şeyler nelerdi?"

Jackson başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. Helen'in kısa evlilikleri boyunca yaptığı tüm çılgınca şeyleri

düşündükçe dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Garip bir şey buldum

Geçen gün bahçemde saç stili çok farklı olan bir kadın vardı. Saçını kuş yuvasına benzettiğine inanabiliyor musunuz?"

"Majesteleri, bunun dedikodu ve söylenti olduğuna inanıyorum. Size hiç yakışmıyor."

Jackson kıkırdamaktan kendini alamadı çünkü Helen durumu tersine çevirmişti. Ona bakarken yüzündeki gülümseme gerildi.

Helen parmak uçlarını Jackson'ın yanaklarında gezdirirken, "Sanırım seni ilk kez gülümserken görüyorum," dedi. "Bunu daha sık yapmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse, sen gelene kadar gülümsemek için pek bir nedenim yoktu," diye yanıtladı Jackson, Helen elini tutup yüzünü avucunun içine alırken. "Ve söylediklerimde ciddiym Helen. Her kelimemde. Ve daha önce olanlar için özür dilerim."

Helen parmağını onun dudaklarına bastırdı ve başını salladı. "Bu anı konuşarak mahvetmeyelim. Sadece benimle dans et."

BÖLÜM 15

Helen uyumaya çalışırken müzik hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Yastığına sarılıyordu, Helen tutunduğu şey bir çuval tüy değil de Jackson'mış gibi davrandı. Zihni başka yöne kaçmaya çalışırken vücudu onun için ağrıyordu. Helen yatağında bir o yana bir bu yana savruluyor, pütürlü şiltede vücudunu saracak mükemmel yeri arıyordu.

"Ugh!" diye inledi, bir yastık kaptı ve yüzüne çarptı. Theresa'nın evinde, Jackson'la birlikte balkonda olmak istiyordu, tek başına yatağında değil. Helen yastığı yan tarafına fırlattı ve doğrulup oturdu. Şöminede yanan ve odaya yumuşak turuncu bir parlaklık veren birkaç köz dışında oda karanlıktı.

Yataktan çıktı ve bornozunu giydi. Koridorda ilerlerken ev hareketsizdi. Helen'in umursamadığı tek bir kişi bile uyanık görünmüyordu. Hizmetçilerin onu şimdilik yeterince gördüklerinden emindi ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Ne kadar sessiz kalmaya çalışsa da ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Jackson aklından bir türlü çıkmıyordu. Sanki yüzünü taşa kazımış ve kayayı varlığının en derin kısımlarına yuvarlamış gibiydi. Helen ne yaparsa yapsın onu aklından çıkaramıyordu ve bu şekilde devam edemeyeceğini biliyordu.

O daha iyisini hak ediyor.

Yumuşak, titrek bir parıltı Helen'in gözüne çarptı. Kütüphanenin kapısını ardına kadar açık bulmak için köşeye doğru eğildi. Merakla odaya girdi ve duvarları kaplayan ciltler dolusu kitabı karıştırmaya başladı. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok kitap görmemişti. Kendi standartlarına göre okuması bir ömür ya da daha fazla sürecek olan babasının koleksiyonu bile. Jackson'ın bu kadar çok kitaba sahip olması onu hayrete düşürmüştü.

Birinin boğazını temizlemesi Helen'i ürküttü. Çığlığı susturmak için elini ağzının üzerine kapatıp arkasını döndü. Kitapların sırtları arasından, elinde kitabıyla kanepeye uzanmış Jackson'ı gördü. Midesi altüst olurken kalbi çırpındı. Gömleği açılmıştı ve Helen'e onu kızdıracak kadar göğüs görüntüsü veriyordu.

Jackson bir bacağını kanepenin arkasına atmış, bir kolunu da başının altına sıkıştırmıştı. Kitaplığa yaslanmak için uzandı. Eli köşeden kaydı ve kitap raflarının arkasından yuvarlanarak sertçe yere düştü. Düştüğü kadar hızlı bir şekilde ayağa fırladı ve yönünü bulmaya çalışarak dağınık saçlarını okşadı.

"İyi misin?" Jackson onu bulmak için boynunu bükerek sordu. Elindeki kitabı bırakıp ona doğru yürürken kaşlarını kaldırdı.

"Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştim," dedi Helen, başındaki ağrıyı ovuşturarak. "Burada olduğunu bile bilmiyordum."

"Gel," diye emretti Jackson, Helen'ı kanepeye götürürken. "Otur."

"Ben bir köpek değilim, biliyorsun," diye homurdandı Helen, başındaki ağrıyı hafifletmeye çalışarak yere çökerken. Aslında en çok canını yakanın gururu olduğunu biliyordu.

"Öyle olduğunu asla tahmin etmezdim," dedi Jackson başka yaralar ararken.

"Hâlâ ayakta ne yapıyorsun? Hiç bu kadar geç kalkmamıştın," diye sordu Helen, gözlerini Jackson'dan ayırmadan.

Dudaklarındaki sırtış gerildi. "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun? Şimdiye kadar sızmışsındır diye düşünmüştüm."

Jackson, Helen'in yanındaki boş koltuğa otururken Helen, "Uyuyamadım," diye itiraf etti. Jackson'ın dirseğini kol dayanağına dayayıp başını yaslayışını hayranlıkla izlerken kalbi küt küt atıyordu.

Jackson yan masadan kitabını alırken, "Görünüşe göre ortak bir noktamız var," diye cevap verdi. Helen kitabın kapağına bir göz attı.

"Frankenstein," dedi Jackson.

"Kulağa çok saçma geliyor," dedi Helen, kitabın adını daha önce hiç duymamıştı. Kapak resmi tüylerini diken diken etti ve hızla gözlerini ondan kaçırdı.

Jackson kitabı ters çevirirken, "Aslında oldukça ilginç bir hikâye," dedi.

Helen, Jackson'ın kapağa saygıyla baktığını fark edince, "Sanki kitaba aşınaymışsın gibi konuşuyorsun," diye yorum yaptı.

Jackson kendini beğenmiş bir sırtışla, "Olmalıyım, en az yirmi kez okudum," dedi.

"Okuyacak bunca kitabın varken neden? Herhalde bu odadaki her kitabı okumamışsındır," diye düşündü Helen, etraflarını saran kitapların çokluğu karşısında afallamıştı.

Jackson, "Kardeşiniz ve sosyal hayatınız olmadığında, kitaplar tek arkadaşınız olma eğilimindedir," diye açıkladı. "Ayrıca, kitap okuyarak öğrenebileceğiniz çok şey var."

Helen, "Elbette, eğer eğitici iseler," diye itiraf etti.

"Peki ya ahlaki değerler? Bu romanların sayfalarında gizli dersler olduğunu düşünmüyor musunuz?" Helen onun kendisine yaklaştığını fark edince Jackson sordu. Ona saldırmaya hazır bir kediye hatırlatıyordu. Omuz silkerken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Fantezide herhangi bir değer bulmayı bekleyemezsiniz. Bu kitapların öğrettiği tek ders, keklerden, perilerden, perilerden ve diğer mitolojik yaratıklardan nasıl kaçınılacağıdır. Bir de her zaman kılıç taşımak."

"Belki," dedi Jackson, Helen'e daha da yaklaşarak. Gözlerinde Helen'i heyecanlandıran bir şakacılık vardı. "Bu uyarıyı dikkate almalıydın."

Jackson fırladı ve ona doğru atılarak ellerini kanepenin kol dayanağına sıkıştırdı. Jackson onun üzerinde gezinirken Helen güldü. Jackson'ın dudakları Helen'in dudaklarına daha da yaklaştıkça bu şakacılık değişti.

"Seni öpmeyi çok isterim," dedi Jackson zar zor bir fısıltıyla. Ses tonunda Helen'in bedenini gümbürdeten bir gerginlik vardı ve varlığının içinde sakladığı arzuları harekete geçirdi.

"Ben senin karınım, değil mi?" Helen sordu. "Hiçbir şey yapmak için benim iznime ihtiyacınız yok. Hizmetinizdeyim, Majesteleri."

Jackson dudaklarını onunkilere bastırduğunda Helen'in kalbi hızlandı. Bu, bütün gün arzuladığı bir duyguuydu. Jackson'ın öpücüğüne kendini kaptırmak, etrafındaki dünyanın kaybolmasına izin vermek ve sadece olmak çok kolaydı. Helen kollarını Jackson'ın boynuna doladı ve kalçalarını Jackson'inkilerle buluşturmak için eğdi.

Jackson ondan uzaklaştı ama onu öpücük yağmuruna tutmaktan vazgeçmedi. Çenesinin çizgisini okşadı ve boynunun uzunluğunu takip etti. Jackson bileklerindeki tutuşunu bırakıp parmaklarını göğüslerine doladığında Helen'in aldığı her nefes çalınıyordu.

"Can sıkıcı," diye homurdandı Jackson, eli göğsünden kalçasına inerken.

"Durmak istiyorsan dur," diye önerdi Helen.

"Giysiler," dedi Jackson bir rüzgârla. "Onlar benim varlığımın belası."

"O zaman çıkar onları," dedi Helen. Ağzından çıkan kelimelere inanamıyordu. Jackson'a sahip olma arzusu her şeyi tüketiyordu. Daha önce onu istemediği konusunda kendine yalan söylemişti ve yalanları uzayın karanlığında küçük ışık huzmeleri gibi parlıyordu.

Jackson nefes nefese kalırken "Hayır," dedi. Altında Helen varken sınav çekmeye çalışıyormuş gibi ellerinin üzerine yaslandı. Başını eğerek derin bir iç çekti.

"Hayır," diye tekrarladı Helen, başını ellerinin arasına alarak onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Yapma bunu. Durma, sana yalvarıyorum."

Jackson, "Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorsunuz," dedi.

Helen başını sallarken "Evet," diye cevap verdi. "Evet. Ve senin de yapmanı istiyorum." Jackson, "Bu her şeyi değiştirecek," diye karşı çıktı.

"Değişim o kadar da kötü değil," dedi Helen yaklaşıp onun yanağına bir öpücük kondururken. "Bazen..." Helen, Jackson'ın burnuna bir öpücük daha kondurdu. "...olabilir..." Bir diğeri çenesine gitti. "...iyi bir şey."

Dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve diliyle ağzını araladı. Adam hiç direnmedi. İçten içe onun kendisini istediğini biliyordu. Jackson'dan alçak bir inilti yükseldi. Sanki işkence görüyormuş gibiydi. Helen geri çekilerek onun gözlerinin içine baktı ve Jackson'ın ruhuna arzularına teslim olması için yalvardı.

"Ne yapıyorsun sen?" Jackson ellerini yüzünden çekip arkasına yaslanırken Helen sordu. Jackson ona doğru baktı ve Helen içindeki savaşı görebiliyordu.

"Arkana yaslan," dedi kanepeden kayarak. Helen onun dediğini yaptı ve kanepenin arkası ile kol dayanağı arasındaki boşluğa yaslandı. Jackson dizlerinin üzerine çöküp bornozunu ve geceliğini yukarı kaldırırken onu inceledi.

"Ne yapıyorsun?" Jackson kumaşın altında kaybolurken Helen bir kez daha sordu. Jackson'ın dudakları uyluğunun iç kısmına değdiğinde Helen'in bacağına hafif bir karıncalanma meydana geldi. Jackson'ın öpücükleri onu gıdıklarken Helen geri çekildi.

"Kıpırdama," diye mırıldandı Jackson. Helen'in göğsü beklentiyle gerildi. Gözlerini tavana dikmiş, Jackson'ın çıplak kalçalarına kondurduğu her öpücüğün tadını çıkarıyordu.

Helen, bacaklarının arasındaki hassas derinin üzerinde ıslak ve yumuşak bir şeyin sıyrıldığını hissedince "Oh," diye soludu. "Jackson?"

"Sana sahip olmamı istediğini söylemiştin; işte bu benim, istediğimi alıyorum," dedi Jackson öyle bir açıklıkla ki Helen'in teninin her yerinde küçük yumrular oluşmasına neden oldu. Jackson'ın dilinin sıcak ıslaklığını içinde hissederken Helen'in tırnakları kanepenin minderine battı. Bu his onunla dalga geçiyor ve alay ediyordu. Helen başını geriye atarak gözlerini kapattı. Dilinin her fiskesi, parmağının her itişisi onu yeni zirvelere gönderdi.

Kendini kontrol etmeye çalışırken kalbi hızla çarpıyordu. Ama ne yaparsa yapsın, Jackson'ın onun için yeni bir şeyi vardı. Jackson'ın hızı arttıkça vücudu sarsılıyor ve titriyordu. Jackson dilinin

basıncını ve parmağının daha derine itme hızını değiştirdikçe içindeki baskı büyük boyutlara ulaştı.

onun içinde.

Helen'in parmakları kanepeye sıkıca yapışmaktan ağrıyordu. Jackson'ın başının üst kısmını kalçalarının arasında bulmak için kanepeden tutuşunu serbest bıraktı. Başını aşağı doğru iten Helen daha fazlasını istiyordu. Vücudunun her santimi yanıyormuş gibi hissediyordu ve biraz daha alsa patlayacaktı.

"Jackson?" Jackson'ın başını tutmak için parmaklarını geceliğinin içine sokan Helen'in ağzının çatısını onun adı sıyırdı.

"Oh, benim için gel. Benim için gelmene ihtiyacım var," diye ısrar etti. Helen, Jackson'ın ondan ne yapmasını istediğini bir türlü anlayamıyordu. Tek yapabildiği, uzun zamandır içinde biriken gerginliğin gitmesine izin vermektir. Jackson'ın başını sıkarken bacakları titredi ve sarsıldı. Gerilen her kas nihayet gevşediğinde küçük bir zevk çılgılığı vücudunda dalgalandı.

Tavana bakmaya çalışan Helen'in görüş alanını küçük ışık patlamaları doldurdu. Ne olduğunu bilmiyordu ama her bir parçası hoşuna gitmişti. Jackson parmağını yavaşça Helen'den çekerek daha da fazla kasılmaya neden oldu ve elbisesini başından çıkardı.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Jackson ayağa kalkarken sordu. Helen tükenmişti ve onu ayakta tutan düşünceler bile sustu.

"İnanılmaz. Harika. Uykulu," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"O zaman seni yatağa götürmeliyiz," diye önerdi Jackson. Jackson başka bir şey söylemeden Helen'i güçlü kollarına aldı. Helen ellerini Jackson'ın boynuna doladı ve başı Jackson'ın omzuna doğru kaydı. Onun kucağında kendini güvende hissediyordu. Sanki o orada olduğu sürece hiçbir şey ona dokunamazdı.

"Benimle kalacak mısın?" Jackson onu dikkatle yatağa yatırırken Helen sordu. Elini uzattı ve Helen'in yüzündeki dağınık saç tellerini fırçaladı.

"Bu gece değil," diye yanıtladı. "Ama yakında."

"Ne zaman?" Helen başını yastığa koyduğunda uyanık kalmanın gittikçe zorlaştığını fark edince sordu.

Uyku onu ele geçirmeden önce Jackson'ın "Yakında," dediğini duyduğunu düşündü.

BÖLÜM 16

Işık huzmeleri pencere mühründen taşarak karanlık odaya yayıldı ve etrafa saçıldı. köşelere gölgeler düşüyordu. Jackson tavanın kirişlerine bakarak günü düşündü. Helen'i düşündükçe zihni dönüp duruyordu. Gözlerini havada uçuşan tozlara odaklarken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Jackson yapması gereken işler olduğunu biliyordu ama düşüncelerinin fantezisine kapıldığı için henüz kalkmak istemiyordu.

Helen'in vücudunu üzerine örttüğünü, başını kolunun kuytusuna soktuğunu hayal etti. Onun yanındaymış, parmaklarını göğsündeki tüylerin arasında gezdiriyormuş gibi yapmak çok kolaydı. Ancak fantezi, arzu onu yatağından çekmeden önce sadece bir yere kadar gidebilirdi. Helen'i görmek için duyduğu derin ihtiyaç onu tüketti.

Jackson yorganı çekerek yataktan fırladı ve pantolonunu giydi. Pencereye doğru yürüdü ve penceresinin altındaki bahçeye baktı. Şaşkınlıkla Helen'in çiçeklerini dikerken gevşek toprağı kazdığını gördü.

Jackson rahat bir nefes aldı. Odasından onu izlemek bile ona heyecan veriyordu. Orada olması, gizlice onu izlemesi bile onu heyecanlandırıyordu. Helen'in kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti; bir mucize eseri Helen'in rüyalarına onunkilere girdiğı gibi girmiş olabilir miydi? İçinde bir umut kıvılcımı çaktı ve kasvetli mizacını dağıttı. Jackson sanki güneş yanaklarını daha önce hiç öpmemiş gibi hissetti. Sürekli kış mevsiminde yaşıyordu ve şimdi Helen buradaydı, güneş nihayet doğuyor ve ruhunu ısıtıyordu.

Helen'in yer değıştirmesini izlerken kalbi hızlandı ve omzunun üzerinden bakıp etrafı araştırmasını izlerken dudaklarındaki gülümseme gerildi ve çekildi. Bir an için onun kendisini izlediğini hissedecek bir yeteneğı olup olmadığını merak etti. Ve sanki bir emir almış gibi, Helen başını kaldırdığında onu kendisine bakarken buldu.

Kadının yüzündeki gülümseme beklediğinden çok daha fazlaydı. Sanki ona doğru bir çakıl taşı fırlatmış ve onları ayıran camı paramparça etmişti. İçine bir panik iğnesi saplanırken elini kaldırdı ve ona el salladı.

Ne yapıyorum ben? Muhtemelen ona kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyorum. Ama elimde değil. O kadar güzel ki. Ne giydiği umurumda değil; arzuladığım şey o gülümseme ve kulağıma tatlı sözler fısıldamasını duymak.

Jackson'ın vücudu ürperdi. Sırtını ona döndü ve heyecanla dolduğunu hissetti. Çabucak giyinen Jackson'ın niyeti aşağı inip onunla birlikte olmaktı. Onun ne ektiğini görmek, rüyalarına giren o tatlı, nefis çiçek kokusunu içine çekmek istiyordu.

Jackson merdivenlere yönelip yan kapıya doğru aceleyle ilerleyerek gün ışığına çıkarken kendini hiç olmadığı kadar hafiflemiş hissetti. Sanki Helen'in gülümsemesi onu rahatsız eden karanlığı ve şüpheyi bir kenara bırakmak için tek ihtiyacı olan şeydi.

"Bağışlayın beni, Majesteleri."

Hizmetçinin zayıf sesi Jackson'ı ürküttü. Elini kapıya dayayarak durakladı, Helen'la birlikte olmak için bahçeye kaçmaya hazırdı.

"Ne oldu, Lyle?" Jackson hizmetçiye biraz zaman tanımak için duraklayarak sordu.

Lyle gözlerini yere indirerek, "Paxton döndü ve sizi çalışma odanızda bekliyor," diye cevap verdi. Jackson bir an düşündü. Arzuları onu bahçeye ve Helen'a çekiyordu ama görevi dikkatini çekmek için savaşıyordu.

Jackson kendini biraz yenilmiş hissederek, "Paxton'a birazdan orada olacağımı haber ver," dedi. Lyle koridorda kaybolmadan önce alçak sesle eğildi.

Jackson sabahı Helen'la geçirmeyi umuyordu ama ne yaparsa yapsın geçmişi geri dönüp onu ısırmanın bir yolunu buluyor gibiydi. Elini kapı aralığından bırakan Jackson kederli bir iç çekti. Çalışma odasına doğru ilerlerken Helen'ın hayal kırıklığının dalgalarını hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

Düşünceleri Helen'den uzaklaşırken Jackson, Paxton'ın beraberinde ne gibi haberler getirdiğini merak etmekten kendini alamadı. Jackson, Paxton'ı araştırması için gönderdiği konunun ne kadar hassas olduğunun farkındaydı ama Paxton'ın bu kadar çabuk rapor vermeye değer bir şey getireceğini hiç düşünmemişti.

Çalışma odasına adım attığında Jackson'ın vücudu karıncalandı. Oda malikânedeki diğer odalardan daha serindi ve çalışma odası Jackson'ın en sevdiği oda olmasına rağmen ona yabancı geliyordu; sanki kendi çalışma odasına değil de babasının çalışma odasına giriyormuş gibiydi.

"Majesteleri," diye selamladı Paxton, Jackson'ı odada görür görmez eğilerek selam verdi. Jackson tek kelime etmeden yanından geçti ve deri koltuğuna oturdu. Parmaklarının uçlarını birbirine

bastıran Jackson, gözlerini Paxton'a dikti. Helen'la sabahını mahvettiği için Paxton'a kızmak istiyordu ama bunu neredeyse imkânsız buluyordu.

Jackson kaşlarını kaldırarak, "Paxton, seni gördüğüme sevindim ama itiraf etmeliyim ki bu kadar erken gelmene şaşırdım," dedi. Paxton dudağının kenarları seğirirken dik durdu.

Paxton yan çantasından bir defter çıkarırken, "Çok verimli geçti, Majesteleri," dedi. Gözleri Paxton'ın masasının üzerine yerleştirdiği defterlere odaklanan Jackson'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Bunlar kimin defterleri?" Jackson üç defterden en üsttekini kaparak sordu ve arkasına yaslandı.

"Bağışlayın," dedi Paxton, ikinci kez çantasına uzanıp deri ciltli kitaplar çıkardı. "Bunlar Lord Brookridge, Suthford Kontu ve Whytemore Dükü'nden. Her biri Bay Westwood'la iş yapmış."

Jackson'ın gözleri büyüdü. Bu kadar büyük bir miktarın geçmesini beklemiyordu. Paxton'a bakan Jackson sayfaları karıştırdı.

"Günlükleri nasıl elde ettiniz?" Jackson sordu.

Jackson, Paxton'ın daha fazla bir şey söylemesini engellemek için elini salladığında Paxton, "Majesteleri her şekilde dedi," dedi. Jackson nasıl olduğu hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olacağını biliyordu.

"İtiraf etmeliyim ki bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey bulmanı beklemiyordum," dedi Jackson kitabı yere bırakarak. Masasının üzerindeki kitaplara bakarken içini bir korku duygusu kapladı.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum," diye yanıtladı Paxton. "Ve özellikle Lord Brookridge için aşılması gereken çok şey var."

Jackson başını eğerek Paxton'a baktı. "Nedenmiş o?"

"Lord paranoyak bir adamdı," diye açıkladı Paxton. "Günlüklerinin ve defterlerinin büyük bir kısmını şifreli yazardı."

"Ve bunları çözecek bir anahtarımız da yok," diye homurdandı Jackson kitapları kendisinden uzaklaştırırken. "Hepsi şifreliyse aradığım şeyi nasıl bulacağım?"

Jackson'ın öfkesi yükseldi ve fokurdayan bir çorba tenceresi gibi demlendi. Gabriel'in sözleri aklından çıkmıyordu.

Margo şimdi, serveti Will'inkinden çok daha fazla olan kuzenimle evli. Beni gördüğünde şok olmuş gibi görünmesinin sebebi de bu olabilir.

Jackson'ın varlığının derinliklerinde, defterlerin ona istediği bilgileri vereceğini biliyordu, ancak içinde sarsamadığı veya kıpırdatamadığı bir aciliyet vardı.

Jackson ellerini yumruk yapıp masaya vururken, "Defterleri çözecek vaktim yok," diye mırıldandı. Yüzüğünün meşe ağacına çarpma sesi odanın içinde yankılandı.

"Ve meseleyi gerçekten anlamak için onları yüz yüze görmek en iyisi olacaktır." Jackson koridorda seken hafif ayak seslerini duyunca kapıya doğru baktı.

Helen ne yapardı?

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Paxton, çıkarken bana Godrick ve Bayan Crumbly'yi getir. Ve bunları sahiplerine geri ver. Bana bir faydaları yok."

Jackson sandalyesine çöktü ve şakaklarındaki hassas noktaları ovuşturdu. Paxton masanın üzerindeki kitapları topladı ve ses çıkarmadan çalışma odasından çıktı.

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

"Aradınız mı, Majesteleri?" Bayan Crumbly odaya girip onu selamlarken şöyle dedi.

"Bir akşam yemeği partisi vermek istiyorum," diye itiraf etti Jackson, kapının önünden geçmekte olan Helen'a bir an için bakarken. Helen bir an durakladı ve Jackson tekrar konuşmadan önce Helen'in gözlerinin kendisiyle buluşmasını bekledi.

Godrick hızla Helen'ın yanından geçip odaya girdi. Jackson, Bayan Crumbly'ye ve Godrick'e kendini tekrar ederken, Helen'in melankolik yüz ifadesinin neşeye dönüşmesini izlemek Jackson'ın hoşuna gitti.

Helen'in gözleri irileşirken Bayan Crumbly, "Elbette, Majesteleri," diye cevap verdi. "Peki bu etkinliği ne zaman planlamak istediğinizi biliyor musunuz?"

"Yarın," dedi Jackson ve Bayan Crumbly'nin irkilme dürtüsüyle savaştığını fark etti. "O günle ilgili bir sorun mu var?"

Helen odaya girerek, "Bayan Crumbly'nin kızı evlenecek," diye açıkladı. Onun varlığı Jackson'ın vücudunu titretti. Bir önceki gecenin düşünceleri zihninde titreşirken kendini Helen'e daha da yaklaşıırken buldu. Onun etrafında olmak fazlasıyla sarhoş ediciydi.

"Aylardır bunun üzerinde çalışıyor," diye devam etti Helen onu selamlarken. "Şüphesiz, Majesteleri onu ağırlamak için kalbinizde bir şeyler bulabilir misiniz?"

"Bir düğün mü? Bu kesinlikle kutlanacak bir gün," dedi Jackson, gözlerini bir an için Helen'den ayırarak.

"Evet, Majesteleri," dedi Bayan Crumbly gülümseyerek. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştik ama yine de buradayız."

"Ve bana izin verdiğinizi bildirdiniz?" Jackson masasının etrafına göz gezdirirken sordu.

Helen masasına yaklaşarak, "Bu benim hatam olurdu," diye cevap verdi. ieksi kokusu etrafa yayıldı

Jackson'ın herhangi bir şeye odaklanmasını zorlaştırıyordu. Bir an başını kaldırıp Helen'a baktı ve ona doğru hamle yapmamak için kendini zor tuttu.

Helen tırnaklarının ucuyla oynarken, "Bayan Crumbly bir süre önce bana bir mektup verdi," diye açıkladı. Yüzünde bir parça endişe ile kasvetli bir ifade vardı. Jackson bir an için onu, korkunç bir suç işledikten sonra babasından merhamet dilenen bir çocuk olarak hayal etmekten kendini alamadı. Helen'in gözleri Bayan Crumbly'ye kaydı. Helen'in gözlerindeki özür dileyen ışıltı Jackson'ın onu rahatlatmak için yanına çekmek istemesine neden oldu.

"Pekâlâ," dedi Jackson Helen'e bakarken. Helen'in odada onunla birlikte olduğu her an ona işkence ediyordu. Helen onunla alay etmeye ve dalga geçmeye devam ederken Jackson onun dışındaki herkesi dışarı atmak istiyordu. "Görünüşe göre tarihi ayarlamaktan başka seçeneğim yok. O zaman Cuma gününe ayarlayalım. Tabii o gün de bir şey yoksa?"

Helen'in dikkati tekrar kendisine kayınca Jackson kaşlarını kaldırdı. İçinden vahşi, dengesiz bir kıskançlık dalgası geçti. Jackson Helen'in kendisinden başka kimseye odaklanmasını istemiyordu. Aslında, onu tamamen kendine istiyordu.

Helen dudağının kenarını kıvrarak küçük bir sırıtışla, "Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. Jackson'ın vücudu karıncalandı. Uzanıp ona dokunmak istedi. Vücudunun her santimini öpme düşünceleri gözünün önünden geçti. Odadaki hava onun için incelmış gibiydi. Yakasını çekiştirirken, Helen'in de vücudunda aynı ihtiyaç dalgasını hissedip hissetmediğini merak etti. Gözlerindeki şakacı ışıltı, onu uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şeydi.

"Güzel," dedi Jackson. "Öyle olsun, ben de günün ilerleyen saatlerinde konukların bir listesini vereyim."

Godrick ve Bayan Crumbly eğilirken, "Çok iyi, Majesteleri," diye cevap verdiler. Helen yavaşça reverans yaptı. Vücudu eğilirken Jackson'ın dikkati Helen'in göğsündeki vadiye kaydı. Ah, bir kez daha göğüslerini emmek ya da parmaklarını yumuşak teninde gezdirmek... Bu düşünce onu neredeyse çıldırtacaktı.

"Her şey yolunda mı, Majesteleri?" Helen adeta onunla alay edercesine sordu. "Biraz perişan görünüyorsunuz."

Keşke bilseydin, üzüntümün sebebi sensin. Seni ne kadar çok istediğimi göremiyor musun?

"Yanılıyorsunuz Madam," diye cevap verdi Jackson, konuşurken kelimeleri boğazına takılıyordu.

Helen ona doğru yaklaşarak, "Misafirin olması senin tarzın değil," dedi. Jackson'ın gözleri kaydı. Bayan Crumbly ve Godrick'in odadan ne zaman çıktıklarını bile hatırlamıyordu. İstedikini almasını engelleyen hiçbir şey yoktu. Ve şu anda, yüzünü Helen'in göğsüne gömme ihtiyacı onu alt ediyordu. Onun kucığına gömülmek ve kendini dünyanın dertlerinden uzaklaştırmak istiyordu.

"Peki sana bunu düşündüren ne?" Jackson ayağa kalkıp masanın etrafında dolanırken sordu, vücuduyla onun vücudu arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermiyordu.

Helen, "Birkaç şey görecektir kadar uzun süredir sizinle," diye cevap verdi. Jackson'ın ilgisini çekti. Kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Öyle mi? Söyle bakalım, hangi tuhaflıklarını ortaya çıkardığını düşünüyorsun?" Jackson, Helen onu hayatındaki diğer şeylerden uzaklaştırdığı için şimdi daha eğlenceli hissederek sordu.

Helen, "İnsanlardan, hatta mümkünse hizmetçilerinizden bile uzak duruyorsunuz," diye cevap verdi. Helen yaklaştıkça Jackson'ın gözleri büyüdü. "Bana öyle bakma. Seni gün doğmadan önce bahçede görmüştüm."

"Demek beni gözetliyordun, öyle mi?" Jackson sordu ve Helen'i bileğinden yakaladı. Onu kendisine doğru çeken Jackson, Helen'in yüzündeki ifadenin tadını çıkardı.

"İsteyerek değil," diye cevap verdi Jackson, kafa derisinin tepesinden ayak parmaklarına kadar derisinin karıncalanmasına neden olan ağır bir iç çekerken. "Ve casusluk kulağa çok haince geliyor. Ben daha çok kocama ilgi gösterdiğimi söyleyebilirim."

"Öyle mi?" Jackson kollarını Helen'in vücuduna dolayarak sordu. Bir an için onun dokunuşundan çekindiğini hissettiğini sandı. Etrafına bir göz atan Jackson, tereddüt etmesinin ardındaki nedeni hemen anladı. Çalışma odasının kapıları ardına kadar açıktı ve sanki malikânedeki her bir hizmetçi sırayla onları birlikte görüyordu. Bu kadar çok gözün üzerinde olması Jackson'ın sinirlerini bozmuştu.

"Karın olarak senin iyi olduğundan emin olmak benim görevim değil mi?" Helen sordu. Ses tonunda Jackson'ı hazırlıksız yakalayan bir acı vardı. Üzerlerindeki bakışları tamamen unutan Jackson, Helen'a doğru uzandı.

"Ben iyiyim," dedi Jackson biraz fazla sert bir şekilde ve cevap verdiği anda pişman oldu. "Ama ilgilenmem gereken bir iş var."

"Elbette," diye yanıtladı Helen kaşları çatılırken. Ondan bir adım geri çekildi ve sanki önlerinde kocaman bir yarık açılmış gibi hissetti. "Sizi yalnız bırakayım."

Jackson ona karşı duyduğu yakıcı arzuyu ne kadar kontrol etmeye çalışsa da bunu başaramayacağını biliyordu. Ancak, Helen'i o anda ve orada alırsa hizmetçinin gezinen bakışlarını ya da fısıltılarını engellemesinin hiçbir yolu yoktu. Ona öyle geliyordu ki Helen reddedilmeyi bir arının sokması gibi hissetmiş ve hızla ondan uzaklaşmıştı.

Jackson o anın geçmesiyle parmaklarını saçlarında gezdirdi. Helen'ı istiyordu ama insanların, özellikle

de hizmetkârlarının onun hakkında konuşmasına izin veremezdi. Ve böyle bir şey için plan yapması gerektiği gerçeği

büyük bir olay onu tedirgin etti.

"Majestelerinin bir şeye ihtiyacı olursa," dedi Helen kapıda durup omzunun üzerinden bakarken, "beni bahçede bulabilirsiniz. Sanırım bugün resim yapacağım."

Rastlantısallığı ve neşeli mizacı bulaşıcıydı. Jackson bu dünyada Helen'in moralini bozacak bir şey olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Karanlık günleri parlak fırsatlara dönüştürme konusunda her zaman bir becerisi vardı. Jackson oturdu ve masasından bir kâğıt parçası aldı. Başını sallamadan önce bir süre beyaz kağıda baktı.

Aklından çok fazla şey geçiyordu ve bu da herhangi bir şeye odaklanmasını zorlaştırıyordu ama dikkatini en çok dağıtan Helen'e duyduğu arzuydu.

Ne düşünüyordum ki? Ben yemekli bir parti planlayamam. Ama belki Helen yapabilir. O sosyal bir kelebek, belki bunu benim için halledebilir?

BÖLÜM 17

"Anlamıyorum," diye kendi kendine mırıldandı Helen boya malzemelerini toplarken. çizim odası. İçine sızan belirsizlik yüzünden kalbi ağırlaştı.

Jackson'ın bakışlarında parıldayan şehvet ışıltısını gördüğü inkâr edilemezdi. Bu, hoşlandığı bir bakıştı ve Jackson'ın ellerini yumruk haline getirişini düşündükçe varlığının her zerresinin karıncalanmasına neden oluyordu. Arzularına karşı mücadele ediyordu; bunu biliyordu. Tek sorun, neden onlara göre hareket etmediği? Bahçeye doğru ilerlerken bu soru Helen'i şaşkına çevirdi.

Elinde aletleriyle bahçede dolaşarak mükemmel yeri aradı. Elbette, umut verici görünen birkaç yer vardı, ancak hiçbirisi ona gerçekten bağırıyordu. Kendini telaşlı hissederek sonunda meşe ağacının yanındaki banka oturdu ve malzemelerini kollarından bıraktı. Boya fırçaları ayaklarının etrafındaki dallar gibi düşerken şövale yere çarptı.

Helen kıpırdamadan dururken küçük bir sincap ağaçtan aşağı fırladı ve koşuşturmaya başladı. Meraklı küçük sincabın koşuşturmasını, yerdeki yabancı nesneleri koklamasını izledi. Helen bir an için sincap gibi olabilmeyi diledi. Küçük yaratık sanki yiyecekmiş gibi şövalenin ve fırçaların etrafını koklarken ne kadar da kaygısızdı.

Helen yaratığı ürkütmemeyi umarak, "Özür dilerim ufaklık," diye fısıldadı. Yaratığın ona aldırıyor gibi görünmesini büyüleyici buluyordu. Ve etrafı kontrol etmek için geldiği kadar hızlı bir şekilde, Helen'in arkasından gelen ağır adımların sesiyle ağaca geri döndü.

"Ah, gitme," diye yalvardı Helen, yaratığın onu bir süre daha eğlendirmesini diliyordu. "Affet beni," dedi Jackson Helen'in arkasından. "Seni korkutmak istememiştim."

Helen omzunun üzerinden bakınca Jackson'ın kendisinden birkaç adım ötede durduğunu gördü. Gözlerinde Helen'e umut veren bir kıvılcım vardı. Belki de onu baştan çıkarma girişimleri hiç de göz ardı edilmemişti.

"Sincap için aynı şeyi söyleyemesem de sen yapmadın," diye cevap verdi Helen, ağacın dalına doğru

baktığında sincabın evi olarak benimsediği delikten başını çıkardığını gördü.

"Büyüleyici yaratıklar, değil mi? Her zaman çok meraklı ve enerjikler," diye gözlemledi Jackson Helen'e bir adım daha yaklaşırken. Helen, Jackson'ın ağacın etrafından dolaşıp yanına oturmasını izlerken kalbinin göğsünde çarptığını hissetti.

"Öyle," diye kabul etti Helen ve uzanıp Jackson'a dokunmak için can attı. Ama Helen ellerini kucağında tuttu, Jackson'ı ürkütüp sincabın yaptığı gibi kaçmasına neden olmaktan korkuyordu. "Bana tanıdığım birkaç kişiyi hatırlattı."

Jackson oturduğu yerde kıpırdanırken dudaklarının kenarı çekildi. Tedirgindi ve Helen'e orada olduğu için gergin olduğu izlenimini veriyordu. Onun ağzını açıp tekrar kapamasını izlediğinde Helen kaşlarını kaldırdı.

"Aklında çok fazla şey olan bir adama benziyorsun," diye gözlemledi Helen, Jackson'a tüm dikkatini vermek için dönerken.

Jackson gözlerini onunkilerle buluştururken, "Belki de öyle," dedi.

Helen, Jackson'ın konuşmasını bekledi ve avuçlarındaki nemi silmek istercesine ellerini kalçalarına sürmesini izledi. Jackson onun yanında gergin bir şekilde kıpırdanırken dudakları seğirdi.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Yoksa burada oturup tek başına düşüncelerle boğuşmak mı istiyorsun?" Helen sordu. Jackson gözlerini indirip ayaklarının dibindeki dağınık aletlere odaklanınca içine bir korku iğnesi battı.

"Acaba akşam yemeği partisine ev sahipliği yapmak ister misiniz?" Jackson bir süre sonra sordu.

"Gerçekten mi?" Helen'in gözleri sevinçle irileşti. "Bu tür etkinliklerden hoşlanmadığımı sanıyordum. Aslında, Theresa ve Devlin'in toplantısına gitmen için dişini sıkmak gerekiyordu."

Jackson sertçe yutkunurken derin bir nefes aldı. Helen, ellerini pantolonunun üzerinde gezdirirken onun adem elmasının boğazında sallanışını izledi.

Jackson, "Doğru, evime yabancıların girmesinden hoşlanmıyorum ama bu insanlar yabancı olmayacak," diye açıkladı. "Eski Eton arkadaşlarımı davet etmek istedim. Ama bu tür konularda o kadar bilgili olmadığımı görünce..."

Helen onu incelerken gözleri kısıldı. Midesinde, midesini bulandıran bir batma hissi vardı. Jackson'ın ona gerçeği tam olarak anlatmadığından şüphe duymuyordu.

"Pekâlâ," dedi Helen ona kocaman bir gülümseme göstererek. "Yardım etmeyi çok isterim. Aslında, bütün işi benim üstlenmemi isterseniz, üstlenebilirim. Ama aklınızda bir tema varsa, bana söyleyin, ben de onu dahil edeyim."

süslemelerin içine."

"İntikam uygun bir tema değil, söylemem gerekirse." Jackson mırıldandı. "İntikam mı?" Helen boynunu bükerek Jackson'la göz göze gelmeye çalıştı.

"Bu bir şakaydı," dedi Jackson, sesi biraz eğilerek. "Sen şaka yapmazsın; aslında nadiren gülümsersin."

"Bir dükün arada sırada servetiyle hava atmak için misafir ağırlaması uygun değil mi?" Jackson sordu. Konuşurken gözleri Helen'in kolyesine kilitlenmişti.

"Bağışlayın beni," dedi Helen banktan kalkarken. "Ama bana karşı dürüst olduğunu sanmıyorum." Jackson dikkatini Helen'in yüzüne verirken kıpırdandı. Bakışlarının derinliklerinde Helen'i sarsan bir gölge vardı.

"Sana bu izlenimi veren neydi?" Jackson sordu.

Helen kaşlarını kaldırarak, "Dürüst olmadığın zaman burnun kıpırıyor," diye cevap verdi. "Şimdi, misafir ağırlama konusunda yalan söylediğini sanmıyorum. Bunu istediğin çok açık. Ama bunun arkasındaki nedeni bana söylemiyorsun."

Jackson'ın omuzları gerildi. "Bir adam yeni bir sayfa açamaz mı?"

"Elbette. Kendini geliştirmek her zaman gülümsenen bir şeydir, ama senin yaptığın bu değil," dedi Helen. "Peki bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Theresa ve Devlin'in partisi yüzünden," diye yanıtladı Helen. "Seni gölgelerden uzak dururken gördüm ve dans ettiğin tek zaman benimle balkondaydı. Seninle kısa bir süre evli kalmış olabilirim ama anladığım kadarıyla hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmıyorsun. O halde, düzenlemek istediğin bu partinin ne anlamı var - sadece gölgelere bağlı kalacaksan?"

Jackson, Helen için biraz fazla hızlı bir şekilde, "Yapmayacağım," diye cevap verdi. "Gölgelere bağlı kalmama gelince, ilgi duymadığım insanlardan uzak dururum. Bu parti Eton'dan eski arkadaşlarım için olacak."

"Beni kaybettin," dedi Helen. "Eğer davet etmek istediğin kişiler eski arkadaşlarınsa, o zaman neden bana sormaya geldin? Ben sadece senin karınım. Eğer bir top atmak istiyorsan, at o zaman. Seni durduracak bir şey söyleyemem."

Jackson ensesini ovuştururken çenesi büküldü. "Buraya senden izin istemeye gelmedim. Partiyi

düzenlemek için yardımınızı istemeye geldim."

"Ne?" Helen'ın nefesi kesildi. "Gerçekten yardımımı mı istiyorsun?"

"Bu tür işlerde pek iyi değilimdir ve senin de iyi olduğunu biliyorum. Bir akşam yemeği partisi planlamama yardım edip edemeyeceğini sormaya geldim," diye açıkladı Jackson, gözleri umut ve samimiyet doluydu. Helen onu incelerken kollarını indirdi. İçindeki batma hissi devam ediyordu ama kocasının isteğini geri çeviremeyeceğini biliyordu. Eğer reddederse, kocasının bir daha ondan yardım isteyip istemeyeceğini bilmiyordu.

Helen bir süre sonra, "Pekâlâ," diye cevap verdi, "sana yardım edeceğim. Ama yine de bana bu partiyi neden istediğini söylemen gerekecek."

"Senin için neden bu kadar önemli?" Jackson, Helen'in şüphelerini daha da artıran buz gibi bir ses tonuyla sordu.

Helen, "Bir parti sadece yemek, müzik ve renk düzeninden ibaret değildir," diye açıkladı. "Ne zamandan beri?" Jackson sordu. Helen yumuşak bir kıkırdama çıkarırken başını salladı.

"Söylesene, Theresa'nın yerine gittiğimizde insanların saklanabileceği ne kadar çok gizli köşe olduğunu fark ettin mi? Masaları ve içecekleri nasıl düzenlediğini fark ettin mi? Sosyal etkinlikler kadınların süslenip püslenmesinden çok daha fazlasıdır. İnsanların başka zaman konuşamayacakları şeyleri tartışabildikleri yerdir. Sırların döküldüğü yerdir."

"Görünüşe göre güzel bir yüzden daha fazlasısın," diye mırıldandı Jackson.

"Bu da ne demek şimdi?" Helen, Jackson'ın yorumundan bıkmış gibi hissederek sordu.

"Sahip olduğunu düşünmediğim bir yeteneğe sahip olduğun anlamına geliyor," diye yanıtladı Jackson.

"Peki bu hangi beceri?" Helen, ses tonundaki kızgınlığın Jackson'ı korkutmasına izin vermemeye çalışarak sordu.

"Ya sana partinin sebebinin biri hakkında bilgi toplamak olduğunu söyleseydim?" Jackson sordu.

"Ciddi misin?" Helen şaşkınlığını gizlemeye çalışarak sordu. "Sanki çoğu akşam yemeği partisinin bu nedenle verildiğini hiç fark etmemiş gibisin."

Jackson daha dik otururken gözleri büyüdü. Yüzündeki şaşkınlık kızın kıkırdama isteği uyandırdı. Sanki bu fikir Jackson'ın aklından daha önce hiç geçmemiş gibiydi. Oysa Helen için sosyal toplantılar hep böyle şeylerle ilgiliydi.

Jackson kendini toparlamaya çalışırken, "Dürüst olmak gerekirse, onların her zaman statü ve para gösterişi için bir bahane olduğunu düşünmüşümdür," diye cevap verdi. Helen susturmak için mücadele ettiği kahkahasını atarken başını salladı.

"Elbette, bu onların bir nedeni. Ama çoğunlukla erkeklere kapalı kapılar ardında gizli anlaşmalar yapma fırsatı sunuyorlar. Bunu nasıl bilmezsiniz?" Helen sordu.

"Eğer anlamadıysan," dedi Jackson ses tonu sertleşirken, "mecbur kalmadıkça bu tür etkinliklere katılmam. Şimdi bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Helen ona doğru uzanıp elini onun elinin üzerine koyarken, "Elbette yardım edeceğim," diye cevap verdi. Jackson gözlerini onunkilerle buluşturmadan önce bir süre Helen'in eline baktı. "Ama hangi bilgiyi keşfetmeye çalışıyorsun?"

"Neden bilmek istiyorsun?" Jackson sordu. Helen onun vücudunun gerildiğini hissetti.

"İnsanların en gizli sırlarını paylaşmalarını sağlamaya çalışıyorsanız, bu tür şeyleri konuşurken kendilerini rahat hissedecekleri bir atmosfer yaratmanız gerekir; bu da sizin dinlemeniz ve fark edilmemeniz için iyi yerleştirilmiş çok sayıda köşe anlamına gelir."

Jackson, "Sanki gittiğin her parti komploların üreme alanından başka bir şey değilmiş gibi konuşuyorsun," dedi. Helen'ın tek yapabildiği omuz silkmek oldu.

"Ne yazık ki, tam da öyle oldular," diye yanıtladı Helen. "Sizce babalar kızlarının kimlerle ilgilendiğini nereden biliyor? Ya da neden bazı işletmeler başarılı olurken diğerleri olamıyor? Şirketler ve aile servetleri, zamanın başlangıcından bu yana belirli toplantılar nedeniyle değişiyor ve büyüyor. Babamdan öğrendiğim bir şey varsa, o da sosyal etkinliklerin dünyayı ve güncel olayları kavramak için tek fırsat olduğudur. Böyle toplantılarda anlaşmalar hep kapalı kapılar ardında yapılır. Şimdi bana neden sadece Eton arkadaşların için bir parti düzenlemek istediğini söyleyecek misin? Yoksa tahmin mi edeyim? Bu durumda, istediğiniz bilgiyi alamayabilirsiniz ve bu da zaman ve para kaybından başka bir şey olmaz."

Jackson oturduğu yerden kalktı ve Helen'in önünde volta atmaya başladı. Helen, Jackson çenesindeki kirli sakalı ovuştururken gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?" Jackson sonunda Helen'in önünde durduğunda sordu. "Anlamıyorum."

"Naz yapma," diye uyardı Jackson. "Partilerin ve etkinliklerin bilgi edinebileceğin yerler olduğunu söylüyorsun. Söyle bakalım, benim hakkımda ne biliyorsun? Hangi dedikoduları duydun?"

Helen konuşmanın nereye gittiğini merak ederken boğazını temizledi. Ne kadar dürüst olacağına karar vermek için bir an Jackson'ı inceledi.

Helen gözlerini ondan ayırmadan, "Duyduğum en büyük sır, cinayetten yargılandığın ama delil yetersizliğinden suçsuz bulunduğundu," diye cevap verdi. Suçluluk duygusu vücuduna hücum ederken

Ona söylemenin kötü bir fikir olup olmadığını merak etti.

"Ya sana gerçek katilin kim olduğunu bildiğime inandığımı söylesem?" Jackson fısıldadı. Helen'in kafası bir anda havaya kalktı ve yaşadığı şok bir yangın gibi içinden geçti.

"Öyle mi? Gerçekten mi? Neden yetkililere gidip adamı tutuklatmıyorsunuz?"

Jackson, "Bu o kadar basit değil, özellikle de iddiamı destekleyecek hiçbir kanıtım olmadığı için," diye cevap verdi. Helen yavaşça başını salladı.

"İşte bu yüzden bu akşam yemeği partisini düzenlemek istiyorsun. Bir itiraf almayı umuyorsun," diye düşündü Helen.

"Bunu elde edecek kadar şanslı olacağımdan şüpheliyim," diye yanıtladı Jackson, ellerini iki yanına bırakarak. "Ama belki başka bir davaya yol açabilecek yeterli bilgiyi elde edebilirim."

Helen tırnaklarıyla oynarken, sincabın ağacın dalları arasında bir amacı varmış gibi sağa sola koşturduğunu fark etti.

"Bu iskeletleri neden çingırdatmak istediğinizi bana söyleyebilir misiniz?" Helen sordu.

"Will benim en iyi arkadaşımdı," diye ağzından kaçırdı Jackson. "Adaleti hak ediyor ve suçlu cezalandırılmalı. Hiç kuşkunuz olmasın, bu partiyi ben vereceğim. Ama senin yeteneklerinle aradığım bilgiye ulaşabileceğimi biliyorum. Senin yardımın olmadan, bulamayabilirim. Bu yüzden, kocanız ve bir arkadaşınız olarak soruyorum, bana bu konuda yardımcı olur musunuz?"

Helen omuzlarını geriye attı ve bir süre ona baktı. Oturduğu yerden kalkarken neredeyse kalbi kırılacaktı. Jackson'a doğru yürüdü ve elini onun koluna koydu. Duruşunda ve gözlerinde Helen'in ağlamak istemesine neden olan bir kargaşa vardı. Jackson'ı daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemişti ve bu onun için sinir bozucuydu.

"Çok özür dilerim," dedi Helen, fısıltıyı zor aşan bir sesle. Jackson şaşkınlık ve belirsizlikle ona baktı.

"Ne için üzgün olabilirsin ki?" diye sordu elini tutup sıkarken. "Seni yanlış değerlendirmişim," diye cevap verdi. "Taşıdığın ağırlığı bilseydim-"

"Ne?" Jackson bir çırpıda sordu. "Sen olsan ne yapardın? Senin acımanı istemiyorum. Cevap ve adalet istiyorum, kederli gözyaşları ve bana bir son getirmeyecek duygular değil."

Helen, Jackson'dan uzaklaşırken, "Acımak o kadar da kötü bir şey değil," dedi. "Bizi insan yapan şey bu. Ama bunu neden bu kadar uzun süre kendine sakladın?"

Jackson, "Acınacak durumda olan siz değilseniz bunu söylemek sizin için kolay," dedi. "Karımın ya da arkadaşlarımla bana yardıma muhtaç yaralı bir hayvanmışım gibi bakmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

Helen başını sallarken "Hayır," diye cevap verdi. "Bunun için fazla gururlusun. Ama bana şunun cevabını ver, sonuçlarını kabul edebilecek misin? Gerçek ortaya çıktığında bunu kabul edebilecek misin?"

"Neden yapamayacağımı düşünüyorsun?" Jackson sordu.

"İntikam gibi insanın ruhunu kemiren bazı şeyler vardır," diye açıkladı Helen. "Bu görevi saplantı haline getirmeni ya da sırf adaletini arayabilmek için birine hatalı bir parmak doğrultmanı görmek istemiyorum."

Jackson, "Bunu asla yapmam," diye cevap verdi.

"O zaman sana elimden geldiğince yardım edeceğim," diyerek elini sıkıca kavradı. "Karın olduğum için değil, ama bunun seni çok uzun zamandır yiyip bitirdiğini görebildiğim için. Sen mutluluğu hak ediyorsun, Jackson. Ve eğer seni mutlu edecek şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, o zaman yardım edeceğim."

BÖLÜM 18

Jackson bir süre Helen'a baktı, sözlerinin içine işlemesine izin verirken göğsü daraldı. İçini büyük bir rahatlama duygusunun kapladığını hissetti. Helen'in bu fikre nasıl tepki vereceğini bilmenin hiçbir yolu olmamasına rağmen, ona yardım etmeye istekli olması onun için dünyalara bedeldi.

Elini ona doğru uzatarak bileğinden tuttu ve avucunu göğsüne doğru çekti. Onun gözlerine derin derin bakarken, çocukluğundan beri hissetmediği bir şefkat ve anlayış duygusunun içinden akıp gittiğini hissetti.

"Bana yardım etmek istiyor musun? Bir adamı hapiste görmek istediğimi bildiğin halde mi? Ya da muhtemelen daha kötüsünü?" Jackson sordu, konuşurken ağzının kuruduğunu hissetti. Kadının söylediği her kelimeye inanmak istese de içinde hâlâ şüphe vardı.

Helen ona, tüm varlığına ışık ve sevgi saçan küçük, şefkatli bir gülümseme gönderdi. Jackson daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Sanki tüm hayatını soğuk ve ıssız bir kış mevsiminde geçirmiş ve birdenbire güneş açmış, etrafına sıcacık bir ışık saçmıştı.

Jackson elini Helen'in yüzüne götürürken derin bir iç çekti. "Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Helen, başını Jackson'ın avucunun içine yaslayarak. Jackson daha da yaklaştı; vücudu ona daha sıkı sarılmak için ağrıyordu. Varlığının her zerresi onun ruhunun derinliklerine inmek ve orada saklanmak için can atıyordu. Kendisinden ve Helen'dan başka hiçbir şey kalmayana kadar dünyanın sorunlarının kaybolup gitmesine izin vermek istiyordu.

Jackson, Helen'in mavi gözlerinin derinliklerinde özlemin daha da parladığını gördü. Helen'ın da en az onun kadar onu arzuladığına hiç şüphe yoktu. Jackson hiçbir uyarıda bulunmadan ağzını Helen'inkine yapıştırdı ve dilini Helen'ın bastırılmış dudaklarının arasından geçirdi. Kızdan küçük bir inilti kaçtı. Bu ses tüm benliğini titretti ve Jackson'ın elini bırakıp onu o anda soymaması için tüm iradesini kullanması gerekti.

Jackson isteksizce Helen'dan uzaklaşarak, "Bir yere gidelim," dedi.

"Aklında neresi vardı?" Helen nefes nefese sordu.

Parmak uçlarını Helen'in saçlarında gezdirirken Jackson'ın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Malikâneden uzakta sık sık gittiğim bir yer var, hoşuna gidebileceğini düşünüyorum. Ama oraya gitmek için ata binmen gerekecek."

Helen başını sallarken gözlerini ona kilitledi. Aralarındaki bağı koparmaya hazır olmadığı ve mümkün olduğunca uzun süre o anın içinde kalmak istediği açıktı. "Pekâlâ."

"Ata binmeyi biliyor musun?" Jackson güneş ışığının Helen'in saçlarında nasıl parıldadığını incelerken sordu. Saç tellerinin parmaklarının arasından zahmetsizce akıp gitmesine bayılıyordu. Onun için ipek gibiydi.

"Evet, eğer durum gerektiriyorsa," diye cevap verdi, sesi fısıltıdan daha yüksek değildi.

Jackson elini Helen'in saçlarından çekip parmaklarını onunkilere doladığında, "Sanırım bunu gerektiriyor," dedi. Helen'ı kendisini ahıra kadar takip etmesi için ikna ederken gülümsemesi gerildi.

Her adımda kalbi daha fazla güç ve enerjiyle çarpıyordu. Sanki attığı her adım onu daha önce hiç olmadığı kadar hafifletiyordu. Jackson, Helen'in onu ne kadar değiştirdiğini fark etmekten kendini alamıyordu. Hayat artık ona çamur ve bataklıkta debeleniyormuş gibi gelmiyordu. Adımları hafif ve neşeliydi.

"Godrick?" Jackson ahır kapısının aralığından kafasını uzatarak ahıra seslendi. Gözleri etrafta geziniyor, atları binmeleri için hazırlamalarına yardım edecek bir hizmetçi arıyordu.

"Özür dilerim majesteleri," diye cevap verdi uysal bir ses, genç bir çocuk başı öne eğik bir şekilde son bölmeden çıkarken. "Godrick şu anda burada değil. Annabelle için yer mantarı aramaya gitti. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"İki at hazırlayabilir misin? Bugün karımı gezintiye çıkarmak istiyorum," diye cevap verdi Jackson Helen'e bakarken. Hiçbir şey onu meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta yalnız bırakmaktan daha fazla zevk veremezdi.

Çocuk başını eğerek, "Elbette, Majesteleri," dedi.

Seyisin atları eyerleyip Jackson ve Helen için hazır hale getirmesi uzun sürmedi. Jackson Helen'ın eyere binmesine yardım ederken kalbi heyecan ve beklentiyle çarpıyordu. Helen'i belinden tutan Jackson, ayağını üzengiye yerleştirmesine yardım etti ve onu eyere kaldırdı. Ancak Helen yerleştikten

sonra atına doğru ilerledi ve tırmandı.

"Beni nereye götürdüğünü söyleyecek misin?" Helen sordu. Gözlerinde Jackson'ın heyecanını daha da artıran bir kıvılcım vardı. Bir an için, onun da bu bekleyiştten en az kendisi kadar keyif alıp almadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Bu bir sürpriz," diye cevapladı Jackson topuklarını atın yan tarafına geçirirken. Omzunun üzerinden baktığında Helen'in tereddüt etmediğini fark etti; hemen yanında, avluya doğru ilerliyordu. Helen'in bu kadar usta bir binici olduğunu görmek Jackson'ı şaşırtmıştı. Ona bir iki şey öğretmek zorunda kalacağını tahmin ediyordu ama yine de atını zarafet ve kolaylıkla idare ediyordu.

Helen atını daha hızlı itip onu geçerken Jackson içten bir kıkırdamaya engel olamadı. Onun maceracı ruhunu ve muhtemelen Jackson'ın şimdiye kadar tanıştığı en cesur insan olmasını seviyordu. Bir kavgadan asla geri adım atacak gibi görünmüyordu. Ruh, Jackson'ın kendisinin de olmasını dilediği şekilde vahşi ve özgürdü. Ama kalbinin etrafındaki duvarda çatlağa neden olan şey onun yaşama arzusuydu.

"Nereye gittiğimizi bildiğini bilmiyordum," diye seslendi Jackson Helen'a, atını sollayıp sola doğru koşarken. Sık ağaçların arasından geçen dar bir patika onları alıştıkları yoldan uzaklaştırıyordu. Jackson tereddüt etmedi; Helen hemen arkasından atını sürerken gölgelerin içine daldı.

Jackson dizginleri geri çekti ve Helen'in ileri atılmasını izledi. Jackson hemen arkasında olmadığına Helen aniden döndü. Jackson'ın kalbi, onun eyerden kayışını izlerken hızla çarptı.

"Helen!" Jackson atından atlayıp Helen'e doğru koşarken bağırdı. Helen'in başını avucunun içine aldı ve yüzüne dökülen saç tellerini çılgınca fırçaladı. "Helen? Tanrım, lütfen cevap ver."

Helen kollarında tepkisiz kalırken Jackson'ı panik ve dehşet sardı. Jackson onu uyandırmak umuduyla hafifçe salladı, ama bu işe yaramayınca korkuya kapıldı.

"Helen? Lütfen," diye yalvararak Helen'in başını kendine doğru çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. O anın dehşeti içine daha derin sızarken vücudu karıncalandı. Sonunda bir parça mutluluk bulmuşken bunun parmaklarının arasından kayıp gitmesi yıkıcı olmaktan çok daha fazlasıydı. Dünyayı sarsan bir şeydi. Jackson duygularının her zerresini öpücüğüne döktü. Helen'in yanında olmasına duyduğu açlık onu tüketmişti ama ona duyduğu hayranlık ve onu sonsuza dek kaybetmiş olmanın acısı Jackson'ın başa çıkmaya hazır olmadığı şeylerdi.

Onu yavaşça sallarken gözlerinden yaşlar süzüldü, yarasını ararken saçlarını geriye doğru taradı.

Jackson'ın parmakları şakağının yakınındaki hassas noktaya dokununca Helen "Ah," diye mırıldandı. Gözleri irkilerek açıldı ve Jackson sanki yeniden doğmuş gibi hissetti. Kalbi hopladı ve boğazından midesine doğru sıçradı. Kollarını Helen'in vücuduna dolayan Jackson, ona her zamankinden daha sıkı sarıldı.

"Bir şeyin yok," dedi Jackson telaşla, onu bir kez daha incelemek için yanından uzaklaşırken. "I

Seni kaybettiğimi sandım."

Helen yavaşça doğrulmaya çalışırken "Üzgünüm," diye mırıldandı. Jackson tam oradaydı, kendini sabitlemek için vücudunu kullanırken ona yardım ediyordu.

"Benim hatamdı," dedi Jackson ellerini onun üzerinde gezdirirken ve mavi gözlerinin renginin tadını çıkarırken. Gözleri *hep böyle melek mavisi miydi?* Jackson bilmiyordu; ona sanki hayatında ilk kez Helen'e bakıyormuş gibi geliyordu. Omuzlarına dökülen saç tutamlarıyla göz kamaştırıcıydı. "Duracağım konusunda seni uyarmalıyım."

Helen kendini ayağa kaldırırken, "Ama çok gururluydum ve dönüşü daha iyi idare edebileceğimi düşündüm," dedi. Jackson her adımında ona yardım ediyor, daha iyi olması için ne gerekiyorsa sunuyordu. Onu neredeyse kaybediyor olmak Jackson'ın düşüncelerini paramparça etmişti. Onun güzelliği her zaman ilgisini çekmişti ama üzerinde böyle bir etkisi olacağını hiç tahmin etmemişti. Helen karanlık bir dünyanın ışığıydı ve onu kaybetme düşüncesini aklına bile getiremiyordu.

"Yürüebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, kız destek için koluna yapışırken.

"Atlar nereye gitti?" Helen gölgelerin derinliklerine bakarak sordu. Jackson atları çok uzakta bulmayı umarak etrafına bakındı ama onları ararken hiçbir yerde görünmüyorlardı.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Jackson. Helen'in gözleri dehşetle açılırken içinden yüksek sesli bir kahkaha yükseldi. Kuşlar onun gürültülü kahkahasından kaçmak için havalanırken elini dizine vurdu.

"Bu hiç komik değil," dedi Jackson. "Şimdi geri yürümek zorunda kalacağız."

Helen kendini kontrol etmeye çalışırken, "Hadi ama, buradaki espriyi anlıyorsunuz herhalde," diye cevap verdi. Jackson, Helen'in iğrenç kahkahasının yarısından mı kaynaklandığını yoksa içinde bulundukları durumu gerçekten bu kadar komik mi bulduğunu bilmiyordu.

Jackson dudağının kenarıyla alay eden gülümsemesini gizlemeye çalışarak, "Bunun komik bir yanı yok," diye mırıldandı.

Yaratıklar ağaçların dallarına geri dönmeye başlarken Helen, "Bana sorarsanız burası ormanda çok güzel bir yer," dedi. "Yine de en sevdiğim yer olduğunu söyleyemem."

"Nereye gidiyorsun?" Jackson, Helen'in ormanın derinliklerine doğru ilerleyişini izlerken sordu.

"Düşündüm de... Malikâneye bu kadar çabuk dönmeyeceğiz, değil mi? Yani, en azından atları aramalıyız. Tanrı korusun, başlarına bir şey gelirse," diye cevap verdi Helen. Jackson inanamayarak başını salladı. Başka bir kadın olsa doğadan uzaklaşmak için malikâneye geri dönmek isterdi ama Helen sanki yarı orman perisiydi ve bilinmeyene doğru rahatça ilerliyordu.

"Eğer yapmak istediğın buysa, yine de gidebiliriz," dedi Jackson. "Gerçi biraz uzun bir yürüyüş olacak."

Helen ayakkabılarına bakarken alt dudağını büzdü. "Sanırım en sevdiğim kıyafet olmadığı için bu kıyafetten vazgeçebilirim."

Jackson Helen'ın kıyafetine göz gezdirdi. Parlak sarı elbisesi sanki üzerine bir kanarya patlamış gibi görünüyordu. Düşme sonucu elbisenin yarısı belden etek ucuna kadar yırtılmıştı. Elbisenin onun da hoşuna gitmediğini kabul etmek zorundaydı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Jackson elini Helen'e uzatırken sordu. Helen hiç tereddüt etmeden elini tuttu ve ormanda yürümeye başladılar.

"O da ne?" Helen sordu.

Jackson, "Böyle nefis renkli bir kıyafeti kaybetmek," diye cevap verdi. Helen'ın sırtışı şakacı ve tatlıydı.

Gözlerini önlerindeki patıkaya kilitlemişken omzunu hafifçe silkti. "Sanırım biraz öyle. Ne de olsa bu kıyafeti yaparken büyük özen gösterdim."

"Söylesene," dedi Jackson onu bir kez daha süzerken, "seni ziyafetlerde, akşam yemeği partilerinde, sosyal etkinliklerde gördüm ve bir kez bile böyle bir şey giymedin... neydi o kelime?"

"Çirkin mi?" Helen bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Kibarca söylemek gerekirse, evet," diye yanıtladı Jackson. Helen'in yanakları, Jackson'ın kalbinin göğsünün içinde hevesle çarpmasına neden olan koyu bir allıkla kızardı.

"Ya sana beni rahat hissettirdiğini söylersem?"

"Kıyafet seçiminizin ardında yatan nedenin bu olduğundan şüpheliyim," dedi Jackson, dudaklarını çekiştiren sırtışla savaşıarak.

"Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?" Helen alay etti ve sanki bir şekilde hakarete uğramış gibi kolunu bıraktı.

"Yalan söylerken burnun kırıyıyor," diye cevap verdi Jackson. "Ben de senin beni uzaklaştırma görevinde olduğunu sanıyordum."

Helen durdu. Ona şaşkınlıkla bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Biliyor musun?"

"Bir süredir şüphelerim vardı," diye doğruladı Jackson. "Kız kardeşinin akşam yemeği partisine gidene kadar emin değildim."

"Ve mavi elbiseyi ben giydim," diye fısıldadı Helen. Gözleri yere düştü ve Jackson'ın kalbini

neredeyse kıracaktı. Ona doğru yaklaştı ve parmak eklemlerini çenesinin altına sıkıştırdı,

ve bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Ve sen mavi elbiseyi giydin," diye taklit etti Jackson, vücudu ona daha yakın olmak için ağrırken. "Merak ediyorum da, benden bu kadar kolay kurtulabileceğini gerçekten düşündün mü?"

"Umuyordum," dedi Helen. "Kendi kendime konuşmanın sana bazı sorular yönelteceğinden emindim."

"Aslında," dedi Jackson hafif bir kıkırdamayla, "beni şaşırtan o kuş yuvası saç stiliydi. O düğümü çözmek ne kadar sürdü?"

Helen'in kahkahası hafif ama içtendi. Jackson onu elinden tuttu ve kolunun altına sokmadan önce şefkatle öptü. Helen gerekçesini ve planını açıklarken Jackson onu ağaçların arasından geçirdi.

"Bütün bunları evliliğimi iptal ettirebilmek için mi yaptın? Bunun özveri ve kararlılık gerektirdiğini söylemeliyim. Peki, senin için nasıl oldu?"

Helen kaşlarını kaldırarak ona sanki tonun en aptalıymış gibi baktı.

"Sen söyle," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Onu incelerken yüzündeki kendini beğenmişlik kayboldu. Bakışları doğrudan ve ürkütücüydü ama Jackson onun kendisinden başka bir şeye bakmasını istemeyeceğini biliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Helen onun yüzünü işaret ederek sordu. "Gülümsemeni hep saklıyorsun. Bunu yaptığını fark ettin mi?"

Jackson başını salladı, "Fark ettiğimi söyleyemem. Ama sanırım bir insan çok sık gülümsemiyorsa, bu ona garip gelebilir."

"Kapatmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bence çok hoş bir gülümsemen var ve daha fazlasını görmek isterim," dedi açıklığa çıktıklarında. Helen, sarı ve turuncu renklerin serpiştirildiği yabani mavi çiçek tarlasına bakarken ellerini ağzının üzerinde birleştirdi. Bir an için onu görebilmek için omzunun üzerinden baktı.

"Sen de kendininkini örtmemelisin," diye karşılık verdi Jackson, elini yüzünden çekerek onun güzel yüzüne bakabildi. "Güzel olmayan elbiseler ve renkler içinde saklanamayacak kadar güzelsin. Gülüşün de dünyadan gizlenemeyecek kadar parlak."

Helen tek bir kelime bile edemedi Jackson kollarını onun beline doladı ve bedenini kendi bedenine bastırdı. Elini yüzüne götürerek ona doğru eğildi ve bir bebeğin fısıltısı kadar nazik bir şekilde yumuşak dudaklarını öptü. "Lütfen, artık benden saklanma. Seni görmem gerek."

BÖLÜM 19

Helen kollarını Jackson'ın boynuna doladığında baygınlık geçirdi. Şırl şırl akan dere Yemyeşil açıklığı kesen bu öpücük Jackson'ın ağzının yanında hiçbir şeydi. Helen onun öpücüklerinin ağzından boynuna doğru süzülmesini diledi. Jackson'ın ağzının orada olmasının neden bu kadar iyi hissettirdiğini bilmiyordu ama bu onu heyecanlandırıyordu. Jackson'ın ağzı teninin o hassas bölgesine her değdiğinde, sanki her öpücük evrende sıçrayan bir yıldızmış gibi vücudunda küçük karıncalanmalara neden oluyordu.

Helen parmaklarını Jackson'ın ensesindeki saçlara geçirerek, "Lütfen," diye yalvardı. Onu kendisine doğru tuttu, avuçlarından kayıp gitmesine izin vermeyi reddetti.

"Yalvarmanın sebebi ne?" Jackson ondan uzaklaşırken sordu. Ona baktı, ne söyleyeceğinden emin değildi. Ona, kendisine bakışını ne kadar sevdiğini mi açıklamalıydı? Ya da belki de suratını astığında şaşkınlığını maskeleyen şekline nasıl hayran olduğunu mu?

"Hiçbir yere gitmeni istemiyorum," diye cevapladı Helen, Jackson'ın parmaklarının ucuyla yanaklarını okşayışının ve çenesinin çizgisinde gezinişinin tadını çıkarırken.

"Peki benim bir yere gideceğimi kim söyledi?" Jackson sordu. "Kesinlikle malikâneye geri dönmek gibi bir arzum yok. Özellikle de meraklı gözler ve kaşınan kulaklar olmadan tek başınayken."

Kendi hallerine bırakıldıkları son zamanı düşündükçe Helen'in yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Zihni baştan çıkarıcı anları ve Jackson'ın o zaman da ona hissettirdiklerini atlayıp zıplarken kalbi çırpındı.

Helen, "Biliyor musun, tüm bunlardan kaçabiliriz," diye önerdi.

"Peki nerede yaşayacağız? Ormandaki perilerle mi? Ya da belki de göllerin ve akarsuların perileriyle mi? Hayır, sizi havanın sert mizacına maruz bırakma düşüncesine katlanamam. Doğa Ana zalim ve alçaktır. Malikaneden kaçacak olursak seni benden çok çabuk koparır."

"Bir yerlerde kendimize ait küçük bir kulübe bulabiliriz," diye öneride bulunan Helen, Jackson'dan uzaklaşırken hâlâ onun elini sıkı sıkı tutuyordu. Jackson'ı kır çiçekleri tarlasına doğru götüren Helen kıkırdadı. Ormanda kendini canlı hissediyordu, sanki hiçbir şey ona dokunamaz ya da onu özgür olmaktan alıkoyamazdı.

"Malikâne bunun için değil mi? Ve bir kulübeden çok daha büyük. Belki de olduğumuz yerde kalmalıyız? Hem hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şeye sahipken neden böyle bir yeri terk etmek isteyesiniz ki?" Jackson sordu. Mantıksal zekâsı Helen'i rahatsız ediyordu. Oraya toplumun kurallarıyla ya da refahlarının lojistiğiyle boğuşmak için gelmemiştir.

"Çünkü," diye sertçe cevap verdi Helen, "malikânede kara kara düşünüyorsun. Kendini güneş ışığından uzak tutuyor ve karanlıkta oyalanıyorsun. Ve sakın bunu yapmadığını söylemeye kalkma. Çalışma odanızın doğal ışığı içeri alan beş büyük penceresi var, ancak her biri ya duvar halıları ya da perdelerle örtülü. Dürüst olmak gerekirse, şimdiden güneşten alev almadığına şaşırdım."

Jackson'ın içten kıkırdaması Helen'in kalbini hafifletti. Sanki Jackson huysuz bahçe cücesiymiş ve kendisi de cüceyle oynaması için alay eden bir periymiş gibi etrafında dönmekten kendini alamadı.

Jackson yüzünü sert ve katı olmaya zorlayarak, "Ben kara kara düşünmem," dedi.

"Evet, biliyorsun ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi elini bırakıp tarlada gezinirken. Kollarını açıp yeniden bir çocukmuşçasına etrafında dönerken ılık güneş ışığı yüzünü öptü.

"O zaman bana durmayı öğret," dedi Jackson, kolundan tutup onu durmaya zorlayarak. Jackson'ın yüzüne odaklanmaya çalışırken dünya dönüyordu. Onu incelerken gülümsemesinin tadı ekşidi.

"Bana neden sürekli kara kara düşündüğünü söylersen belki yardımcı olabilirim," diye önerdi ve elini yüzüne götürerek gözleriyle sırlarını ortaya çıkarmaya çalıştı. Jackson elini onun elinin üzerine koyarken derin bir iç çekti.

"Uzun zaman önce..." Jackson, gözleri Helen'den ayrılırken başladı. Bir anda paniklediğini hissetti ama Jackson'ı ürkütmekten korkarak kıpırdamaya cesaret edemedi. Bu anı heba etmek istemiyordu ve Jackson ona içini dökerken kıpırdamadan durdu.

"...en sevdiğim ve en yakın arkadaşım öldü," diye devam etti Jackson. Helen'in kalbi karnına düştü. En yakın arkadaşının ilk aşkı olup olmadığını düşünmek istemiyordu ama elinde değildi. Kendisinden ve herkesten o kadar uzak duruyordu ki, ilk aşkını kaybetmenin sıkıntısını yaşıyor olması ona mantıklı geliyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Helen. "Sevdiğin birini kaybetmek her zaman zordur."

Jackson'ın kaşları bir anlık şokla havaya kalktı. Helen'i ellerinden tuttuğu gibi başını salladı ve

onu oturtmak için devrilmiş bir ağacın yanına götürdü.

"Sanırım onu sevdiğimi söyleyebilirsin," diye mırıldandı Jackson. "Kardeşçe bir şekilde. Will benim en iyi arkadaşımdı. Onu çocukluğumdan beri tanırdım."

Helen, Jackson'ın sesindeki hüznü tınları yok edebilmeyi dileyerek ona yaklaştı. "Ne oldu?"

Jackson ağır ve kederli bir iç geçirdi. "Bunun bir kaza olduğunu sanıyordum. En azından yargıç öyle karar verdi - bir kaza."

Jackson'dan gerçekler dökülürken Helen'in kulakları yandı. Jackson hakkındaki söylentileri, cinayetten nasıl yargılandığını hatırlıyordu. Helen ve Serena arasındaki o sessiz fısıltılar Helen'in düşüncelerini doldurdu.

"Jackson?" Adı Helen'in boğazının gerisinde takılı kalmıştı. Sanki ayak parmakları kök salmış ve hareket etme arzusuna rağmen onu Jackson'ın yanında tutuyormuş gibi olduğu yere yapışmış hissediyordu. "Bana tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

Gözleri bir an için yerden Helen'in yüzüne kaydı. Ancak o anda Helen, Jackson'ın kalbini sızlatan suçluluk duygusunu ve kafa karışıklığını görebiliyordu. Uzanıp koluna dokunduğunda vücudu karıncalandı. Jackson elini Helen'in elinin üzerine koyarken dikkati Helen'in göremediği uzaktaki bir yere kaydı.

"Eton'daki ikinci yılımızı bitiriyorduk," diye başladı Jackson. Kelimeleri zorlukla çıkıyordu ve Helen daha yakına kayarak Jackson'ın hâlâ orada olduğunu bilmesini sağladı.

"Will, Ethan, Liam ve... Gabriel," dedi Jackson, son ismi ağzında acı bir tat bırakmış gibi yutkunarak.

Helen, Jackson'ın elini sıkıca tutarak, "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin," dedi.

"Bana neden bir akşam yemeği partisi vermek istediğimi sormuştun," dedi Jackson gözleri Helen'e kayarken. "Şüphelerimin doğru olup olmadığını bilmek istiyorum."

Helen başını eğdi ve Jackson'a baktı. "Anlamıyorum."

"Bence Will sadece öldürülmedi," diye ağzından kaçırdı Jackson, "öldürüldü. Ve bunun bir zamanlar dostum dediğim biri tarafından yapıldığına inanıyorum."

"Oh, Jackson, bu çok cesur bir ifade. Suçlamanıza dair herhangi bir kanıtınız var mı? Yalan ifade vermek..."

"Biliyorum," dedi Jackson başını sallayarak. "Ama şu anda sahip olduğum tek şey içimdeki bir his ve güvenemediğim yıpranmış bir hafıza."

Jackson ayağa fırlayıp kır çiçeklerini ayaklarının altında ezerek ezmeye başladığında Helen'i ürküttü.

Helen, Jackson'ı neyin sakinleştireceğinden emin olamayarak, "Pekâlâ, bunu bir düşünelim," diye söze başladı. Elbette perişan olmaya hakkı vardı ama Helen onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemişti. Bastırılmış enerjisini atmasına izin mi vermeliydi yoksa tekrar yanına oturtmaya mı çalışmalıydı emin değildi.

"Arkadaşınızın bu işe karıştığından ne zaman şüphelendiniz?" Helen net ve sakin bir sesle sordu.

"Ethan ve Liam ile bilardo oynamaya gittiğim gün," diye yanıtladı Jackson. "Ve siz sormadan söyleyeyim, şüphelendiğim kişiler onlar değil. Gabriel Westwood'du. Ziyarete gelmişti ve Margo'nun kuzeniyle nasıl evlendiğinden bahsetti."

Helen daha dik otururken kafası karışmıştı. "Peki Margo kim?"

Jackson, "Kaza olduğunda Will'le flört ediyorlardı," diye açıkladı. "Onu ya da Gabriel'i en son duruşma sırasında görmüştüm."

Helen'in göğsü sıkıştı. Bir yanı daha fazlasını duymak istediğinden emin değildi. Jackson sırrını açıkladığında onu farklı bir gözle göreceğini biliyordu. Geçmişinin onun mutluluğunu paramparça edeceği düşüncesi onu korkutuyordu.

"Madem kaza olduğu söyleniyordu, neden bir duruşma yapıldı?" Helen merakını kontrol altında tutabilmeyi dileyerek sordu. Ama soru, ağzından kaçmasına engel olamadan ağzından çıkmıştı.

"Will sabah erken saatlerde Thames Nehri'nde bulundu," diye cevap verdi Jackson o kadar alçak sesle ki Helen onu zar zor duyabiliyordu. İçinden keder fişkırıyor ve her kelimeyi kirletiyordu. "İçine mi düştü yoksa yüzmeye mi cesaret etti, bilmiyorduk. Will bu açıdan sana çok benziyordu. Risk alan biriydi, hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmazdı. İntihar mı, cinayet mi yoksa kaza mı olduğu belli olmadığı için bir soruşturma başlatıldı. Liam, Ethan, Gabriel, Margo ve ben mahkemeye çıkmak zorunda kaldık."

"Dedikodu ve söylentilerden neden hoşlanmadığınızı şimdi anlıyorum," diye fısıldadı Helen, bir suçluluk tuğlası kalbine çarparken.

Jackson sonunda durduğunda, "Kelimeler lanetleyici olabilir," dedi. Helen onun yanaklarındaki nemi fark ettiği anda ayağa fırladı. Jackson gözyaşlarını maskeleyerek için iyi bir iş çıkarmıştı ama ona geçmişinden parçalar itiraf ettikten sonra bile bu yönünü onunla paylaşacak kadar kendine

güvenmediğini bilmek Helen'in kalbini kırdı. Jackson başını onun göğsüne yaslarken Helen kollarını ona doladı.

Helen, Jackson'ı oturtmak için kütüğün yanına götürürken, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. Jackson sertçe yere çöktü ve Helen'in göğüslerinin vadisine doğru eğildi.

Jackson sert bir ses tonuyla, "Sadece adalet yerini bulduğunda," dedi. "Gabriel'in mahkemede yalan söylediğine inanıyorum ve vücudumdaki her lif bana Will'i öldürenin o olduğunu söylüyor."

"Nasıl yani?" Helen sordu.

"Bilardo oynarken parmağında bir yüzük gördüm. Will'in ölümünden haftalar önce bana gösterdiği yüzüktü," diye açıkladı Jackson ve başını kaldırdı. "Will'in Margo'ya evlenme teklif edeceği yüzüktü. Gabriel'in eline nasıl geçti, hiçbir fikrim yok. Ama o yüzüğün Will için yaptırılmasına yardım ettim. O zaman bilmiyordum ama defterlerim bunu kanıtlıyor."

Helen, "Belki Margo yüzüğü Gabriel'e kazadan yıllar sonra teklif etmiştir," diye önerdi. "Ya da ona satmıştır."

Jackson başını salladı. "Margo'yu duruşmada gördüğümde bana Will'in evlenme teklif ettiğinden hiç bahsetmedi. Sanırım Gabriel, Will Margo'yla buluşmadan önce ona ulaştı. Bu yüzden Will'in onu ektiğini düşündü. Will asla böyle bir şey yapmazdı, ne ona ne de değer verdiği birine. Will çok iyi bir adamdı ve çok sadıktı."

"Yani Gabriel'in Will'i yüzük için öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Helen sordu.

Jackson, "Sadece yüzük değil," dedi. "Gabriel, Will'in Margo ile olan ilişkisini bilmiyordu. Anlayacağınız, Margo'nun hiç parası yoktu. Bu bir aşk evliliği olacaktı. Bu yüzden yüzüğün hazırlanmasına yardım etmek zorunda kaldım. Will'in babası, Will'in kasasını boşaltacak bir kızla evlenerek hayatını mahvetmesine izin vermeyi reddetti."

"Bütün bunları nasıl kanıtlayacaksın?" Helen sordu. "Bu imkânsız. Onu şeyle doldurmazsan... oh. Şimdi anlıyorum, akşam yemeği partisi. Onu soru bombardımanına tutmadan önce sarhoş edip eğlendireceksin. Belki bir itiraf bile alabilirsin."

"Kesinlikle," dedi Jackson. "Ne zeki bir kızsın sen öyle? Her zaman çok anlayışlısın."

"Pekâlâ," dedi Helen ayağa fırlayarak. Ona karşı dürüst olabilmeyi ve nasıl hissettiğini söyleyebilmeyi diledi ama böyle şeyleri yüksek sesle konuşma düşüncesi vücudunun yanmasına neden oldu. "Hiçbir şey için endişelenme. Babamın da benzer şekilde birçok akşam yemeği daveti verdiğiğine şahit oldum. Tabii ki cinayeti itiraf edecek bir şey aramıyordu, ama eminim bir şeyler uydurabilirim."

Helen, Jackson'ın parmaklarının kolunun etrafında kıvrıldığını hissettiğinde ağaç sınırına doğru ilerlemeye başladı. Durdu, bileğine ve ön koluna geçmeden önce eline baktı. Bakışlarını

Jackson'inkilere çevirdiğinde kalbi göğsünde çılgınca çarpmaya başladı.

"Helen... Ben..."

Nefes almaya çalışırken başını salladı. "Lütfen bir şey söyleme."

Jackson, "Ben de tam o gece için kıyafetlerinizde muhafazakâr olmanızı önerecektim," dedi. "Hazırladığınız kıyafetlere ne kadar bayılsam da, konukların tüm dikkatinin bende olması gerekiyor."

"Elbette," diye yanıtladı Helen, Jackson'ın sözlerinin ruhunun derinliklerine daha fazla işlemesine izin vermemeye çalışıyordu ama elinde değildi. Jackson'ın anlamlı bir şey söyleyeceğini düşünmüştü ama onun yerine kıyafetleriyle ilgili bir şaka yapmıştı. "Theresa'nın akşam yemeği partisinde olduğum kadar şık olacağım. Ne de olsa arkadaşlarının, kafasına dokunulmuş biriyle evlendiğini düşünmelerini istemem."

"Yine de," diye başladı Jackson, Helen'in tereddüt etmeden ona doğru kaydığı hafif bir çekiştirmeyle. Vücudunu Jackson'inkine bastırdı ve gülümsemesine izin verdi. "Belki senin dikkatini dağıtman gerginliği biraz azaltabilir."

Helen başını baştan çıkarıcı bir şekilde eğerken gözlerini kırıştırdı, "Benden ne istersen, emrine amadeyim."

BÖLÜM 20

Jackson, alacakaranlıkta yalnız başlarına dolaşırken Helen'ın bakışlarını kaçırmaktan kendini alamıyordu.

Aklı, odanın köşesine akılsızca fırlatılmış bir torba misket gibi dağılmıştı. Gerçek şu ki, Helen'i en azından kısmen seviyordu - onu dinleme şekli ve çılgınca patlamasından sonra hala ona yardım etmeye istekli olması, ama bunu kesinlikle ona söyleyemezdi.

Malikâneye yaklaştıkça aralarındaki gerilim de artıyordu. Malikânenin penceresindeki loş ışıkları görünce Jackson'ın göğsü ağrıdı.

"Ee," dedi Jackson, nihayet aralarındaki garip sessizliği bozarak, "planlama nasıl gidiyor?"

"Sana endişelenmemeni söyledim; konuştuğumuz gibi Cuma günü her şey hazır olacak," diye cevap verdi Helen, Jackson onun yüzüne bakmadığını fark edince. Belli ki konuşmaları sırasında söylediği ya da söylemediği bir şey yüzünden üzgündü.

"Biliyorum ve bu konuda sana güveniyorum, gerçekten. Ama anlamalısın ki genelde işleri halleden ben olurum. Ve beklentiyle yaşamaktan nefret ediyorum. Bir kemiği sıfırlamak gibi, en iyisi mümkün olduğunca çabuk ve acısız bir şekilde bitirmek," dedi Jackson, Helen'in dudakları bir gülümsemeye dönüşürken.

Merdivenlerden çıkıp büyük meşe kapının önünde durduklarında Helen, "Rahat ol, her şey plana göre gidecek," dedi.

"Korkarım bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

"Eminim öyledir, ama hasta olacağım diye endişelenemezsin. Ya parti gecesi hasta olursan ne olacak? O zaman bütün sıkı çalışman boşa gider." Helen parmaklarının ucuyla oynayarak konuştu. Jackson'ın vücudu sanki uzuvlarından yavaş yavaş kan çekiliyormuş gibi hissediyor ve parmaklarının uyuşmasına neden oluyordu.

"Haklısın. Geçmiş geçmişte bırakmalıyım," diye cevap verdi Helen'e bir göz atarken. Her zaman nasıl bu kadar kendinden emin olabildiğine hayret ediyordu. Ona küçük bir gülümseme fırlatan Jackson

Kapıdan. "Sanırım size iyi geceler dilemek en iyisi olacak."

"Benimle akşam yemeği yemeyecek misin?" Jackson kapı koluna uzanırken Helen sordu. Jackson bir an duraksadı, Helen'in onun beceriksizliğinden zevk mi aldığını yoksa onun arkadaşlığını gerçekten arzulayıp arzulamadığını bilmiyordu.

Helen'in onu yanında istemesi fikri onu heyecanlandırmıştı. Helen alt dudağını çiğnerken kalbi göğsünde çarpıyordu. Ona söylemek istediği daha çok şey olduğu açıktı ve kendini onun aklından neler geçtiğini öğrenmeye hevesli buldu.

"Sizinle yemek yemekten memnuniyet duyarım. Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Oldukça endişeli görünüyorsunuz. Şimdi rahatlaması ve işleri olurlarına bırakması gereken kim?" Jackson, ses tonundaki alaycılığın kızın duyabileceği kadar açık olduğunu umarak konuştu. "Emin misin?" Helen uzun kirpiklerini kırpıştırarak sordu. Jackson onun sorusunu düşünürken içinde bir şok dalgası oluştu. Helen'in neden onunla birlikte olmak istemediğini düşündüğünü anlayamamıştı. Az önce baş başa vakit geçirdikten sonra, henüz onu terk etmeye hazır değildi.

"Seninle vakit geçirmek istemeseydim kabul etmezdim," diye güvence verdi Jackson, avluda çalgınca koşturan atlarının sesi onları böldüğünde.

Sesi kesildi ve Helen'in dikkati avluda atları yakalamaya çalışan hizmetkârlara kaydı.

Helen kıkırdarak, "Bu her gün göremeyeceğin bir şey," dedi. Jackson, hizmetkârları atları ahıra doğru çekmeye çalışırken eğlenerek gülümsemekten kendini alamadı.

Helen'a dönen Jackson o kısacık anın geçtiğini fark etti. Derin bir nefes aldı.

Jackson ensesini ovuşturarak, "Hayır," dedi. "Öyle değil. Ama hava serinlemeye başladı ve sanırım yemek yemek istedin?"

Helen başını sallayarak fuayeye doğru yürürken Jackson onu sırtından tutarak yönlendirdi. Onun zihnini okuyabilmeyi ve ne düşündüğünü öğrenebilmeyi diledi. Bu en azından onun sıkıntılı düşüncelerini hafifletirdi.

"Bağışlayın beni," dedi Jackson, ellerini yana bırakıp bir sopa gibi dikilerek, "korkarım sizi daha önce kırmış olabilirim. Umarım sözlerim hiçbir şekilde, hiçbir biçimde sizi etkilemez ya da gününüzü mahvetmez."

"Söylediğin herhangi bir şey neden günümü mahvetsin ki?" Helen ona doğru yaklaşırken sordu.

Jackson ne yapacağını bilmiyordu. Ondan uzaklaşamazdı - bu Helen'e yanlış bir izlenim verirdi - ama bir neden olmadan evinin ön kapısında duramayacağını da biliyordu.

Hizmetçiler haftanın geri kalanında dedikodu yapacak, hem onun hem de Helen'in aklını kaçırdığını iddia edeceklerdi.

"Çünkü sözler benden çıktı," diye mırıldandı Jackson. "Farkında mısın bilmiyorum ama insanlar beni pek sevmiyor gibi görünüyor."

"Belki de onlara senin huysuz bir ihtiyar olmadığını düşünmeleri için bir neden verirsen böyle düşünmezler," diye alay etti Helen onu elinden tutarken.

"Huysuzum, öyle mi? Bu kesinlikle daha önce bana söylenmemiş bir isim. Huysuz, endişeli, düşünceli. Bu terimler benim için daha uygun. Ama huysuz? Belki de daha az arzu edilen özelliklerinizi bana yansıtıyorsunuzdur?"

"Benim huysuz olduğumu söyleyecek ne bir erkek, ne bir kadın, ne de bir çocuk var," dedi Helen elini göğsüne bastırırken sahte bir solukla. "Ben bir zevk timsaliyim ve herkes beni sever."

"Şimdi öyle mi? Yarattığınız kıyafetlerle dışarı çıkarsanız nasıl olur anlamıyorum. Şu an giydiğin ne?"

Helen, Jackson'ı güldüren şarkı söyler gibi bir sesle, "Ben buna 'gün doğumu' diyorum," dedi.

"Onu parçalamış olsan bile mi?" Jackson kapıyı itip açarken sordu ve Helen'in fuayeye ilk adımını atmasına izin verdi.

Helen gülümseyerek, "Geliştirdim," diye düzeltti.

"Yani atınızdan düşüp neredeyse bana kalp krizi geçirtmeniz elbiselerinizi iyileştirme yönteminiz mi? Peki, Madam, diğer şeyleri nasıl düzelttiğinizi görmekten nefret ediyorum. Lütfen bana akrep ve yelkovanı hareket ettirmek için saate çekiçle vurmadığınızı söyleyin."

"Olamaz," dedi Helen, Jackson onu çalışma odasına kadar takip ettiğini fark edince elini sallayarak. "Onu bahçeye gömer ve solucanların tekerlekleri oynatarak yeniden çalışmasını sağladım."

Jackson'ın kahkahaları koridoru doldurdu. Göz ucuyla birkaç hizmetlinin odalardan başlarını çıkarıp ona baktıklarını fark etti. Tabii ki onun kahkahası onlara yabancı gelecekti. Jackson'ın Helen'le tanışana kadar gülümsemek ya da kahkaha atmak için bir nedeni olmamıştı ve şimdi ondan hiç tahmin etmediği şekilde etkileniyor gibiydi.

Çalışma odasının önünde durduklarında Helen, "Söyleyin bana Majesteleri," diye sordu, "halletmeniz gereken çok işiniz var mı?"

"İlgilenmem gereken birkaç küçük şey var," dedi Jackson, Helen'e daha da yaklaşıp onu vücuduyla kapı arasına sıkıştırırken.

"O zaman bırakayım da sen devam et. İş yüzünden akşam yemeğini kaçırmamı istemem," dedi Helen elini uzatıp avucunu Jackson'ın çenesine götürürken. Jackson'ın vücudu karıncalanırken, sanki yüzünde küçük ateşler patlıyor ve topuklarına kadar iniyormuş gibi hissetti. Helen'la geçirdiği her an öylesine sarhoş ediciydi ki, bununla zar zor başa çıkabiliyordu.

"Evet, sanırım yapmalısın," diye mırıldandı Jackson, onunla aynı havayı paylaşana kadar ona yaklaşırken nefesinin altında. Jackson, Helen'in göğsünün hızla inip kalktığını fark etmekten kendini alamadı. Sanki o da nefesini tutmakta zorlanıyor gibiydi.

"Özür dilerim, Majesteleri."

Helen'in bakışlarının derinliklerinde oyalanırken Paxton'ın sesi Jackson'ın sinirlerini bozdu. İsteksizce ondan uzaklaştı ve dik durdu. Paxton'la yüzleşmek için dönen Jackson, sözünün kesilmesine sinirlenmemeye çalıştı.

"Evet? Ne oldu?" Jackson, Helen'in yüzünde muzip bir sırıtışla koridorda ilerleyişini izlerken sordu.

Paxton soğuk bir ses tonuyla, "Sana özel olarak duymak isteyebileceğini düşündüğüm bazı haberlerim var," diye cevap verdi. Jackson, Helen kütüphanenin açık kapısından içeri adımını atana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Zihni Helen'la en son o odada yalnız kaldıkları zamana gittiğinde vücudu her zamankinden daha fazla ısındı. Jackson'ın düşüncelerinin bu anı tarafından tüketilmesi fazla zaman almadı. Her geçen an daha da sinirlenen Jackson, Paxton'a odaklanmak için arzularını bir kenara itti.

"Çabuk ol," diye uyardı Jackson. "Dikkatimi çekmek için yalvaran başka şeyler var."

"Gabriel'le ilgili," dedi Paxton kısık sesle. Gabriel'in adının telaffuz edilmesi bile Jackson'ın vücudunda soğuk bir ürperti yaratmıştı. Birkaç dakika önce çok sıcak yanıyor gibi görünen ateş artık bir haftalık bir ocaktan başka bir şey değildi.

"Devam et," diye ısrar etti Jackson, çalışma odasına girip kapıyı arkasından kapatarak. Paxton'la yüzleşmek için döndü ve nefesini tuttu.

"Ton'daki birkaç kişiyle konuştum ve hepsi de Bay Westwood'un mali durumunun olması gerektiği gibi olmadığını söylüyor. Ya Bay Westwood defterlerinde sahtecilik yapıyor ya da kayıtlarda açıklamadığı bir iş ortağı var."

Jackson çenesindeki kirli sakalı ovuşturarak, "Bu ilginç," dedi. "Bay Westwood'u kimin desteklediğini bulabildiniz mi?"

"Hayır, ama şüpheleri artırmadan onun hakkında sorular sormaya devam edebileceğimi

sanmıyorum. Ve sanırım bana bu durumun hasıraltı edilmesini istediğınızı söylemiştiniz," diye cevap verdi Paxton.

sanki kitapların kulakları varmış gibi.

Jackson hızla masasına doğru ilerleyip alt çekmecedен metal bir kutu çıkarırken, "İyi iş çıkardın," dedi. "Söylesene, yüzük yaptırmakla ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Bana anlatıldığına göre, Bay Westwood pek çok kişiye yüzüğü bir poker oyunundan aldığını söylemiş. Potadaki kazançlardan biriymiş," diye açıkladı Paxton. Jackson'ın elleri küçük yumruklar haline geldi ve Gabriel orada olsaydı ona vurmaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti.

Jackson metal kutuyu açıp Paxton için bir not çıkarırken, "Oldukça şüpheli," diye homurdandı. "Al bakalım."

Jackson parayı uzatırken Paxton'ın gözleri büyüdü. "Bu çok fazla."

"Bana büyük bir hizmette bulundunuz," diye cevap verdi Jackson. "Ve bu konuşmanın bu odanın dışında asla dile getirilmemesini sağlamak istiyorum."

"Sessizliğime inanıyorsanız, Majesteleri, inanmak zorunda değilsiniz. Bunu sizden başka kimseye söylemem," dedi Paxton ve notu Jackson'a geri uzattı. Başını ve elini sallayan Jackson sandalyesine geri yaslandı.

"Ailene bakmak için buna ihtiyacın var, değil mi?" Jackson sordu. Paxton'ın söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlandığı belliydi. "Sadece al. Bunu bir tür hediye olarak kabul et ve bu konuda neşeli ol."

"Olabileceğimi sanmıyorum," dedi Paxton ve notu katlayıp arka cebine koyarken başını öne eğdi.

"Neden olmasın?" Jackson sordu.

Paxton, Jackson'ın masasından hafifçe geri çekilirken, "Çünkü Ekselansları için tek haberim bu değil ve belki gerisini duyarsanız hediyenizi tekrar gözden geçirirsiniz," diye cevap verdi.

Jackson vücudunun beklentiyle gerildiğini fark edince, "Çıkar o zaman," dedi.

"Rodger MacDuff beni pazar yerinde durdurdu," diye açıkladı Paxton. Jackson'ın kalbi neredeyse duracaktı. Yıllardır duymadığı bir isimdi bu ama aklından geçmediği tek bir gün bile olmamıştı.

"Lord MacDuff olduğuna emin misin?" Jackson boğazının bu isimle düğümlendiğini hissederek sordu.

"Kesinlikle," dedi Paxton başını öne eğerek. "Sizi görmek istiyor."

Jackson sertçe yutkundu. Alnından damlayan boncuk boncuk terler kendine olan güvenini ele veriyordu. "Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Korkarım bu bilgiye sahip değildim," dedi Paxton. Jackson koltuğunda arkasına yaslandı ve Paxton'ın kafasını kesen gri saç çizgilerine baktı. "Yine de ona boş bir vaktinde gidip onu görebileceğini söyledim."

Jackson başını sallayarak, böyle bir görevi yerine getirecek cesareti toplayıp toplayamayacağını merak etti. Will'in babasının karşısına tekrar çıkacağını düşündükçe kalbi hızla çarpıyordu. Jackson, Lord MacDuff'ın oğlunun geçirdiği kaza için Jackson'ı suçlamadığını biliyordu ama yine de onunla tekrar yüzleşmek zor olacaktı.

"İki hafta içinde bir iş için İskoçya'ya gideceğini ve buralara tekrar ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi. Sanırım Lord şehirden ayrılmadan önce sizi görmeyi umuyor."

Jackson, kendisini Helen'dan uzak tutan kapalı kapılara bir göz atarken dudaklarını sıkı bir çizgi halinde büzdü. Onunla daha fazla zaman geçirmek istese de Jackson, Will'in babasını ihmal edemeyeceğini biliyordu.

"Lord MacDuff size nerede kaldığını söyledi mi? Onu bulmak için her otele ya da rezidansa girecek vaktim yok," diye homurdandı Jackson. Bir yanı Paxton'ın bir adres almamış olmasını her şeyden çok diliyordu ama o kadar şanslı olmadığını da biliyordu.

Paxton başını sallayarak, "Lord MacDuff'ı Everest ve Main arasındaki Prancing Pigs Inn'de bulabilirsiniz," dedi.

"O zaman atımı hazırlayın," diye cevap verdi Jackson yorgun bir şekilde. "Görünüşe göre gitmem gereken bir yer var."

Paxton odadan aceleyle çıkmadan önce, "Hemen, Majesteleri," dedi. Jackson masasından kalktı ve şömineye doğru ilerledi. Will'in düşünceleri zihnini istila ederken dehşet etrafını şiddetle sarmıştı. Will'in babasını görmeyi beklemiyordu ama ateşin parlayan turuncu ışığına bakarken içinde bir fikir kıpırdanmaya başladı.

Şömine şöminesinden kalkan Jackson'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Gözleri büyüdü. "O yüzüğü bilecek biri varsa, o da Will'in babası olurdu. Will'in Margo'yla evlenmesine izin vermemekte çok kararlıydı. Eminim kazadan önce neler olduğuna dair bir şeyler biliyordur - belki de yıllar içinde unuttuğu bir şey."

Jackson aceleyle çalışma odasının kapısına yöneldi, Will'in babasını görmeye her zamankinden daha hevesliydi. Koridorda hızla ilerleyerek ön kapıya yöneldi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Helen'in sesi koridorda süzülürken Jackson'ı neredeyse suçluluk duygusuyla bıçaklıyordu. Eli kapı kolundayken durdu ve ona doğru döndü.

Jackson, "Özür dilerim, bir işim çıktı ve sizinle akşam yemeği yemeyi ne kadar istesem de korkarım yapamam," dedi. Helen'e yaptıklarını açıklamak zorunda kalmayı tuhaf bulmuştu. Yine de aynı zamanda bunu rahatlatıcı buluyordu. Jackson'ın aklında, Helen'e bir şey söylememiş olsaydı onun için endişeleneceğine dair hiçbir şüphe yoktu. Ama eşikte durmuş, geçmiş ve geleceği arasında gidip gelirken omuzlarını düşürdü.

"Anlıyorsun, değil mi?" diye sordu Helen'e.

"Tabii ki," diye cevapladı her şeyin yağmur gibi akmasını sağlayan o neşeli ses tonuyla. "Git ve güvende ol."

"Sana yemin ederim, bunu telafi edeceğim. Yarın avluda kahvaltı etmeye ne dersin?"

"Bütün gece burada olmayacak mısın?" Helen sordu, sesi endişeyle gerilmişti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bu gece eve ne zaman döneceğimi bilmiyorum," dedi Jackson ona doğru uzanıp yüzüne dökülen saçlarını tararken. "Ama güvende olacağım. Bundan emin olabilirsiniz."

Jackson daha da yaklaşıp dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurduğunda Helen başını salladı. Ona vermek istediği kadar tutkulu bir öpücük değildi ama zamanı azalıyordu.

"Bu gece eve döndüğümde sana gelmemi ister misin?" Jackson, onunla vakit geçirme arzusunun gözlerindeki hüznü yatıştıracağını umarak teklif etti.

"Yapmak istediğin bu mu?" Helen nefes nefese sordu.

"Sorduğum bu değildi," diye cevap verdi Jackson, arnavut kaldırımli patikadan gelen at nal seslerini duyunca. "Ama içiniz rahat olsun, Majesteleri, bu gece görüşürüz."

Jackson Helen'in eline uzandı ve parmak eklemlerinin arasına bir öpücük bıraktı. Ona hızlı bir gülümseme gönderdi ve hızla atına döndü. Atına binen Jackson Helen'a bir kez daha baktı. Helen tek kelime etmeden ona el salladı. Topuklarını ata geçirdi ve günün son ışıklarıyla yarışarak yola koyuldu.

BÖLÜM 21

Helen cumbalı pencerenin önünde durmuş ufku avlarken ışık parıltıları etrafı aydınlatıyordu.

karanlık gökyüzü. Kalbi her geçen saat daha da ağırlaşıyor ve zayıflıyordu. Alt dudağını çiğneyen Helen, endişenin mantıklı düşüncelerini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı.

Jackson iyi. Muhtemelen yağmur nedeniyle arkadaşının evinde kalıyor. Yağmur durduğunda evde olacak.

Uzun ve derin bir nefes alan Helen, fırtınanın ne zaman dineceğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Akşam yemeğinden beri yağmur yağıyordu ve dinmemiştir. Helen'in aklına endişe verici düşünceler doluştu. Onları kovmak için ne yaparsa yapsın, hiçbir şey işe yaramıyordu. Zihninde Jackson'ın bir çukurda, yükselen sular yüzünden neredeyse boğulmak üzere olduğu görüntüler uçuşuyordu. Jackson'ı kaybetme düşüncesi bile Helen'i dehşete düşürüyordu.

"Majesteleri," dedi hizmetkârlardan biri Helen'in arkasından. Omzunun üzerinden bakınca kadının Helen'in omuzlarına kalın bir örtü yerleştirdiğini gördü.

"Teşekkür ederim," dedi Helen yün şalı çekiştirirken, kumaşın içinde sıcaklık bulmak için çırpınıyordu.

Kadın kapıya yaklaşırken, "Cüretkâr olmama izin verirsiniz, Majesteleri," dedi, "Dük için endişelenmenize gerek yok. Sık sık tek başına dışarı çıkar ve en beklenmedik anlarda geri döner."

"Bunu daha önce de yaptığını mı söylüyorsun? Ne zaman döneceğini bilmeden mi gitti?" Helen şalın içine sokulurken sordu, keşke Jackson'ın kolları ona sarılsaydı.

Hizmetçi Helen'e uysal ve özür dileyen bir gülümseme fırlattı ve Helen ona acımdan kendini alamadı. Ne de olsa Jackson'ın ortadan kaybolması hizmetçinin suçu değildi. Yağmur bu kadar şiddetli yağmasaydı Helen'in bu kadar umurunda olmazdı. Jackson'ın atının altında sıkışıp kaldığı görüntüler kafasında belirirken buz gibi bir parmak omurgasında gezindi.

Hizmetkâr kapıya yaklaşırken, "Majesteleri için endişelenmenize gerek yok," diye güvence verdi.

"Göreceksiniz. Sen farkına bile varmadan geri dönecek. Ve o zaman neden bu kadar endişelendiğini merak edeceksiniz."

Helen omzunun üzerinden, "Madeline, eğer bu beni neşelendirmek için yaptığın bir girişimse, işe yaramıyor," dedi. "Ve bir insana üzgünken sakinleşmesini söylemek onu sakinleştirmenin en iyi yolu değildir."

"Tüm söylemeye çalıştığım, Majesteleri, Dük'ün daha önce de kaçtığı ve haftalar sonra geri döndüğü. Tek yapabileceğimiz evi düzenli tutmak ve her an geri dönecekmiş gibi davranmak," diye cevap verdi Madeline kapıyı arkasından kapatırken. Helen başını salladı.

Jackson'ın ayrılıp haftalar sonra geri gelmesine imkan yok. O öyle bir adam değil. Zaten onu evden zar zor çıkarabiliyorum. Hayır. Bir terslik var. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Helen şalını atarak döndü ve antreye doğru koşmaya başladı. Gök gürültüsü tepede gümbürdüyor, resimleri ve pencereleri sarsıyordu. Ön kapıyı açan Helen, çalkantılı fırtınayı dindirmeye kararlı bir siren gibi durdu. Yağmur yüzüne vuruyordu. Gözlerini siper ederek verandada durdu ve ufukta Jackson'a dair bir işaret aradı. Bir ışık patlaması önündeki avluyu aydınlattı.

Arkasında bir şey çekerek avluda ilerleyen birini gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı. Helen tereddüt etmedi; fırtınanın içine daldı. Zemin ıslak ve kaygandı ama Helen Jackson'ı bir kez daha kollarında hissetmeye kararlıydı. Çamurda ilerlerken ayakları her adımda batıyormuş gibi hissediyordu. Ayaklarını çamurdan kurtarmak için çabalayan Helen seslendi.

"Jackson!" Rüzgârın güçlü uğultusu onun acınası yakarışını susturdu.

"Helen?" Jackson'ın gök gürültüsünü bastıran sesini tanıdığı anda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Burada ne yapıyorsun? Delirdin mi sen?"

"Senin için çok endişelendim," dedi Helen kollarını Jackson'ın boynuna atarken. Kolları Jackson'ın boynuna dolandığı anda Helen Jackson'ı kendine çekti. Dudaklarını ve vücudunu ona doğru bastırdı. Jackson'ı öpücük yağmuruna tutarken açlık ve çaresizlik onu tüketti.

"Endişelenecek bir şey yok," diye güvence verdi Jackson ve Helen'in ayaklarını işaret ederek gülmeye başladı. "Çamura mı saplandın?"

"Lütfen," diye homurdandı Helen, "benimle alay etmeyin. Bu korkunç fırtınada bile sizi selamlamak için dışarı çıktım ve evet, mahsur kaldım."

"Çok komik," dedi Jackson neredeyse kahkahadan yere yığılırken. Helen, Jackson'ın ahıra doğru yürüttüğü ata baktı. At iliklerine kadar ıslanmıştı ve perişan görünüyordu.

Helen, "Sıkışıp kalmam hiç komik değil," diye karşı çıktı.

"Atı neden içeri soktuğumu sanıyorsun? Çünkü zemin özensiz," dedi Jackson, Helen onun sözlerindeki sürçmeyi fark edince.

"Sarhoş musun sen?" Helen onun kolunu tutup kendini çamurdan çekerken sordu. Bacakları çamurdan yapış yapış olmuştu ve Helen en az bir ayağı toprağa saplanmış olan ayakkabıları için üzülmekten kendini alamadı.

"Hayır," dedi Jackson, yağmur üzerlerine yağmaya devam ederken başını sallayarak.

"Beni çok endişelendirdin," diye homurdandı Helen, hayal kırıklığı içinde Jackson'ın koluna bir tokat atarken. "Ve işte buradasın, mutlu ve şanslı, sarhoş. Sana değer verdiğim için kendimi haklı çıkarıyorum."

Helen sırtını Jackson'a döndü ve malikânenin merdivenlerine doğru yürümeye başladı. Çamurda bir çift ayakkabısını kaybetmiş olması ve iliklerine kadar ıslanmış olması sinirlerini bozuyordu. Rüzgâr etrafını sararken, Helen kollarını vücuduna dolayarak tutabildiği kadar ısıyı tutmaya çalıştı. Sadece hava buz gibi değildi, Jackson da buz gibiydi.

"Bana kızgın mısın?" Jackson Helen'in arkasından sordu. Helen arkasına bakmadı ama açık kapıya odaklanmaya devam etti. Helen, uyuşmuş kemiklerini eritecek kadar sıcak, kükreyen bir ateşin önünde durana kadar uyuşmuş soğuk bacaklarından birini diğerinin önüne koyarak ilerlemeye devam etti.

Jackson ellerini ateşe doğru uzatırken Helen sonunda "Hayır," diye cevap verdi. "Güzel," dedi Jackson oflayarak.

Helen ona ters ters bakarken, "Peki," diye karşılık verdi. Hayır, Helen kızgın değil, öfkeliydi. Jackson sadece onunla akşam yemeğini kaçırmakla kalmamış, aynı zamanda gece bire kadar evde olmamıştı.

"Peki, sana da iyi," dedi Jackson kollarını havaya kaldırarak. "Çünkü bana kızgın olsaydın, sana benim için endişelenmene gerek olmadığını söylemek zorunda kalırdım."

"Ben senin karınım; senin için endişelenmek benim iş tanımımda var," diye yanıtladı Helen, ateşli bakışlarını Jackson'a yöneltirken, onu bir şekilde yakma gücüne sahip olmayı diliyordu.

Jackson ona yaklaşırken omuzlarını geriye atarak, "Şimdi konuşuyoruz," dedi. Az önce ne olduğundan emin olamayan Helen, aralarındaki mesafeyi korumaya çalışarak geri adım attı. Odadaki değişimi hissedebiliyordu. Jackson'ın gözlerini inceleyen Helen, başından beri şüphelendiği şeyi gördü. Jackson'ın gözlerinde şehvet yanıyordu ve gözleriyle onu takip ederken, ondan kaçış olmadığını biliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Jackson ellerini uzatıp onu arkadan okşarken Helen talepte bulundu. Adam ondan uzaklaşana kadar elini tokatladı. Tutan ellerden geri adım atarken panik içindeydi.

"Kendin söyledin," dedi Jackson yüzünde hınzır bir sırıtışla. "Sen benim karımsın. Ve bununla

birlikte bazı sorumluluklar da geliyor. Şimdi buraya gel ve sana sahip olmama izin ver."

"Sanmıyorum," diye reddetti Helen elini geri çekip uçmasına izin verirken. Jackson'ın yüzüne temas eden elinin çıkardığı çatırdama sesi onu sarstı. Milyon yıl geçse de böyle bir şey yapabileceğı aklına gelmezdi. Ama i te buradaydı, kocasını sanki uygunsuz bir talipmi  gibi zapt etmek zorundaydı.

"Bana tek parmağını bile s rmeyeceksin," diye emretti Helen. " u anki halinle olmaz. Şimdi, izin verirsiniz, ben yatmaya gidiyorum. Ne istersen yapabilirsin."

"Tabii ki yapabilirim," diye homurdandığını duydu Helen Jackson'ın, odadan hı ımla çıkıp odasına giden merdivenleri hızla çıkarken. Vücudu titriyordu ama bunun soğuktan olmadığını biliyordu. Gözlerinde ya lar birikti ve kendini saçlarının hâlâ ıslak olmasına   krederken buldu.

Adam sarhoş. Bu kadar kaba ve ani davranmasına sebep olabilecek tek şey bu. Ama kiminle içiyordu? Ve neden eve daha erken gelmedi?

Aman Tanrım, kocama vurdum.

Helen, parmak uçlarından avucuna doğru akan küçük acı dikenleri hâlâ onu rahatsız ediyormuş gibi parmaklarını ovu turdu. Olayı tekrar tekrar ya arken içinden suçluluk duygusu geçti. Aceleyle güvenli odasına giren Helen, kapıyı hızla kapatıp kilitledi. Islak giysilerini çıkardı ve kuru geceliğini giydi.

Suçlu hissetmeyeceğim. Başına geleni hak etti. Eve gelip bana böyle kaba davranmaya nasıl cüret eder. Bu kesinlikle evlendiğim adam değil.

Tanrım, ama ya  yleyse? Madeline onun gideceğini söyledi. Ya doğruyu söylüyorsa? Ya Jackson'ın sorunları varsa ve sorunlarıyla böyle ba a çıkıyorsa? Yani, gerçekten, onu ne kadar iyi tanıyorum? Üç aylık evlilik bir insanı ölçmek için yeterli değil.

Yatağa uzanan Helen kapıya doğru bir göz attı. Odadaki hava ağırdı ve içine çekmesi zordu. Helen bir an için tahta kapıya baktı, Jackson'ın deli haliyle kapının diğer tarafında olduğunu biliyordu. Onun bu yönünü bir daha görmek istemiyordu ama karısı olarak onunla hizmetçilerin ilgilenmesine izin veremezdi.

Tüm gücünü ve sabrını toplayan Helen kapıya doğru ilerledi. Elini kapının tokmağına koyarak içeri eğildi ve dinlemek için gerindi.

"Ata ne oldu? Yemin ederim onu kapının dışında bırakmı tım."

Helen, Jackson'ın sesini duyar duymaz irkildi. Sertçe yutkunurken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Topladığı tüm cesaret, bahar için c z len donmuş bir gölet gibi içinden akıp gitti. Jackson'ın botlarının gürültülü gümbürtüsü sinirlerini bozdu. Kapıdan geri çekildi ve nefesini tuttu. Kapı tokmağı tıkırdadı. Helen kapının kilidini henüz a madığı için minnet duymaktan kendini alamadı.

"Helen? İhtiyacım var... İhtiyacım var..." Kapıya çarpan gürültülü bir gümürtü Helen'in sıçramasına neden oldu. Çığlığını susturmak için ellerini ağzına götürdü. Helen ilk başta hizmetkârlardan birinin Jackson'a vurup vurmadığını merak etti ama bu düşünceyi bir kenara itti. Stonewill'deki hizmetkârlar böyle bir şey yapmayacak kadar sadıktı.

Kendini yere bırakan Helen kapının altından bir göz attı. Şaşırtıcı bir şekilde Jackson yere yatmış, yüzü yatak odasının kapısına dayanmış ve bayılmıştı.

"Ciddi misin sen?" Helen eli kapı kolunda tereddüt ederken homurdandı. Jackson'dan gelen uzun ve gürültülü horlamalardan yakın zamanda uyanmayacağı belliydi. Kocasını utançtan kurtarmak için Helen kapının kilidini açtı ve ona kapıyı açtı. Jackson bir patates çuvalı gibi odasına döküldü. Sanki bir geminin güvertesinden bir pınara ya da göle atlanmış gibi kadının döşemesine uzandı.

"Jackson," dedi Helen onu uyandırmak için yanağını okşarken. Jackson biraz kıpırdandı ve yan tarafına yuvarlandı. "Ayağa kalk. Bu gece koridorda uyumak istemediğini biliyorum. Ve lütfen beni hizmetçileri çağırarak zorunda bırakma. Onlara burada neler olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Helen Jackson'a ne söylerse söylesin, yalvarışlarının bir kulağından girip diğerinden çıktığı açıktı. Uzun bir mücadeleden sonra Helen, Jackson'ın etrafından dolaştı ve onu kollarından yakaladı. Onu iyice kavradığından emin olduktan sonra yatak odasına çekti ve yere bıraktı.

"Elbette bunu kolaylaştırmazsın. Ne zaman yaptın ki?" Helen sarhoş kocasına sordu. "Şimdi seni kaldırıp yatağa yatıramam. Yapabileceğim en iyi şey sana bir battaniye vermek."

Helen, kendisine cevap vermesini beklermiş gibi Jackson'a baktı ama babasının birkaç kez bayıldığını hatırladığı için söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey Jackson'ı ayağa kaldıramazdı.

"Peki," diye homurdandı Helen, elini gökyüzüne doğru kaldırarak. "Yerde kal. Bak bakalım umurumda mı? Çünkü umurumda değil. Bunu kendine sen yaptın ve kendi kendine açtığın yaralar için üzülemez. Ama bana yardım et Jackson, uyandığında aklına bir şey gelmesin. Sana hâlâ kızgıyım."

BÖLÜM 22

Güneş ışınları Jackson'ın göz kapaklarının ince eğimlerini kesiyor ve gözlerinin derinliklerini delip geçiyordu.

rüyalar. Işığı uzaklaştırmak için ellerini sallayan Jackson ayağa fırladı ve içeri giren gün ışığına alışmaya çalışırken havayı yuttu.

"Kutsal olan her şey aşkına, perdeleri kapat," diye emretti Jackson, başının şiddetli gümbürtüsünü sakinleştirmek için kendini yastığa geri atarken. Yastığı başının etrafında kıvıran Jackson ışığı olabildiğince engellemeye çalıştı. Yine de ne tarafa kayarsa kaysın, ışık kalkması için onu dürtüp duruyordu.

"Bu odada neden bu kadar çok ışık var?" Jackson başını şilte ile yastığın arasına sokarken homurdandı.

"Belki de odamda olmanızla bir ilgisi vardır, Majesteleri."

Jackson tanıdık sesi algılamaya çalışırken donup kaldı. Düşünmek ve hatta hareket etmek bile acı veriyordu. Önceki geceye ait anılar açık alevin yanındaki parşömen kadar zayıftı.

"Helen?" Jackson aklına bir görüntü geldiğinde bu ismi fısıldadı. Yastığı yana atarak kör edici ışıktaki Helen'i aramak için kendini zorladı. "Odamda ne yapıyorsun?"

Jackson'ın gözleri yavaşça ışığa alışırken Helen, "Ben senin odanda değilim," diye cevap verdi. Şifonyeri doğru yerde değildi, rengi de doğru değildi. Odada Jackson'ın içine şok dalgaları gönderen bir çiçek kokusu vardı. Göz göze geldikleri anda Helen'in yüzünde öfke titreşimleri belirdi. Temkinli bir şekilde ayağa kalktığı anda karnındaki sancı daha da arttı. "Benim evimdesin."

"Bu da ne böyle?" Jackson'ın nefesi kesildi.

"Ben de bunu bilmek isterdim," dedi Helen ellerini kalçalarına götürerek. "Ama dur tahmin edeyim, dünle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

Jackson ensesini ovuşturarak belirsiz anıların peşine düştü. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

başını salladı. "Hayır. Bilmiyorum."

"Peki, ne hatırlıyorsun?" Helen kollarını göğsünde kavuşturup ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken sordu. Jackson, kulaklarında çınlayan kalp atışlarının gümbürtüsüne karşı koyarken yatak başlığına doğru kayd.

"Sana veda öpücüğü vermek," diye yanıtladı Jackson. Hafızası yıpranmıştı ve hafızasına güvenip güvenemeyeceğinden emin olamıyordu. "Ya da belki, keşke sana veda öpücüğü verseydim."

"Jackson, senin için ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Sonra eve sarhoş geldin ve... şey, tekrar etmeyeceğim ama hiç hoş değildin."

Jackson'ın kalbi sanki cama dönüşmüş gibi hissediyordu. Bir darbe daha alırsa paramparça olacağını biliyordu. "Ne demek istiyorsun? Dürüst ol; dilini sallamana müsamaha göstermeyeceğim."

"Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, gece yarısından çok sonra eve sarhoş geldin. Ve kimse atınıza ne olduğunu bilmiyor. Hizmetçiler yaya olduğunuzu söyledi. Şimdi hâlâ dün gece ne olduğuna dair hiçbir fikrin olmadığını mı söylemek istiyorsun?" Helen'in sesi sakın ve derli topluydu. Her hecede buz gibi bir keskinlik vardı ve Jackson onun ne kadar kızgın olduğunu tahmin edebiliyordu.

Jackson parmaklarını saçlarında gezdirirken, "Lord MacDuff'ı görmeye gittim," diye mırıldandı. "Kimi?" Helen sordu.

Jackson gözlerini onunkilerle buluşturarak, "Will'in babası," dedi. "Onu görmeye gittim. Ne öğrendiğimi ona bildirmek istedim."

"Ve? Ne söyledi? Partiye gelecek mi?"

Jackson yorgun bir şekilde başını sallarken ensesini ovuşturdu. "Hayır, bildiğim kadarıyla bize katılmayacak."

"Peki, devam et. Bana neden yağmurda eve yürüdüğünü anlatmak üzereydin," diye bitirdi Helen kollarını yana bırakırken.

"Buraya geri dönmek istediğimi söylediğimde bana güvenin. Gitmemin bir anlamı vardı ama doğrusunu söylemek gerekirse, keşke hiç gitmeseydim dedim. Ama artık geri dönmek için çok geçti." Jackson yumuşak bir ses tonuyla yavaşça konuştu. Kendi sesinin kulaklarında yarattığı yankıya dayanamıyordu. Söyleyebileceği hiçbir şeyin onu sakinleştiremeyeceği Jackson için açıktı. Dün gece Helen'in odasında uyanmak için her ne yaptıysa kurtarılamazdı.

Jackson, Helen'in ağızını açmasını ve aynı hızla kapatmasını izledi. Mücadele ettiğini görmek zor değildi.

Jackson elini havaya kaldırırken, "Söyle bakalım," diye homurdandı. "Eminim bana söyleyeceğin her ne olursa olsun, kendim hakkında hissettiğim iğrençlikle kıyaslanamaz. Yaptıklarımın ya da konuştuklarımın hiçbir mazereti yok."

"Neyi yanlış yaptığını bilmiyorsan nasıl af dileyebilirsin?" "O zaman söyle bana," dedi Jackson öfkeyle, "böylece uykuma geri dönebilirim."

Helen yatağın kenarına doğru yürürken, "Boş ver," dedi. Jackson ağrıyan başını yumuşatmak için yastıkları yumrukladı. "Ama bir an bile burada uyumana izin vereceğimi düşünme. Burası benim odam, senin değil. Ama kalmakta ısrar edersen, o zaman odanı talep etmekten başka çarem kalmaz."

Helen battaniyeleri yataktan çekerken Jackson ayağa fırladı. Burun delikleri alev alev yanan, vücudu ağrıyan ve üşüyen Jackson'ın mücadele edecek gücü yoktu. Kalkıp odasına gitmek çok daha iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Jackson bacaklarını yataktan kaydırıp ayağa kalkarken Helen, "Yastığı bırak," diye tersledi. Destek için yatağın direğine tutunurken bacakları ağırlığının altında sallanıyordu. Helen'a döndüğünde kendisine biraz olsun acıyacağını ummuştı. Ama hiçbir şey yoktu. Bir hoşgörü kırıntısı bile yoktu.

Jackson yavaşça kapıya doğru ilerlerken "İyi," diye mırıldandı. "Beni kovduğunu unutacağımı bir an bile düşünme."

Helen, "Dışarıda geçirdiğin bir geceden sonra tüm anıların bu kadar kolay siliniyorsa, belki de bu konuda endişelenmeme gerek yoktur," dedi. Jackson odasını bulmak için koridorda yürürken nefesinin altında homurdandı. Duvarlar ona doğru uzanıyordu ve benzer renk desenleriyle hangi yönün hangisi olduğunu anlaması zordu.

Birçok başarısız denemeden sonra Jackson nihayet yatak odasının kapısını buldu ve serin, karanlık odaya adım attı. Karanlığa adım attığında vücudu adeta erimişti. Odada neredeyse tek bir ışık huzmesi bile yoktu.

Jackson yatağını bulmak için karanlığın içinde hızla ilerledi. Dizleri yatağa çarptığında döndü ve yere yığıldı. Her şey çok tanıdıktı ve ayaklarını yatağın kenarına uzatamadan Jackson bayılmıştı.

"Majesteleri?"

Jackson kurumuş ağzını nemlendirmeye çalışırken gözleri faltaşı gibi açıldı. Gün batımının yumuşak tınları odasını doldururken etrafına bakarak gülümsemekten kendini alamadı.

"Ne zamandır uyuyorum?" Jackson gözlerindeki uykuyu silerken sordu.

"Bütün gün, Majesteleri," dedi hizmetçi Jackson'a bir bornoz uzatırken. "Düşes tarafından akşam yemeği için sizi uyandırmaya çalışmam söylendi."

Tüm anılar aklına hücum ederken Jackson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki bir görüntü dalgası onu bombardımana tutuyordu.

Jackson parmaklarını saçlarında gezdirirken, "Benden nefret ediyor olmalı," diye yakındı. "Ah, söylediğim şeyler." Sözleri tekrar aklına geldikçe suçluluk duygusu utançla savaştı. "Bu hiç iyi değil."

"Bir sorun mu var, Majesteleri?" diye sordu hizmetkâr, şaşkınlığı alnına daha da derinlemesine kazınırken.

"Karım bu akşam nasıl?" Jackson, Helen'in ruh hali hakkında bir fikir edinmeyi umarak sordu. Elbette kızgın olacaktı. Kendini ona zorla kabul ettirmeyi düşünmek bile istemiyordu. Ya da haklı olarak hak ettiği tokadı. Jackson içgüdüsel olarak, sanki Helen ona bir kez daha vurmuş gibi yüzünün yan tarafını ovuşturdu.

"Bugün biraz üzgün görünüyor," diye cevap verdi hizmetçi. "Düşes odasından çıkmadı."

Jackson'ın göğsü gerildi. "Yemek odasında mı olacak?" "Hayır,

Majesteleri. Düşes yemeğini odasında yiyor."

Ciğerlerine hapsettiği havayı dışarı çıkaran Jackson dudaklarını birbirine bastırdı. Ondan yemeğe gelmesini, kendisiyle birlikte olmasını istemeye hakkı olmadığını biliyordu ama Jackson Helen'in gitmesine izin verecek değildi, ona bu kadar ihtiyacı varken değil.

Jackson kendini toparlayarak yeni kıyafetlerini giydi ve koridora çıktı. Helen'in hizmetçisinin akşam yemeğiyle geldiğini fark edince gülümsedi. Jackson, Helen'in odasına girmeden önce onu durdurmayı umarak ona doğru koştu. Parmağını dudağına bastırıp başını sallarken yüzündeki şaşkınlık paha biçilemezdi.

"Sizi görmek istemiyor, Majesteleri," diye fısıldadı düğme burunlu hizmetçi, şüpheyile kapı aralığına bakarken.

"Özür dilemeliyim, lütfen. Bu malikanenin efendisi olarak ona zarar vermek istemediğime yemin ederim ve bunu telafi etmem gerekiyor."

Hizmetçi kapıya doğru baktı ve gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Kapıdan içeri girmek için elini çabuk tutsan iyi olur. Sadece bir iki dakikalığına kilidi açık bırakıyor. Kilidin sesini duyacaksın ve işte o zaman içeri gireceksin."

Jackson hizmetçiden yemek tepsisini alıp Helen'in kapısına doğru ilerlerken, "Teşekkür ederim," dedi. Kapıyı çalmamak için sabrının her zerresini harcadı. Helen'i beklerken Jackson onu dinlemek için kulaklarını zorladı. Onun sesinin tatlı tonunu duymaya ihtiyacı vardı. Ona ne tür bir acı vermiş olabileceğini bilmek bile, sanki biri kalbini göğsünden çıkarıp kör bir kılıçla vurmuş gibi hissettiriyordu.

Kilidin tıkırtısı Jackson'ı harekete geçirdi. Dik durdu ve düğmeyi çevirip odaya girmeden önce bir an bekledi.

"Nesin sen? Ne cüretle böyle içeri girersin? Çık dışarı!" Helen, Jackson'ı odasında görür görmez bağırdı. Jackson aceleyle tepsiyi yere bırakıp kapıyı sürgüyle kapattı.

"Lütfen, yalvarırım," dedi Jackson, Helen'in önünde diz çökerken, yenilmiş ve bitkin bir halde, "bir dakikanızı ayırın."

"Seni durduracak değilim ya," diye tersledi Helen. "Sen bu malikânenin lordusun ve ben de yetersiz bir eşten başka bir şey değilim."

Jackson gözlerini onunkilere dikerken "Dur," dedi. Ona söylemek üzere olduğu gerçek yüzünden kalbi küt küt atıyordu. Hayatında hiç kimsenin içeri girmesine izin vermek istememişti. Yine de Helen'in hayatında olmaması, düşünmeye bile dayanamadığı bir şeydi. "Sen benim için özelsin."

"Beni kandırabilirdin," diye öfkeleni Helen, odada volta atarken kollarını kavuşturdu.

Jackson derin bir nefes alırken, "Seninle gurur duyduğumu bilmeni isterim," dedi. "Bana vurmak için her türlü hakka sahiptin. Aslında daha sert vurmalıydın. Baban sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Helen'in duruşu düşmanca olmaktan çıkıp meraka dönüşmüş gibiydi. Alt dudağını çiğnerken ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Öğrenebileceğimi öğrendim. Şimdi odama bu şekilde gelmenin ne anlamı var?"

Jackson ona doğru uzanırken, "Özür dilerim," dedi. Jackson yerden kalkarken Helen onun ellerini geri itti. "Yaptığım şeyi yapmaya hakkım yoktu. Senin de yapman gerekeni yapmaya hakkın vardı. Bana olan güvenini kırdım ve bunun için özür dilerim. Seni seviyorum Helen ve yemin ederim, seni incitecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Beni seviyor musun?" Helen ona doğru yaklaşırken sordu.

"Evet," dedi Jackson öyle bir inançla ki, göğsüne bir şimşek gibi çaktı ve kalbini sonsuza dek yaraladı. "Ve eğer beni artık yanında istemezsen bunu anlarım. Ya da akşam yemeği partisine yardım etmek istemeseydin. Ama bilmen için sana en azından bir kez söylemeliydim. İnanmasan bile en azından bir kez de benim ağzımdan duymuş olacaktın."

"," Helen ona doğru yaklaştı. Yumuşak, şefkatli parmakları kolunun üzerinde gezinirken kalbi hızla çarpıyordu,

gitmesini engelledi. Ellerinin avuç içlerini Jackson'ın göğsüne bastırdı ve ellerinin sıcaklığı Jackson'ın içine sızarken Jackson narin bir inilti çıkardı.

"Sana hâlâ kızgıyım," dedi Helen ayak parmaklarının ucuna kadar gerinirken. Jackson'ın ağzı, beklentisi içinde kaynarken açıldı.

"Öyle olmalısın. Ben de hâlâ kendime kızgıyım," diye fısıldadı Jackson kollarını Helen'in beline dolamaya cesaret ederken.

Helen alt dudakındaki titremeleri kontrol etmeye çalışırken, "Beni korkuttun ve canımı yaktın," dedi.

"Özür dilerim," dedi Jackson, neden olduğu acıyı öpmek için eğilerek. Yüzünü kavrayarak nazikçe burnunun ucunu öptü ve yanağını ve alnını öpmek için geri çekildi. Helen'in kolları boynuna dolanana kadar Jackson her öpücük arasında "*Özür dilerim*," diye fısıldadı.

Helen'in bakışlarında arzu titreşip kıvılcımlanırken bir kez daha "Özür dilerim," dedi.

"Bunu kanıtla."

BÖLÜM 23

Jackson kaşlarını kaldırdı. Helen kendini Jackson'ın bakışlarının derinliklerinde kapana kısılmış buldu.

Gözlerinin içinde bir ateş tutuşmuştu ve bu ateş Helen'in bedenini arzuyla titretiyordu.

"Kanıtlamak mı? Peki bunu tam olarak nasıl yapmamı istiyorsun? Yüksekten mi atlayayım? Ya da dizlerimin üzerine çöküp ayaklarınıza kapanmamı mı istiyorsunuz?" Jackson yere düşmeyi önerdi.

"Ne yapıyorsun sen? Ayağa kalk," dedi Helen, gözleri kütüphanenin açık kapısına kayarken. İsteyeceği son şey hizmetkârların efendilerini yerlerde sürünürken görmesiydi.

"Sen beni affedene kadar olmaz," diye yalvardı Jackson, Helen'in elbisesini kurcalarken. Jackson elbisesinin altında kaybolunca Helen'in nefesi kesildi. Jackson'ın parmakları uyluğunun iç kısmında bir tüy kadar hafifçe gezinirken Helen'in gözleri açıldı. Bu narin dokunuş tenini karıncalandırdı ve arzularının alevlerini okşadı. Jackson'ı uzaklaştırmak için tüm gücünü kullanması gerekti.

"Kımıldama." Jackson'ın sesi kendini hapsettiği katmanlar yüzünden boğuk çıkıyordu. Sıcak nefesi Helen'in bacaklarının arasında gezinirken onu gıcıkıyor ve alay ediyordu.

"Jackson." Odadaki hava çekilirken adı Helen'in kuru boğazına takıldı. Helen, tavanı tutan ahşap kirişlere odaklanırken Jackson'ın başının üstünü pençeledi. Her nazık öpüşte Helen'in öfkesi dağılıyordu. Her ne kadar kızgın kalmak istese de, Jackson'ın içinde uyandırdığı zevke karşı koyamayacağını biliyordu.

"Şşşt." Tıslamasının sıcaklığı sıcak bir battaniye gibi tenine yayıldı. Helen'in vücudu zevkten titriyordu. Ayakta durması gittikçe zorlaşırken uzandı ve destek için kitaplığa tutundu.

Helen, Jackson'ın dilinin her dokunuşunun ve fiskesinin tadını çıkararak gözlerini kapadı. Nefes nefese geri çekildi ve kendini sabitlemeye çalışırken birkaç kitabı devirdi.

"Majesteleri," dedi Helen, elbisesini Jackson'ın üzerinden çekerken sesi şehvetle eğilmişti, "oraya

ait olduğunuza inanmıyorum."

"Peki beni nerede görmek istersiniz?" Jackson ayağa kalkarken sordu. Yoğun bakışları Helen'i olduğu yerde tutuyordu. Tehdidi algılayan ama göremeyen bir geyik gibiydi.

Helen bir kaçış yolu ararken, "Anladığımı sanmıyorum," diye söze başladı. Jackson'ın solundaki küçük bir boşluk Helen'in tek yoluydu. Deliğe doğru hızla ilerleyen Helen, Jackson'ın kolları beline dolanarak yanından geçmeye çalışırken ciyakladı.

"Bu da ne?" Parmakları kaburgalarının üzerinden atlayıp zıplarken Jackson alay etti. Küçük karıncalanmalar vücudunu sararak onu bunalttı. Jackson'ın dürtükleyen parmaklarının baskısı altında büküldü.

Helen gülme krizinin içinden "Dur, lütfen," dedi. Jackson'ın kulağına gelen kahkahası kalbinin kabarmasına neden oldu. Helen dondu kaldı ve yüzünü ona döndü. Jackson'ın gözleri şaşkınlık ve güvensizlikle açılmıştı.

"Ne?" Jackson, Helen'in yüzündeki gevşek saç tellerini fırçalarken sordu.

"Daha önce hiç bu kadar sert güldüğünü duyduğumu sanmıyorum," diye gözlemledi Helen, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirirken. Ona kızgın kalmak zordu, özellikle de aynı adam olmadığına.

Jackson bilmiş bir kaşını kaldırırken "Komik bir şey bulamadım," diye cevap verdi. Kız onun kucağından sıyrıldı ve geri çekildi.

"Bu çok üzücü," dedi Helen. Dönüp kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ki Jackson'ın parmakları koluna dolandı ve onu orada tuttu. Parmaklarının baskısı karşısında nefesi kesildi; sanki tek kelime etmeden gitmemesi için ona yalvarıyorlardı. Adamın eline bakan Helen dikkatini kapıya verdi.

"Geç oldu," diye mırıldandı.

"Öyle mi? Fark etmemiştim," dedi Jackson, parmak uçları Helen'in kolunu sıyrıp boynunu okşarken çekiştirerek. Helen dönüp onunla yüzleşmek mi yoksa hareketsiz kalmak mı gerektiğini bilmiyordu. Varlığının her zerresi onun sevgisi için haykırıyordu. Onun şefkatli kucağına düşmeyi ve dünyanın kendisinden uzaklaşmasına izin vermeyi arzuluyordu.

"Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?" Jackson onun kulağına fısıldadı; dudakları kulak memesinin üzerinde gezinirken boynu ve omuzları boyunca küçük yumrular uçtu. Helen havayı yuttu, tam olarak nasıl cevap vermek istediğinden emin değildi. Kendisinin de onu istediği gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi.

Jackson'ın kolları etrafını sarıp onu koza gibi sararken Helen nefes nefese, "Bir fikrim olabilir," dedi.

"Bundan emin misin?" Jackson, Helen'in boynunu kemirmeye başlarken sordu. Helen kolunu onun

boynuna doladı ve kendini ona teslim ederek kucağına doğru eğildi. Jackson kulak memesini öperken parmakları Helen'in boynuna dolandı. Helen kendini Jackson'ın sevgisine kaptırmak için gözlerini kapattı.

Jackson'ın tenindeki nefesi, rahatlatıcı bir banyoya adım atmak gibiydi. Her şefkatli okşamada dizlerinin güçsüzleştiğini fark etti. Helen'in vücudu Jackson'ın dokunuşuyla titriyordu. Aniden gelen yabancı bir soluk Helen'i kısa sürede ayağa kaldırdı. Panik içinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Küçük bir siluet kapı aralığında durmuş, ellerini ağzının üzerinde kenetlemişti. Koridorda yankılanan minik ayak sesleri Helen'in gülmesine neden oldu. Kendini bu kadar güvensiz hissetmesi için hiçbir neden olmadığını biliyordu. Ne de olsa Jackson onun kocasıydı. Yine de böylesine kişisel bir şekilde yakalanma düşüncesi suçluluk ve utancın kaburgalarına saplanmasına neden oldu.

Helen, Jackson'dan uzaklaşırken biraz soluk soluğa, "Geç oldu," dedi. "Sanırım akşam için emekli olacağım."

Helen terli avuçlarını elbisesinde gezdirirken damarlarında sıcaklık dolaşıyordu. İçten içe yanan bakışlarının onu tekrar kollarına çekmesinden korktuğu için Jackson'a dönüp bakmaya cesaret edemedi. Kalbi göğsünde çırpınan Helen kapıya yöneldi; Jackson'ın ayak sesleri kulaklarında yankılanarak arkasına düştü.

Helen şakacı bir kıkırdamayla aralarındaki mesafeyi koruyarak koridorda ilerlemeye başladı. Jackson'ın hemen arkasında olduğunu anlamak için omzunun üzerinden bakmasına bile gerek yoktu. Jackson onu kolundan tutup pencerenin yanındaki küçük köşeye çekerken koridoru bir kahkaha tufanı kapladı. Duvara ve Jackson'a yaslanan Helen, Jackson'ın şehvetli gözleriyle karşılaştı.

Helen nefesini tutmaya çalışırken, "Bu sen değilsin," dedi. Koşmaktan mı yoksa Jackson'ın ona hissettirdiklerinden mi başının döndüğünü bilemiyordu. Aklının bir köşesinde küçük bir ses durması için haykırıyordu. Bu o kadar küçük ve önemsiz bir sesteki ki Helen bu sesin kendisine yaptığı uyarıyı zar zor duydu.

Jackson ona daha da yaklaşarak, "Belki de öyledir," dedi. Eli Helen'in yüzünü kavrarken dudaklarını onunkilere bastırdı. Helen onun kucağında kendinden geçmek ve meraklı gözleri ve kaşınan kulakları unutmak istedi. Bildiği bir şey varsa o da hizmetkârların konuştuğuydu ve sabah olduğunda kütüphanedeki randevusu hakkında malikânede dedikodular uçuşacaktı; Helen bunlarla başa çıkmaya hazır olduğundan emin değildi. Tek istediği, başka hiçbir şey için endişelenmeden sıvışıp gidebilmektir.

Kollarını Jackson'ın omuzlarına atarak boynunun dibindeki saçları tırmaladı. Jackson'ın öpücüğü, Helen'in asla bastıramayacağını bildiği bir açlığa dönüştü. Ağzı hızla hareket ediyor, yiyebildiği her şeyi yutuyor ve Helen'in nefesini çalıyordu.

Jackson yüzünü serbest bırakıp bileklerine doğru yaklaştığında kendini geri çekerek havayı yuttu.

Ellerini yakaladı ve başının üzerine doğru çekti.

"Artık benim merhametime kaldın," diye öyle bir hırladı ki Helen'in vücudu ürperdi.

Heyecan. Jackson'ın onu yalnız yakaladığında ne planladığını kimse bilemezdi. Bunun heyecanı Helen'in yanaklarının kızarmasına ve kulaklarının çınlamasına neden oldu. Başının tepesinden boynuna doğru küçük karıncalanmalar başladı.

"Peki bana ne yapacaksın?" Helen gözlerini kırpıştırarak sordu. Aklına gelen ve içten içe Jackson'ın yapmasını dilediği şeyler. Kuytuda nasıl sıkışıp kaldıklarını ve buranın bir şey yapabilmeleri için yeterince büyük olmadığını düşündü. Jackson, Helen'i yanından geçmeye cesaret eden herhangi bir hizmetçiye göstermeden elbisesinin eteğine bile uzanamıyordu.

Jackson, Helen'in iki elini de kendi ellerinin arasına sıkıştırırken, "Kıyafetlerini kat kat çıkaracağım," diye alçak sesle fısıldadı. Sertçe yutkundu ve zihninin Jackson'ın şehvetli hikâyesinde dolaşmasına izin verdi.

Jackson, "Kendini benden saklamana imkân vermeden odanın ortasında durmanı sağlayacağım," diye devam etti. Helen'in kalbi odanın ne kadar soğuk olduğunu düşündükçe çırpındı ve Jackson'ın önünde çıplak durma fikri teninde küçük şişlikler oluşmasına neden oldu.

"Peki ya sonra?" Helen sormaya cesaret etti. Kavrulmuş boğazında oluşan yumruyu yutmaya çalıştı. Helen'in yüzünü örten gevşek saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırırken Jackson'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gördüğüm kadarıyla seni nelerin beklediğini duymaya çok heveslisin," dedi Jackson, parmaklarının ucuyla kızın çene çizgisinde gezinerek. Jackson'ın, sanki onun görüntüsünü hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi onu incelemesini izledi.

"Kaderimi öğrenmek istediğim için beni suçlayabilir misin?" Helen, zihninin gerisindeki küçük ses daha da yükselirken sordu.

Helen'in vücudu başının tepesinden ayak parmaklarına kadar karıncalandı. Vücudu onun yanında olmak, yosunlu çam kokusunu içine çekmek için can atıyordu. Eğer daha iyi bilmeseydi, Jackson'ın kır çiçekleri ve çam kokusunun tenine yapışmasından dolayı dışarıda daha fazla zaman geçirdiğini düşünebilirdi. Bu koku Helen'i ona daha da yaklaştırdı. Her şeyden çok onun içine sızabilmeyi, bir şekilde onun bir parçası olabilmeyi diledi.

Arzuları, Jackson'ın parmaklarının yaptığı kadar onunla alay ediyor ve dalga geçiyordu.

Jackson kaşlarını kaldırarak elini kızın elbisesine götürdü ve yukarı kaldırmaya başladı. Kumaş inciklerinin ve dizlerinin üzerinden süzülürken gıdıklanıyordu. Helen gözlerini Jackson'dan ayırmadan nefesini tuttu ve bekledi. Jackson'ın gözlerindeki kıvılcım onu çılgına çevirmeye yetmişti. Onunla orada öylece durmak istemiyordu, onu öpmesini, ona dokunmasını, onunla sevişmesini istiyordu.

Jackson bir süre sonra, "Evet," diye cevap verdi. "Benimle böyle alay ettiğın için seni suçlayabilirim. Konsantre olmanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Beni arzuyla çılgına çeviriyorsun ve şimdi, şey,

"Şimdi bu hayal kırıklığını sizinle paylaşıyor olacağım."

Helen'in göğsü sıkıştı. Ne demek istiyordu? Ona zalimce bir şekilde işkence mi edecekti? Artık dayanamayacak hale gelene kadar onunla alay mı edecekti? Sertçe yutkundu ve ağzını açtı. Jackson iç bacaklarının arasındaki yeri ovuşturup onunla alay ederken Helen'in gözleri büyüdü. Parmaklarını içine sokma şekli Helen'in nefesini kesmişti. Yine de istediği onun parmakları değil, kendisiydi. Onun ruhuna sahip olmak ve onu rehin almak istiyordu. Yine de, tıpkı ilan ettiği gibi onun merhametine kalmış olan kendisiydi.

"Ne kadar narin olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı, neredeyse Helen kadar nefessiz kalmıştı. "Vücudun ne kadar yumuşak ve hassas? Seni hemen burada ve şimdi almak istiyorum. Bizi kimin izlediği ya da dinlediği umurunda değil. Bırak dinlesinler."

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun, değil mi? Lütfen beni hizmetçilerle paylaşmak istemediğini söyle," dedi Helen, neşesi yavaş yavaş bedeninden süzülürken. Bir izleyici kitlesine sahip olma düşüncesi bile onu korkutuyordu.

"Seni paylaşmak mı? Asla," diye yemin etti Jackson, dişleri kızın kulak memelerini sıyrırken. "İstediğin bu değilse asla."

Helen başını salladı ve rahatladığını hissetti. "Bu tam olarak benim iyi vakit geçirme anlayışına uymuyor."

"Buna ne dersin?" diye sordu parmaklarını uzatıp Helen'i yeni hislere açarken. Nefesi kesildi, baskıyı hissetti ve vücudunun ne kadarını kaldırabileceğini merak etti. "Bu seni mutlu ediyor mu?"

Helen dudağını ısırды ve tek bir kelime bile söyleyemeden başını salladı. Jackson parmaklarını Helen'in içine sokup çıkararak vücudunun zevkten kıvrınmasına neden oluyordu. Hizmetçilerin duymasından korktuğu için ses çıkarmaya çekinen Helen, zevk iniltilerini bastırmak için elini ağzına kapattı. Vücudunda Jackson'a yasak olan hiçbir yer yoktu ve Jackson onun her santimini okşamaya fazlasıyla istekliydi.

"Jackson," diye inledi Helen. Sesi istekten boğuklaşmıştı ve ona sahip olma ihtiyacı içinde iki katına çıkmıştı.

"Evet?" Jackson cevap verdi, tek bir dokunuşla vücudunun seğirmesini sağlamaktan gurur duyuyor gibiydi. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" dedi Helen ona sarılırken hızlı ve sert bir şekilde. "Sakin durayım deme."

Yüzünde bir entrika kıvılcımı çaktı ve Helen, Jackson'ın onun üzerinde sahip olduğu gücü anlayıp anlamadığını merak etti. Tek yapması gereken sormaktı ve Helen bunu gerçekleştirmek için geriye

doğru eğilecekti. Kendisini esir tuttuğı sürece Jackson'ı reddetmek neredeyse imkânsızdı.

"Sorun ne?" diye Helen'in kulağına mırıldandı. Onu yerinde tutmak için parmaklarını Jackson'ın gömleğine sokan Helen'in bacakları altında sallanmaya başladı. Kendini daha ne kadar ayakta tutabileceğini kestiremiyordu. Jackson'ın dokunuşundaki beceri ve hassasiyet beklediğinden çok daha fazlaydı.

Nefes nefese kalan Helen kendini dik tutmaya çalıştı ama başaramadı. Jackson'a doğru bayılmaktan ve onu bir destek olarak kullanmaktan başka çaresi yoktu.

Jackson onu dik tutarken "Bırak," dedi. "Benden zevk almanı izlemek istiyorum."

"Ama daha fazlasını istiyorum," diye yalvardı Helen.

"Öyle mi?" Jackson onu öperken boynuna doğru mırıldandı.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?" Helen, Jackson'ın üzerine yığılmamak için tüm gücünü toplarken sordu. İsteddiği son şey onun geri çekilmesiydi. Güçlü ve sadık Jackson, Helen'in arzularını okşayıp onunla alay ederken onu duvara sabitledi. Parmağının her hareketi, içinden geçen yeni bir his yaratıyordu.

Dünya ondan uzaklaşırken Helen, Jackson'ın istediğini yaptı ve vücudunu gevşetti. Bacağını kaldırıp Jackson'ın beline doladı ve Jackson'ın parmakları onu içten dışa doğru keşfederken vücudunu Jackson'inkinin yanına bastırdı. Helen ne sırtını tırmalayan taş duvarı ne de onları izliyor olabilecek hizmetkârları umursadı. Nefes veren Helen kendini bıraktı.

Jackson onu tekrar duvara doğru iterken kulağında inledi. Helen gömleğini pençelerken bacakları Jackson'ın belinde titriyordu. Jackson'ın yüzünde Helen'in bakışlarını tutan bir gülümseme belirdi. Helen'in kulakları çınlarken dünya sallanıyordu. Kendini hafif ama ağır hissediyordu; neredeyse Jackson'ın ayaklarının dibinde eriyecek gibiydi.

Jackson parmaklarının tersiyle Helen'in yanaklarını okşayarak, "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en zarif yaratıksın," dedi. Helen nasıl cevap vereceğini bilemiyordu; Jackson eğilip onu ayaklarının dibinden kaldırırken başı hâlâ dönüyordu.

"Beni taşımak zorunda değilsin," diye karşı çıktı Helen ama ses tonundaki uykululuğu gizleyemiyordu. Adam onun kol ve bacaklarını çözmüş ve kendisini sallanır hissetmesine neden olmuştu.

Helen'in vücudu kasılırken Jackson, "Saat geç oldu, seni yatağına götürüyüm," dedi. Ona yan yan baktı ve Helen onun gözlerindeki kendini beğenmişliği hissetti.

"Benim yatağım mı senin mi?" Helen sordu, gerçekten bilmek isteyip istemediğinden ya da umursayıp umursamadığından emin değildi. Jackson'ın yanında olduğu sürece nerede olduğu umurunda değildi.

Jackson dudaklarına yayılan gülümsemeyle savaşıarak, "Seninki," dedi. "Sizi güvenle odanıza

götüreceğim. Ne de olsa ben senin kocanım, değil mi?"

BÖLÜM 24

Jackson'ın parmakları saçlarının arasından kayıyor, gözleri dağınık halde duran günlüklere ve defterlere takılıyordu.

masasının üzerinde. Helen'i arama dürtüsünü bastırmaya çalışırken içinde şiddetli bir savaş sürüyordu. Dün gece yaşananlar düşüncelerinin her köşesine sızmış, dikkatini dağıtmıştı.

Daha da kötüsü, üzerinde kalan kokusu tahmin ettiğinden çok daha güçlü bir arzu uyandırdı. Ona direnmesi gerektiğini biliyordu ama bu çekim neredeyse karşı konulmazdı.

İçine kapanık ve son derece özel bir insan olan Jackson, bir başkası tarafından bu kadar tüketilmeye alışık değildi. Bu durum onun dengesini bozdu ve kendi öz kontrolünü sorgulamasına neden oldu. Ancak bu içsel mücadelelere rağmen Helen onu başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde büyülemeyi başardı.

Onu bu kadar güçlü bir şekilde kendine çeken şeyin ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Sadece fiziksel güzelliği değildi, gerçi bu da kesinlikle bir rol oynuyordu. Hayır, onda daha fazlası vardı, elle tutulamayan ama inkâr edilemez bir şey.

Belki de zekâsı ve nüktedanlığıydı ya da kendini güvenle ve zarafetle taşımasıydı. Ya da belki de gözlerinde gördüğü gizli kırılganlıktı, sadece kendisinin fark etmiş gibi görüldüğü bir kırılganlık.

Her ne ise, Jackson aralarında giderek büyüyen bağı inkâr edemiyordu. Bu onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu. Ama içten içe, ona ne kadar karşı koymaya çalışırsa çalışsın, sonunda büyüüne yenik düşeceğini biliyordu.

Onu kendinden uzaklaştırmak ve özenle inşa ettiği duvarları korumak istese de, aynı zamanda onu içeri almak ve aralarındaki kimyanın tüm gücünü deneyimlemek için can atıyordu.

Ama şimdilik kendini işine gömecek ve onu zihninden uzaklaştırmaya çalışacaktı. Hedeflerine ulaşmak istiyorsa dikkatinin dağılmasına ya da zayıf düşmesine izin veremezdi.

Yine de, elindeki işe odaklanmaya çalışırken bile, zihninin arkasında küçük bir ses onun adını fısıldadı ve ona aralarındaki dile getirilmemiş gerilimi hatırlattı.

"Efendim, beni mi görmek istediniz?" Paxton, Jackson'ı hazırlıksız yakalayarak sordu. Jackson, Paxton'a oturmasını işaret ederek, "Lütfen içeri buyurun," dedi.

Paxton oturdu, vermek üzere olduğu haberdan dolayı kendini huzursuz hissediyordu. "Pekâlâ, devam edin," diye ısrar etti Jackson, gözle görülür bir şekilde endişeliydi.

Paxton boğazını temizledi ve başladı, "Söylentiler var, Majesteleri. Görünüşe göre Gabriel barda sarhoşken bir cinayeti itiraf ederken duyulmuş."

Jackson dikkatle dinledi, duyguları sakın bir dış görünüşün ardına gizlenmişti.

"Defterlerde ya da günlüklerde kanıt yok ama Gabriel'in sırrını açtığı kişi Lord Edward Smith'ti. Lord Edward başlangıçta bunun başka bir şeyle ilgili olduğuna inandı ama daha sonra bunun bir cinayet olduğunu anladı," diye açıkladı Paxton. "Gabriel mahkemede suçsuz bulunduktan sonra Lord Edward şüphelerinin peşini bıraktı ama Gabriel'e karşı hala kin besliyor."

Jackson bilgiyi özümsemi, kararlılığı sarsılmazdı.

Jackson düşünceli bir ifadeyle, "Sadece şüphelere dayanarak hüküm veremeyiz," dedi.

Kapı aralığına göz attığında, içini güç ve ilhamla dolduran bir manzara dikkatini çekti.

Helen ile göz göze geldiğinde, birkaç dakika önce onu rahatsız eden şüpheler yok oldu. Onun yanındayken her şeyin üstesinden gelebileceğini hissediyordu.

Jackson tek kelime etmeden hızla ona doğru ilerledi, tutkusu yeniden alevlenmişti.

"Majesteleri," diye selamladı Helen onu ve eğilerek selam verdi. Sesi tatlıydı ve yanakları Jackson'ın kalbinin göğsünde çılgınca çarpmasına neden olan daha koyu bir allıkla kızardı.

O anda, Helen'in cazibesi onu sararken Jackson başlangıçtaki amacını unuttu.

"Böldüğüm için özür dilerim, Majesteleri," dedi Helen kısık bir sesle, boynunu eğip odayı gözetlemeye çalışırken.

Jackson ona hayranlıkla bakarak, "Özür dilemene gerek yok," diye güvence verdi. "İçeride sadece Paxton var."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yaklaşırken. Kadının çiçeksi kokusu girdaplar çizerek adamın

üzerine çöktü ve onunla yalnız kalabileceği en yakın kuytu ya da boş odanın nerede olduğundan başka bir şey düşünmesini neredeyse imkânsız hale getirdi.

Jackson içinde yükselen arzuyla Helen'in koluna uzandı, onu hizmetkârlarının meraklı gözlerinden uzaklaştırmaya hazırdı. Parmakları onu daha özel bir yere götürmek için kolunun etrafında kıvrıldığı anda ön kapılar açıldı ve malikâneye Helen'in çiçek kokularını süpüren soğuk bir esinti gönderdi.

Temiz hava zihnini arzunun sislerinden arındırırken Jackson, "Evet, her şey yolunda," dedi.

Yüzündeki şaşkınlık Jackson'a acı veriyordu.

"Neden bana yalan söylediğin izlenimine kapılıyorum?" Jackson onu çalışma odasından uzaklaştırırken Helen sordu.

Jackson omzunun üzerinden bakarken, "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye cevap verdi. Paxton sabırsızlıkla koltuğunda kıpırdandı.

"Demek bir şeyler dönüyor," dedi Helen, kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuştururken kaşlarını kaldırarak. "Anlat bana. Belki sana yardım edebilirim."

"Yapabileceğinden pek emin değilim," diye yanıtladı Jackson. "Birine en mahrem sırlarını itiraf ettirme konusunda gizli bir yeteneğiniz yoksa tabii."

Helen başını eğdi ve ona sinsi bir gülümseme fırlattı. "Ben yapamayabilirim ama yapabilecek bir şey var."

Meraklanan Jackson başını eğdi ve Helen'i inceledi. İçgüdüleri dolu bir tabanca gibi ateşlenirken yüzündeki hınzır sırıtış onu ürpertti.

"Bir erkeği konuşturmak için sadece biraz cesaretlendirmek gerekir. Dudakları gevşetecek bir şey," dedi Helen, gözleri Jackson'ın çalışma odasındaki küçük yuvarlak masaya kayarken. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Tabii ki," diye mırıldandı Jackson, kahverengi likör pencereden giren güneş ışığıyla parıldarken. "Sen küçük bir sürtüksün, değil mi?"

Jackson hiç düşünmeden Helen'ı belinden yakaladı ve dudaklarını kendi dudaklarına götürdü. Derin bir nefes aldı ve tenine sinen hanımelinin tadını çıkardı. "Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun."

Helen yanakları kızarıırken, "Ben bir şey yapmadım," diye cevap verdi. Jackson başparmağını kızarıklığın üzerine sürterek kızarıklığı silip silemeyeceğini merak etti. Gözleri kısılırken ona bir gülümseme attı.

"Ne?" diye sordu şaşkınlık bakışlarındaki neşeyi çalarken.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Jackson. Helen bir adım geri çekilip elbisesinin kırıksıklıklarını silerken gözleri kısıldı.

"Artık yalan söylediğini biliyorum. Burnun seçiriyor. Bunu biliyor muydun?" Helen gözlerini onunkilerle buluşturmayı reddederek konuştu.

Jackson alt dudağını çiğneyerek Helen'i planına dahil edip etmemeyi düşündü. Helen'in kendisine yardım etmesinde herhangi bir tehlike görmese de, yine de bir parça belirsizlik vardı.

"Burnum seçirmiyor ve sana yalan söylemiyorum," dedi hala sırtarak.

"O zaman neden bana hikâyenin tamamını anlatmıyormuşsun gibi hissediyorum?" Helen gözleri Paxton'a kayarken sordu. "Paxton'a yaptıracak bir şeyin yoksa onu çağırmazsın."

Jackson, Helen'i köşeye çekip sesini alçaltırken derin bir iç çekti. "Senin bu işe karışmanı gerçekten istemiyorum. Ya bir şeyler ters giderse? Gabriel'in nasıl tepki vereceğini bilemeyiz. Will'in başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemiyorum."

Helen kaşları çatılırken başını salladı. Düşünceleri kararırken bir elini yüzüne götürdü. "Hey, her şey yoluna girecek. Neler olup bittiğini bilmemi istemiyorsan, daha fazla sormayacağım. Ama lütfen karınız olarak ne olursa olsun yanınızda durmakla yükümlü olduğumu bilin. Ve yardım etmek için buradayım."

"Gerçekten teşekkür ederim," dedi Jackson, Helen'in elini tutup parmak eklemlerini öperek. "Ama Gabriel'den en fazla bilgiyi almak için yanına doğru insanları yerleştirmedeğiniz sürece, nasıl yapabileceğinizi anlamıyorum."

Helen'in gözleri farkındalıkla parlarken dudaklarında zarif bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim."

Jackson başını salladı ve ona doğru eğildi. Kızın alnına bir öpücük kondurdu ve yüzündeki güvensizliği dizginlemeye çalışarak geri çekildi. "Böyle düşünmen çok hoş."

"Jackson, sakın beni görmezden gelmeye ya da hafife almaya kalkma. Sırları açığa çıkarmaya çalışan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Babam böyle şeylerde ustadır ve ben de dikkatimi verdim. Bana bu Cuma gelecek kişilerle ilgili tüm detayları ver, sana söz veriyorum, itirafını alacaksın."

Jackson başını eğerek Helen'ı inceledi, bir yandan da çenesindeki kirli sakalı ovuşturarak durumu değerlendirdi. Sonunda omuzlarını düşürdü ve keskin bir nefes verdi.

"Peki," diye yenilgiyle ofladı. "Eğer yardım etmek istiyorsan, oturma planını senin yapmana izin vereceğim. Kimlerin geleceğine gelince, bu konuda çalışman gerekecek. Ama haberin olsun, gelen konuklar çok zeki."

"Ve ben onlar için bir gölgeden başka bir şey olmayacağım," dedi Helen. "Muhtemelen bana hiç ödeme bile yapmayacaklar."

zihin."

Sonraki birkaç gün boyunca Jackson ve Helen yan yana çalışarak akşam yemeği partisini her yönüyle planladılar. Helen menüyle ilgilenmiş ve mutfaktaki aşçılara hangi yemeklerin ne zaman servis edileceğini bildirmişti bile. Süslemelere gelince, Helen bunu da üstlenmişti. Aslında, her şey söylenip yapıldığında, Helen partinin tüm işlerini en ince ayrıntısına kadar tek başına halletmeyi başarmıştı. Jackson onun yeteneklerinden etkilenmeden edememişti.

Cuma gecesi yaklaştığında Jackson kendini gergin hissediyordu. Yapabilecekleri başka bir şey olmadığını biliyordu. Olası her senaryo planlanmış ve karşı hamle belirlenmişti. Yatak odasının aynasında kendini inceliyor, herkesle yüzleşmek için gereken cesareti toplamaya çalışıyordu. Şu anda yapabileceği tek şey, her şeyin planlarına uygun gitmesi için dua etmekti.

Jackson yatak odasından çıktı ve koridorda yürüdü. Kapıcının gelen konukları anons edişini dinlerken adımları ağırlaşmıştı. Basamakların başında duran Jackson, parmaklıkların üzerinden eğilmiş, kulaklarını dikmiş, Gabriel'in adının söylenmesini bekliyordu.

"Henüz gelmedi mi?" Helen arkasından sordu. Jackson döndüğünde onu göz alıcı mavi bir elbise içinde buldu. Saçları toplanmıştı ve küçük lüleler omuzlarına dökülüyordu. Yanaklarını renklendirmek için doğru miktarda allık sürmüştü. Jackson bir an için yanaklarının sinirden mi yoksa makyajdan mı kızardığını merak etmekten kendini alamadı.

"Harika görünüyorsun," dedi Helen. Kalbi sanki biri midesine bir top atmış gibi göğsünde hızla çarptı ve zıpladı.

Jackson sırtını dikleştirirken, "İtiraf edeyim, kendimi harika hissetmiyorum," diye cevap verdi. "Ama teşekkür ederim. Ve sen de bir vizyonsun. Müstehcen bir şey giymediğin için sana teşekkür etmeliyim."

"Müstehcen mi? Ben ne zaman modaya aykırı bir şey giydim ki?" Helen gözlerinde bir kıvılcımla sordu. Jackson dirseğini ona doğru uzatırken gülümsemekten kendini alamadı.

"Kurtlarla yüzleşmeye hazır mısın?" Jackson sordu.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye yanıtladı Helen. "Asıl soru, sen hazır mısın?"

Jackson omuz silkti. "Sence gelir mi? Gabriel yani. Ya gelmezse?"

Helen başını salladı ve ona bir gülümseme gönderdi. "O burada olacak. Övünme fırsatını kaçırmak isteyeceğinden şüpheliyim. Ve bana onun hakkında anlattıklarına bakılırsa, hiçbir şeyden şüphelenmeyecektir."

BÖLÜM 25

Helen kolunu Jackson'ın koluna doladı ve sinirlerini yatıştırmak için uzun, derin bir nefes aldı.

Pek çok akşam yemeği partisine katılmıştı ama nedense bu seferki farklıydı. Jackson'ın fuayeye doğru attığı uzun adımlara ayak uydurmaya çalışırken kalbini panik kapladı. Onun da kendisi kadar gergin olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu ama sinirlerinin ne kadar yıprandığını ifade etmenin akıllıca olmayacağını da biliyordu.

Helen yabancılarla dolu bir odaya girmek üzere olduğunu bilmesine rağmen, güneşi engelleyen kara bir bulut gibi içine sızan dehşet duygusundan kurtulamıyordu. Belki de akşam yemeği partisinin nedeni buydu. Jackson'ın Gabriel'den itiraf alma planından içten içe şüphe duyuyordu ama Jackson'a baktığında yeterince sakin görünüyordu.

Her zaman makul ve soğukkanlı görüldüğünü kabul ediyordu ama ona bir kez daha baktığında, taş gibi soğuk görüntüsündeki çatlakları görmekten kendini alamadı. Yine de onun neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyordu. Sanki yabancı insanlarla dolu bir odaya girmek üzere değildi. Helen onu karşılayacak dost bir yüz olmayacağını anladığında derin bir iç çekti. İçinden bir ses Serena'yı davet etmediği için onu azarlıyordu ama bu Jackson'ın işiydi ve tüm çabaların tek bir amaç için sarf edildiğini biliyordu.

"İşte," dedi Jackson başını sallayarak. Helen omzunun üzerinden ince bir adamın arabadan inişini izledi. Helen'in gözünde Gabriel pek de yakışıklı bir adam gibi görünmüyordu. Onda Helen'i rahatsız eden bir hava vardı. Belki de tüm dünyanın sahibiymiş gibi yürümesindendi. Gabriel onlara yaklaşırken soğuk bir parmak Helen'in omurgasında gezindi.

"Ah," dedi Gabriel Jackson'ı kucaklamak için kollarını açarken. "Çok uzun zaman oldu. Son karşılaşmamızda o kadar erken ayrılmıştınız ki arayı kapatmaya fırsatımız olmamıştı. Bu da sevgili eşin olmalı."

"Bağışla beni Helen, hayatım, bu Bay Gabriel Westwood," dedi Jackson 'bay'ı uzatırken. Helen

içinde kopan kıkırdamayı bastırmak için alt dudağını ısırđı. Bu bir kıkırdama değildi.

Jackson ilk kez kasıtlı olarak kaba davranıyordu. Helen sadece onun kendisinden başka birine kaba davranmasına şaşırmıştı.

Gabriel, Helen'i selamlarken, "Dük, kendisinin unvanlı, benimse hâlâ unvanlı olmadığım gerçeğini yüzüme vurmayı ne kadar da seviyor," dedi. "Ama bunun bir önemi yok. Çünkü yakında Westwood Lordu olacağım -bazı partiler başka yerlere taşındıktan sonra."

Helen Jackson'a baktı, belki aradığı cevabı onun verebileceğini umuyordu. Gabriel'in bu kadar duygusuz olabileceğine inanamıyordu ama sözleri onu hayrete düşürmüştü. Göz ucuyla Jackson'ın yüzündeki gülümseme kaybolurken başını hafifçe salladığını fark etti.

Jackson, Helen'in elini kaldırıp şefkatle öperken, "Ben de eşin olmadığı için sana bu unvanın verilmediğini sanıyordum," diye cevap verdi. Jackson'ın öpücüğünün yumuşaklığı Helen'i eritti. Yemeği iptal edip herkesi evlerine göndermeyi diledi ama Jackson'a davasında destek olmak için orada olduğunu biliyordu.

Gabriel, Helen'i rahatsız eden biraz garip bir kıkırdamayla, "Eh, bu noktada tartışılabilir," diye kabul etti. Gabriel'in saçlarına verdiği şekilden mi yoksa yanaklarına gereğinden fazla allık sürmesinden mi bilemiyordu ama Gabriel'in görünüşü Helen'i tiksindiriyordu.

Helen gözlerini açarken, "Beyler, izninizle," dedi. Jackson Helen'in dikkatinin değiştiğini hissetti.

"Her şey yolunda mı?" Jackson endişesini ve kaygısını sesinden uzak tutmaya çalışarak ona mırıldandı.

"Ah, evet," dedi Helen hızlı bir gülümsemeyle. "Aslında tanıdığım birini gördüğümü sandım. İzin verirsiniz merhaba demek istiyorum."

Jackson, Helen'in elini sıkıca kavrarken, "Uzun sürmesin," dedi. Helen, Jackson'ın bakışlarındaki paniği fark edince göğsü gerildi. Sadece bir anlığına oradaydı ama mesajını iletmek için bir an yetmişti. Jackson da Gabriel'e yakın olmak söz konusu olduğunda Helen gibi hissediyor gibiydi. İkisi de onun varlığından kaçmak istiyor gibiydi.

Helen gülümseyerek, "Olmaz," dedi. "Ama bu ikinize baş başa konuşmak için biraz zaman kazandıracak."

Gabriel, Jackson'ın omzunu sıvazlarken, "Saçmalama," dedi. "Yemekten sonra bol bol vaktimiz olacak."

Helen, Jackson'ın vücudunun yanında soğuktan üşümüş gibi titrediğini hissetti. Jackson'ın kendi başına idare edebileceğini umarak omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Kimi görmeye gidiyor?" Gabriel görmek için boynunu bükerken sordu. Jackson yardım edemedi.

Helen, Lord Smith'e yaklaşırken Gabriel'in gözlerinin seğıirdiğini fark etti. İçini bir merak duygusu kapladı. Helen'ın bu adamı nereden tanıdığını merak etti. Jackson, ailesinin onlarca yıldır bu işin içinde olduğunu düşünürsek, Helen'in pek çok kişiyi tanımasının mümkün olduğunu biliyordu. Merakını bir kenara bırakıp Gabriel'e odaklanmaya çalıştıysa da Jackson içini kemiren sızıdan kurtulamadı.

"Lord Smith'i mi davet ettiniz?" Gabriel'in sesi endişeyle eğildi. Gabriel'in tavrının ne kadar çabuk değiştiğini fark eden Jackson'ın dudakları bir gülümsemeyle kıpırdandı. "Onu tanıdığınızı bilmiyordum."

Jackson boğuk bir sesle, "Daha yeni," diye cevap verdi. "Adamla iş yapmayı düşündüm ve nasıl bir adam olduğunu görmek istedim."

Gabriel eğildi ve sesini alçalttı. "Eğer benim fikrimi soruyorsan, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmanı öneririm. Güvenilir ya da sadık biri değil. Geçmişte onunla işim oldu ve inanın bana, o adamın söylediğı tek bir kelimeye bile inanamazsınız."

"İyi ki beni uyarmak için buradaydın," dedi Jackson ve Helen, Gabriel'in Jackson'ın dudaklarından damlayan alaycılığı anlayıp anlamadığını merak etti. Jackson'ın soğukkanlı olma becerisinde ustalaştığını kabul etmek zorundaydı. Birkaç hafif değişim fark etmiş olsa da Jackson nispeten sakin ve soğukkanlı kalmayı başarmıştı.

"İşte orada, günün adamı!"

Helen başını çevirdiğinde iki adamın kendilerine yaklaştığını görünce neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Sertçe yutkundu ve yeni gelenleri selamlamak için yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Ethan, Liam," diye seslendi Jackson onlara. Geldikleri için çok sevinmiş görünüyordu. Helen, Jackson'ın bu iki adamı nereden tanıdığını merak etti. Partideki herkesin Jackson'ı eğitimi ve yurtdışında geçirdiğı zaman nedeniyle tanıdığının tamamen farkındaydı ama herkesin Jackson'ı şaşkınlık ve şokla karşılamış gibi görünmesini garip buldu.

Helen, Jackson'ın kendisini onlarla tanıştırmasını beklerken iki adamdan daha uzun olanı, "Şu sorumluluk sahibi haline bak," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, bu gece bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim."

Jackson gömleğinin yakasını çekiştirirken küçük bir kıkırdama çıkardı. Uzun boylu arkadaşına doğru eğilen Jackson boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse, neredeyse yapmıyordum."

"Bu benim için yeni bir haber," dedi Helen, Jackson'ın itirafı karşısında şok olmuştu. "Neden tüm arkadaşlarını iptal etmek isteyesin ki?"

Yuvarlak yüzlü adam, "Çünkü henüz anlamadıysanız, Jackson tam bir namus bekçisi," dedi.

"Helen, bu Liam," diye takdim etti Jackson. Yuvarlak yüzlü adam hemen Helen'in elini kaptı ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Ve diğeri de Ethan."

"Evet, şimdi hatırladım; sen düğündeydin," dedi Helen, Gabriel'in gözlerinin şüpheyle odada bir şeyler aradığını fark ettiğinde ses tonunu hafif ve havadar tutmaya çalışarak.

Liam kıkırdayarak, "İtiraf etmeliyim ki, ikinizin birbirinizi bitirmemiş olmanıza şaşırdım," dedi. "Dük ile anlaşmak biraz zor olabiliyor. Aslında onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. Tabii o zamanlar daha farklıydı. Bu kadar sinirli değildi."

"Öyle mi?" Helen, Jackson'ın yüz ifadesini incelerken kaşlarını kaldırarak sordu. Helen, Jackson'la ilk karşılaşmasını ve onun kendisine ne kadar kibirli görüldüğünü düşünmeden edemiyordu. Ama onunla birlikte yaşayıp onun gerçek doğasını gördükçe Jackson hakkındaki düşünceleri değişmişti. Elbette Jackson farklı bir adam olacaktı. Helen, Serena öldürülmüş olsaydı kesinlikle aynı kişi olmayacağını biliyordu.

"İtalya'yı hatırlıyor musun?" Ethan kıs kıs gülerek söyledi. Helen etrafına bakındı ve dört adamın da gözlerinde aynı tanıma kıvılcımını fark etti. Sanki onlar için bir ışık yanmıştı ama kendisi için yanmamıştı. Kendini biraz yersiz yurtsuz hisseden Helen orada öylece gülümseyerek durdu ve sabırla bir açıklama bekledi.

"İtalya'da ne oldu?" Helen, Jackson'ın hayatının bilmediği başka hangi yönleri olduğunu merak ederek sordu. Jackson içten ve rahatsız edici bir kıkırdama çıkarırken elini salladı.

Jackson, Helen'in elini dudaklarına götürerek, "Hafıza şeridinde bu gezintiye çıkmayalım," diye cevap verdi. Jackson'ın gözlerindeki ifade Helen'i sarstı. Geçmişinin bugününü bombardımana tutmasından dolayı gergin miydi, yoksa o farkında olmadan ruh hali mi değişmişti anlayamadı.

"Her şeye rağmen," dedi Helen omuzlarını geriye atarak, başlarının üzerinde bir giyotin gibi duran kalın belirsizlik bulutunu dağıtmaya çalışarak, "evimize hoş geldiniz. Lütfen rahatınıza bakın. Diğer konuklar avluda, eğer onlara katılmak isterseniz. Akşam yemeği de birazdan hazır olacak."

Liam, Helen'a göz kırparak, "İşte bir erkeği nasıl harekete geçireceğini bilen bir ev sahibesi," diye alay etti. Helen başını sallayarak Liam, Ethan ve Gabriel'in evin arka tarafına doğru ilerleyişini izledi. Görüş alanından çıktıkları anda Jackson derin bir iç çekti.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı ona. Helen onun kolunu tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı.

"Her seferinde bir an," diye yanıtladı Helen. "Endişelenecek bir şey yok. Her açıdan düşündük."

"Evet," diye kabul etti Jackson, "ama teoride konuşmak başka, uygulamak başka."

Helen, Jackson'la yüzleşmek için eğildi. Ellerini onun omuzlarına koydu ve gözlerinin derinliklerine baktı. Orada Jackson'ın zihninde duman gibi duran kara şüphe bulutunu fark etti.

"Kendine adalet mi yoksa intikam mı istediğini sormalısın," dedi Helen o kadar alçak bir sesle ki Jackson'ın onu duyup duymadığını merak etti. "Ve ne olursa olsun tatmin olacak mısın?"

Jackson, "Gabriel, Will'e yaptıkları yüzünden ya hapse atılana ya da ölene kadar tatmin olmayacağım," diye homurdandı. Helen, yüzünde bir gülümseme belirirken başını salladı. Jackson'ın ses tonundaki inancı duymaktan memnun bir şekilde başını salladı.

"O zaman cevabını aldın," dedi Helen. "Bu gece öyle ya da böyle sona erecek. Seçim senin ve sadece senin."

Jackson uzun ve derin bir nefes aldı. Helen elini Jackson'ın koluna sürterek ona cesaret aşılamanın bir yolunu bulmayı diledi ama bunun Jackson'ın savaşı olduğunu, kendisinin değil ve sonuç ne olursa olsun onun yanında kalacağını biliyordu.

"Ben gidip yemeği kontrol edeceğim ve ne zaman yemeğe oturabileceğimize bakacağım. Şüphe uyandırmamak için gidip konuklarınızın arasına karışmanızı öneririm," diye öneride bulundu Helen.

"Haklısın," diye yanıtladı Jackson. "Muhtemelen Liam ve Ethan'ı da plana dahil etmeliyim. Belki onlar bize ihtiyacımız olan avantajı sağlarlar."

Helen, "Unutma, sorgulamaya başlamadan önce Gabriel'in bu gece çok içmesini sağlamalıyız," dedi. "Gabriel'in dudaklarının gevşemesine ve kendini rahat hissetmesine ihtiyacımız var. Belki akşam yemeğinden önce ona çalışma odanızda bir içki ikram etmek istersiniz?"

Jackson başını salladı ve Helen'in elini bir kez daha öptü. "O zaman bu işe devam etmeliyiz. Herkesin burada olmasının bir sebebi var, değil mi? Misafirlerimizi bekletmek kabalık olur."

Helen, Jackson'ın evin arka tarafına doğru yürümesini izlerken göğsünün sıkıştığını hissetti. Jackson'ın aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordu; tek bildiği, kendisi de dahil olmak üzere buradaki herkesin bu gece oynayacak bir rolü olduğuydu ve şimdi tam zamanıydı.

Malikânede ilerleyen Helen, akşam yemeğinin hazırlanıp hazırlanmadığını kontrol etmek için mutfığa doğru ilerledi. Endişenin kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalışırken parmak uçlarıyla oynuyordu ama elinde değildi. Ne Gabriel'in nasıl tepki vereceğini ne de diğer misafirlerin onları nasıl göreceğini bilemezdi.

"Davet edilmiş olmanız umurumda değil, hemen gitmeniz gerekiyor."

Kısık sesler Helen'in duraklamasına neden oldu. Kulaklarını dikerek etrafına bakındı ve sesin kaynağını aradı. Göz ucuyla koridordan gelen uzun, gergin gölgeleri fark etti.

Köşeye yaklaşan Helen nefesini tuttu ve merdivenin köşesinden etrafı gözetledi.

"Lord Smith?" diye fısıldadı Serena'nın amcasının Gabriel'le hararetli bir tartışma içinde olduğunu fark ettiğinde. Kafası karışmıştı. Lord Gabriel'i nereden tanıyordu, Helen bilmiyordu.

"Bay Westwood, beni Dük'ün suaresinden atmaya yetkiniz olduğundan şüpheliyim," dedi Lord Smith genizden gelen tiz sesiyle. Alt dudağını çiğneyerek, saklandığı yerden çıkıp onu karşılama dürtüsüne karşı savaştı. Gabriel'in neden Lord'un gitmesini istediğini merak ediyordu. Kaşınan kulaklarıyla daha da yaklaştı.

"Hatırladığım kadarıyla bir anlaşma yapmıştık," diye tısladı Gabriel, cesur ve kararlı, bir dağ gibi kıpırdamadan duran Lord Smith'e yaklaşıırken. Lord'un Gabriel'in böbürlenerek yaptığı uyarıyı dikkate almadığı açıktı.

"Evet, evet," diye onayladı Lord Smith, Gabriel'e bir el sallayarak. "Gayet iyi farkındayım. Bana sürekli hatırlatmana gerek yok. İçiniz rahat olsun, içki güvenli bir yerde, her an taşınmaya hazır. Ve küçük girişimimizden kimsenin haberi yok. Bunun ikimizin arasında kalması için ben de en az senin kadar istekliyim."

Gabriel parmağını Lord Smith'in göğsüne sokarak, "Lord Smith, Seasmoore Kontu'yla olan bağlantılarım sayesinde işimizin geliştiğini anlayın," dedi. Koridorda gök gürültüsü gibi yankılanan keskin bir çınlama sesi Helen'in sıçramasına neden oldu. Vücudunu duvara bastırdı, taşların içinde eriyip yok olmayı diledi. Kulakları çınlarken ve kalbi göğsüne çarparken Helen mümkün olduğunca hareketsiz kaldı.

"Belki de bu tür şeyleri konuşmak için en iyi yer burası değildir." Helen, Lord Smith'in boğuk sesini ve ağır adımlarının yaklaştığını duydu.

Daha fazlasını öğrenmek istiyorsa, Helen'in şansını denemesi gerektiğini biliyordu. "Beyler, işte buradasınız. Sanırım akşam yemeği servis ediliyor."

Gabriel'in yüzündeki renk solarken Lord Smith göğsünü tutarak, "Aman Tanrım," diye soludu.

Gabriel kravatını düzeltip omuzlarını geriye atarak, "Düşes Stonewill," dedi. Helen iki adamın birbirlerine bakışlarını izledi. "Sizi orada görmedik."

Helen, göğsü sıkışırken gözlerini kırptırarak, "Umarım sizi korkutmamışımdır," diye cevap verdi. Saklandığı yerden neden çıktığı, adamların önünde dururken bulanıklaşıyor gibiydi.

Lord Smith yaşadığı şoku üzerinden atarak, "Sorun değil," dedi. Helen ona doğru yürüdü ve kolunu Lord Smith'in koluna doladı.

"Söylesene, Serena'dan haber var mı?" Helen, Gabriel'in Serena ile ilgilenmeyeceğini umarak sordu.

Lord Smith'in ailesi hakkında bir şeyler duymak istiyordu. Gabriel'e bakarak sırtını dikleştirdi ve Lord Smith'e koridorda rehberlik ederken gülümsedi.

"Bir süredir ondan haber alamadım ve iyi olduğunu umuyordum," diye devam etti Helen. Gabriel boğazını temizledi ve hızla ilerleyerek Helen'i Lord Smith ile yalnız bıraktı.

Lord Smith hafif bir kıkırdamayla, "Beni bağışlayın canım," dedi. "Kardeşimin ailesiyle pek iletişim halinde değilim. Ne yazık ki onun nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama iyi olduğunu umuyorum."

Helen koridoru taradı ve zorlukla yutkundu. Lord Smith'e bir an göz attı ve durakladı. "Aslında sizinle özel olarak konuşmayı umuyordum."

Lord Smith'in kaşları onu incelerken kalktı. "Küçük girişimimizi **duydunuz**, değil mi?" "Dürüst olmak gerekirse, bu tür konular umurumda değil," diye fısıldadı Helen. "Beni Gabriel ilgilendiriyor."

"Öyle mi?" diye sordu Lord kaşlarını kaldırarak. "Bay Westwood hakkında bilmek istediğiniz şey nedir?"

"Peki," diye sordu Helen endişeyle koridora bakarken, "Gabriel'i ne zamandır tanıyorsun?"

Tanrı gülümsedi ve başını eğdi. "Cennette sorun mu var?"

Helen nefesini tuttu ve başını salladı. "Hayır, Tanrım, hayır. Ben daha çok Gabriel'i Serena'ya ayarlamakla ilgileniyordum."

Kalbi yavaşlarken göğsü sıkıştı. Yalan söylemekten nefret ediyordu ama alabileceği her bilgiye ihtiyacı vardı.

"Kesinlikle olmaz," diye kaşlarını çattı Lord. "Yeğenimin böyle bir adamla birlikte olmasına izin vermeyeceğim. Onun bir cinayet davasına karıştığından haberiniz var mı? Sanırım kocanız da bu davanın bir parçasıydı."

Helen tüm cesaretini toplayarak gözlerini kısıtı. "Kocamı tanımadığımı ima etmeye çalışıyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz. Ne olduğunun tamamen farkındayım. Yani, eğer bana şantaj yapmak istiyorsanız, elinizde benimle ilgili hiçbir şey yok."

Kıkırdarken Lord'un gözleri kısıldı. "Böyle bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmem. Ama beni çok tehlikeli bir duruma sokacak bilgilere sahipsiniz gibi görünüyor."

Helen dudaklarını yaladı ve derin bir iç çekti. "Size şantaj yapmak gibi bir niyetim yok efendim. Sadece Gabriel'i nereden tanıdığınızı bilmek istiyorum."

"Neden? Gabriel hakkında ne biliyorsun?"

Helen dürüstçe, "Ona güvenmiyorum," diye cevap verdi. Lord'un omuzları gevşedi.

"Bu durumda ikimiz oluyoruz," dedi komplocu bir tavırla. "Benim için yararlılığını aştı ve son zamanlarda daha çok baş belası oldu. Bir gelin olmadan mirasını elinde tutamayacağını farkında mısın? Tanrı seçtiği kadına yardım etsin."

"Neden böyle söylüyorsun?" Helen zamanın nasıl geçtiğinin farkında olduğunu hissederek sordu. Dikkati koridora kayd, hâlâ onunla birkaç dakika daha yalnız kalabileceğini umuyordu.

"Adam tam bir çapkın," diye homurdandı Lord. "Görünüşe göre, ilk aşkı evlendiğinden beri dengesizleşti. Kumar oynuyor, içki içiyor, hayatını mahvediyor."

"İlk aşkı kimdi?" Helen sordu.

"Canım, bilmiyor musun? Margo Dobris. Görünüşe göre gençken onunla evlenecekti, ancak duruşma gerçekleşti ve ona olan güveni azaldı. Tabii, kocanız da dahil olmak üzere mahkemeye çıkan çocukların hiçbirisi suçlu bulunmadı."

"Peki ya size cinayetten Gabriel'in sorumlu olduğuna inandığımızı söylesem?" Helen, Tanrı'nın kulaklarının onu duyacak kadar iyi işittiğini umarak mırıldandı.

Lord kaşlarını kaldırdı. "Bu çok ciddi bir suçlama. Kanıtınız var mı?"

Helen konuşursa yalanının ortaya çıkacağından korkarak başını salladı. Gabriel hakkında ellerinde hiçbir şey olmadığını biliyordu. Bu gecenin Gabriel'den bir itiraf almak için nasıl ayarlandığını.

"Pekala," dedi Rab, "görüyorum ki bu konuda aynı taraftayız."

"Sen neden bahsediyorsun?" Helen kelimelerin boğazını tıkadığını fark edince sordu.

"Gabriel'in ağzından benim de duymak istediğim birkaç şey var diyelim. Şüphelerim mali bir meseleye dayanıyor. Cüzdanımı karıştırdığına inanıyorum."

Kalbi göğsünde çılgınca çırpınırken Helen'in gözleri irileşti. Koridorda yankılanan ayak sesleri kulaklarının dikilmesine neden oldu. Bir an için Serena'nın koridorda vals yaptığını fark ettiğini düşündü. Kanı donarken, Helen'in aklı Serena'nın bir zamanlar ona söylediği bir şeye kayd.

Dikkatli ol, amcam asla amaçsız bir şey yapmaz. Adam her zaman entrika çevirir. Ve Tanrı korusun, onunla yemek yersen, bir cenaze arabasında gidebilirsin.

"Kocamla iş yapmaya gelmediniz, değil mi?" Helen, Lord'un yüzünü incelerken sordu.

"Burada ne ima ediyorsun?" dedi Lord, Helen'in seçtiği kelimeler karşısında afallamıştı.

"Serena benim en iyi arkadaşımdır; bana her şeyi anlatır," diye yanıtladı Helen. "Peki kocamla bir iş anlaşması hakkında konuşmak için gelmediyseniz neden geldiniz?"

Lord elini göğüs cebine bastırırken mırıldandı. Cebini koruma biçiminde bir şey vardı, bir şeyin hâlâ orada olduğundan emin olmak için test ediyordu.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Lord. Helen'in eli Lord'un yeleğinin cebine gitti. Lord ona vurarak sakladığı şeye ulaşmasını engellemeye çalıştı. Helen küçük bir şişe çıkarmayı başardı ve ona baktı.

"Nedir bu?" Helen talep etti.

"Zehir değil, eğer düşündüğün buysa," dedi Lord alaycı bir ifadeyle.

Helen, "Dürüst olmak gerekirse, sizin iyi bir adam olmadığınızdan başka ne düşüneceğimi bilmiyorum, efendim," dedi.

"Gabriel'in dudaklarını gevşetecek bir şey," diye itiraf etti Lord. "Ve benim durduğum yerden, bu küçük aşâğılık her iki sorunumuzu da çözebilir, öyle değil mi?"

"Bunun için ne istiyorsun?" Helen pazarlık yapabileceğinden emin olamayarak sordu. İş dünyası hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Aslında bu tür durumlarla Jackson'ın ilgilenmesini bekliyordu. Tüm gücüyle onun yerine Jackson'ın orada olmasını diledi.

"İçiniz rahat olsun," dedi Lord kıs kıs gülerek. "Benim hakkımda bilmemeni tercih edeceğim bazı bilgiler biliyorsun."

"Hayatım üzerine yemin ederim, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmayacak," dedi Helen. "Yapmak için geldiğin şeyi yap ve belki ikimiz de bu işten kazançlı çıkarız."

"Şey," dedi Lord gözleri parlayarak, "ilk karşılaşmamızda bu kadar kurnaz olmanı hiç beklemiyordum. Görünüşe göre sende görüldüğünden daha fazlası var. Elbette başarılı bir düşes olmak istiyorsan daha fazla numara öğrenmen gerekecek. Dünya iğrenç bir yer majesteleri ve kimse asla çok dikkatli olamaz."

Helen, Lord'un koluna girip koridorda yürürken "Gerçekten de öyle," dedi. Kalbi hızla çarparken vücudu karıncalanıyordu. Gecenin nasıl sonuçlanacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, Lord Smith'in yardımlarıyla Gabriel'i ömür boyu hapse attırmak için ihtiyaç duydukları bilgiyi elde etme şanslarının olabileceğiydi.

"Helen? Nerelerdeydin sen?" Helen kapı aralığında ona çarpınca Jackson sordu. Lord Smith kenara çekilirken Helen, Jackson'ın gözlerinin içine baktı.

"Sanırım artık oturmam gerekiyor. Canım, sana yetişmek bir zevkti," dedi Lord Smith

Helen'e göz kırptı. Helen başını salladı ve göz kırpmasına gülümseyerek karşılık verirken Jackson yüzünü kaplayan şaşkınlıkla Helen'in yanında durdu.

"Beni affet kocacığım. Lord Smith'i daha yakından tanıdıkça zaman elimden kayıp gitti," dedi ve kendini toparlamaya çalışırken ellerini eteğinde gezdirdi.

"Şimdi kimmiş yalancı?" Jackson bilmiş bir kaşını kaldırarak sordu.

Helen küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ve ona gülümsedi. Misafirlerinin onları beklediği yemek odasına baktı. "Daha sonra açıklayacağım. Şimdilik, ev sahipliği yapmamız gereken bir akşam yemeği var."

"Helen," dedi Jackson onu kolundan tutarak. Onu kapıdan uzaklaştırırken misafirlerine özür dileyen bir gülümseme takındı. "Bir şey biliyorsun; nedir o? Gabriel'in dudakları bir gemiden daha sıkı ve bu gece ondan bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Bütün bu parti fiyasko olabilir."

Helen Jackson'ın göğsünü okşadı ve ona sempatik bir şekilde gülümsedi. "Her şey halledildi, aşkım. Bana güvenmek zorundasın."

"En azından Lord Smith ile ne işin olduğunu söyle," diye haykırdı Jackson. Helen onun bakışlarındaki gerginliği görebiliyordu ama ona bir şeyler açıklayacak zamanı olmadığını da biliyordu.

"Görünüşe göre Lord Smith Gabriel hakkında çok şey biliyor," dedi Helen. "Ve Lord da ondan pek hoşlanmıyor. Akşam yemeğinin tadını çıkarmamızı ve gecenin nasıl gelişeceğini izlememizi öneririm. Sonucu sizi biraz şaşırtabilir."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Jackson. "Bana söyleyebileceğin bir şey yok mu? Sana arayabileceğimiz bir isim verdi mi? Herhangi bir şey? Gabriel'in itirafını almadığımız sürece-"

Helen ellerini Jackson'ın yüzünün etrafında birleştirdi ve onu susturmak için başparmaklarını ağzına bastırdı. Hissettiği güveni Jackson'ın içine akıtmaya çalıştı. "Korktuğunu biliyorum ama bana güvenmek zorundasın. Lord Smith'in bu gece burada olmak için alternatif bir nedeni var. Sana önerim, olayların kendi akışında gelişmesine izin vermen."

"Ama-" Helen başını sallarken Jackson başladı.

Helen konukların küçük gruplar halinde kendi aralarında sohbet ettiklerini fark edince, "Şimdi sırası değil," dedi. Liam ve Ethan Gabriel'in etrafını sarmış, Lord Smith ise Helen'in henüz tanışmadığı diğer adamlarla birlikte duruyordu. "Şu anda içeri girip akşam yemeğinden önce ne çıkarabileceğimize bakmamız gerekiyor. Ama bu gece her şeyin hallolacağına inancınız tam olsun."

Jackson, Helen'in alnına bir öpücük kondururken, "Keşke senin kadar kendime güvenebilseydim," diye mırıldandı. Yüzünü kapıya dönen Jackson yeleğini düzeltti ve boğazını temizledi.

"Kurtlarla yüzleşmeye hazır mısın?" Helen sordu.

"İçeri girmeden önce, Lord Smith hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Adamı gerçekten tanımıyorum ve eğer sizin gibi bir müttefikse, onu daha yakından tanımak isterim."

"Lord Smith'in işlerinden biri daha önce adını hiç duymadığım bir aileden geliyor."

"İsmi hatırlamış olamazsın, değil mi?" Jackson parmaklarını Helen'in kollarında dolaştırırken sordu. Helen Jackson'ın onu sıkıca kavradığını hissetti.

"Dobrisler," diye yanıtladı Helen. "Tanrı, Gabriel'in gerçek aşkının soyadının da bu olduğundan bahsetti."

Jackson parmaklarını saçlarında gezdirirken tökezleyerek geri çekildi. Yüzüne kazınan şoku gizlemek mümkün değildi.

"Dobris mi dedin?" Jackson öyle kısık bir sesle sordu ki Helen onu duyabilmek için zorlanmak zorunda kaldı. "Onları tanıyor musun?" Jackson başını sallarken Helen sordu.

"Will'in nişanlısı. Soyadı Dobris. Gabriel daha önce kuzeninin onunla evlendiğinden bahsetmişti. Belki de Gabriel ve Margo arasında başka bir şeyler vardı. Belki de Will'i, Margo onunla evlensin diye öldürdü."

"Tanrı Margo isminden ve Gabriel'in seninle ve diğer birkaç kişiyle birlikte cinayetten nasıl yargılandığından bahsetti. Ve Gabriel'in o zamandan beri nasıl aynı adam olmadığını."

Jackson omzunun üzerinden, "Ethan ve Liam'la konuşmam gerek," diye cevap verdi. "Sanırım söylediklerinden daha fazlasını biliyor olabilirler. Biz çalışma odasında olacağız. Yemek servis edildiğinde bizi ara."

"Jackson, misafirlerin geri kalanı ne olacak?" Helen, Jackson'ın odaya dalmasını engellemek için kolundan çekştirerek sordu.

"Onları oyala," dedi Jackson. "Sen ilgiden hoşlanan hoş bir bayansın. Bu yeteneğinizi en iyi şekilde kullanın."

"Ama-" Jackson odaya girdiğinde Helen başladı. Etrafındaki yüzleri tararken sertçe yutkundu. Derin bir nefes alan Helen omuzlarını geriye attı.

"İşte bir şey yok."

BÖLÜM 26

"Sen neden bahsediyorsun böyle?" Ethan arabanın arkasına doğru eğilerek sordu sandalye. Jackson defterleri masanın çekmecelerinden çıkardı ve yere bıraktı. Patlama sesi odada yankılanarak Liam'ı irkiltti.

"Will'i ne kadar iyi hatırlıyorsun?" Jackson defterleri sıralayıp içlerini karıştırmaya başlarken sordu.

"Sanki sormak zorundasın da," diye yanıtladı Liam yaklaşırken. "Ona senin kadar yakın olamamış olabiliriz ama yine de iyi bir arkadaştı ve biz de onu özlüyoruz."

Jackson sayfaları karıştırırken, "Ona olan sadakatinden şüphe duymuyorum," dedi. "Ama söyle bana, biz okuldayken Gabriel'in işlettiği herhangi bir iş hatırlıyor musun?"

Liam başını salladı. "Neden babasına sormuyorsun? Gabriel'in dehşetine rağmen adam hâlâ hayatta. Ya da Gabriel'e sor. Eğer onunla bir sorunun varsa neden burada olduğunu anlamıyorum."

Jackson son birkaç sayfayı karıştırırken sertçe yutkundu ve kitabın ortasını işaret ederken "işte" diye bağırdı. Yazıyı tekrar okurken kalbi neredeyse midesine inecekti.

"Nedir bu?" Jackson kitabı görmesi için çevirirken Liam sordu. Ethan yaklaştı ve masanın üzerine eğildi. "Gabriel'in iş defterlerini sen mi çaldın? Bunları nasıl aldın?"

Jackson koltuğuna geri yaslandı ve çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. Zihni dakikada milyonlarca kilometre hızla ilerliyor, bir fikirden diğerine atlayıp duruyordu. Arkadaşını Gabriel'in öldürdüğünden emin olmasına rağmen, Margo'nun babasıyla yaptığı birkaç iş anlaşması dışında bunu kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu.

Koridorda yemek zilinin çaldığını duyduklarında Jackson, "Hayır, elbette değil," dedi. "Ama bunlar Gabriel'in değil, Lord Dobris'in defterleri. Birkaç hafta önce bilardo salonunda toplandıktan sonra aileyi görmeye gittim."

"Peki onlar nasıl?" Liam sordu. "Duruşmadan sonra onları bir kez gördüm ve gözlerinin içine bakmaya kıyamadım."

Jackson masasından kalktı ve defterleri düzgün bir yığın halinde topladı. "Artık çok daha iyi durumdalar. Mülkleri önemli ölçüde büyüdü ve Margo, Gabriel'in kuzeniyle evlendirildi. Gerçi Lord Dobris kızının kocasından hoşlanmadığını ve onu terk etmek istediğini söylemişti."

"Onu suçlamıyorum; Duncan'la tanıştın mı? Baştan aşağı tam bir züppe ve eminim Gabriel'in olmasını istediği her şeye sahip," dedi Ethan yollarına devam ederken. "Öte yandan, mirasım elimden alınsaydı ben de çok sinirlenirdim."

Jackson durdu ve Ethan'ı kendine doğru çekti. "Ne dedin sen? Gabriel'in mirasının elinden alındığını nereden biliyorsun?"

"Bir ay kadar gelip gittiğini hatırlamıyor musun? Gabriel, hasta babasına bakmak için eve geri çağrıldığını söyledi ama birkaç yıl sonra Gabriel'in kendine bir eş bulmaya çalıştığını öğrendim. Will ile tanıştırlmadan üç ay önce Margo ile çay içmek için buluşmuş."

Jackson'ın vücudundaki kan soğumuştur. Aklını kurcalayan bir şey varsa, o da Will'i öldürme nedeniydi. Ancak Jackson yeni bilgiler üzerinde düşünürken, tam olarak ne olduğu kafasında canlandı.

"İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun," diye sordu Ethan Jackson'ın kolunu tutarken.

"Anladım," dedi Jackson, gözleri fal taşı gibi açılmış ve sonunda o geceyi bir araya getirebildiği için heyecanlanmıştı. Margo'nun Will'le olan ilişkisi nedeniyle duruşmaya katıldığını düşünmüştü. Gabriel'le olan bağları yüzünden olduğunu hiç düşünmemişti. "Anladım."

"Ne?" Jackson'ın vücudu başının tepesinden ayak parmaklarına kadar karıncalanırken Ethan ve Liam sordular.

Kapıya doğru ilerleyip başını koridora uzatırken Jackson'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Sol tarafa baktı, yarı yarıya Helen'in akşam yemeğini duyurmak için orada olmasını bekliyordu. Helen ortalıkta olmayınca göğsü ağırlaştı. Tek yapabildiği, Jackson gelene kadar Gabriel'in bardağını dolu tutmaya çalıştığını varsaymaktır.

"Pekâlâ," dedi Jackson, Ethan ve Liam'a dönerek, "size bir şey söyleyeceğim ve kulağa tüm yapıyı ya da gerçeklik kavramımı kaybetmişim gibi gelebilir ama ikinizin de bir şey söylemeyeceğinizi biliyorum."

"Bize nasıl baba olmak üzere olduğunu anlatacaksan, Ethan adına konuşamam ama gerçekten bilmeme gerek yok," diye alay etti Liam kollarını göğsünde kavuştururken.

Jackson tam bir şaşkınlıkla Liam'a baktı. Her ne kadar Ethan'ın onun hakkında bir şey bilmesi mümkün olmasa da

Helen ile cinsel ilişkiye girdikten sonra baba olma düşüncesi Jackson'ı bir an için sarstı. Jackson bu düşünceyi kafasından silkeleyerek dikkatini Ethan'a yöneltti.

Jackson arkadaşlarına dönerek, "Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi. "Gabriel hakkında yanıldığımızı fark ettim. Ve içten içe, Will'i öldürenin o olduğuna inanıyorum."

Ethan başını salladı ve Liam kollarını havaya kaldırdı. "Yine mi bu? Jackson, bu işin peşini bırakmayı öğrenmelisin. Duruşmada hepimiz oradaydık, Gabriel bile ve her ne kadar trajik ve anlamsız olsa da, Will'in ölümünün bir kaza olduğuna karar verildi."

"Ya bu bir kaza değilse?" Jackson, Ethan'ın gömleğini pençeleyerek kalmasını sağlamaya çalışırken yalvardı.

Ethan ve Liam'ın yüzündeki hayal kırıklığı açıldı ama Jackson tüm bu durumda bir şeylerin yanlış olduğu hissinden kurtulamıyordu. Geçmişini unutmak, normal olmak istiyordu ama ne yaparsa yapsın bunu başaramıyordu. Dırdırcı his ruhunu çekip çekiştiriyordu ve şimdi adaleti sağlamaya bu kadar yaklaşmışken, Jackson bunun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verecek değildi.

"Bunu daha önce konuşmamış mıydık?" Ethan kapıya doğru ilerlerken sordu. "Ayrıca, bu konuda ne yapmamızı bekliyorsun? Onu hücreye atacak halimiz yok ya."

"Doğru, ama içmeye başlamasını sağlayabilirsin," diye öneride bulunan Jackson, Liam'ın kapıya doğru giderken duraklayıp dönmesine neden oldu.

Liam'ın dudaklarında uzun, yaramaz bir gülümseme belirdi. "Bir dakika bekle. Skoru eşitlemek için büyük planın Gabriel'i masanın altından içmek mi? Başka bir şey denemek istemediğine emin misin? Farkında olmayabilirsin ama Gabriel neredeyse herkesi masanın altında içebilir. Geçmişte beni birkaç kez alt etmişti, bu yüzden uyandığımda adımı bile hatırlamıyordum, oysa o hiç umursamıyor gibiydi."

"Gabriel'e içki içirmek işin zor kısmı değil," diye söze karıştı Ethan. "Onu sırlarını dökecek kadar sarhoş etmek."

Jackson, "Lord Edward Smith buradayken bunun bir sorun olmayacağını umuyorum," diye cevap verdi.

"Aklıma gelmişken, Lord Smith'i neden davet ettiniz? Kendini beğenmiş bir züppe ve kibirli tavırları sinirlerimi bozuyor," dedi Ethan, Jackson koridorda yankılanan ayak seslerini duyunca.

Jackson kapıya doğru ilerlerken Ethan'a çarpık bir gülümseme attı. Aklının bir köşesinde misafirlerini beklettiğinin farkındaydı ama Helen'in elinden geldiğince hepsini eğlendirdiğini ve Gabriel'in bardağını dolu tuttuğunu da biliyordu.

"Kokuyu alıyor musun?" Liam sanki daha önce hiç böyle bir koku almamış gibi derin bir nefes

alarak sordu

sarhoş edici. "Sanırım akşam yemeği servis ediliyor. Ziyafet salonuna girmeliyiz, ne dersiniz?"

"Gabriel'i konuşturmak için ikinize güvenebilir miyim?" Jackson, Liam ve Ethan'ın bakışlarında bir parça umut ya da cesaret ararken sordu.

"Kargalar siyah mıdır?" Ethan dudaklarında bir gülümseme belirirken sordu. "Gabriel için endişelenme, onu biz hallederiz. İstersen onu kanarya gibi öttürebiliriz."

Jackson'ın göğsü sıkışmıştı ve önümüzdeki birkaç saatin nasıl geçeceğini kestiremese de bu gece bir çözüm bulacağını biliyordu. Liam ve Ethan'a bakan Jackson başını kapıya doğru çevirdi.

"Hizmetçilere bu gece için ikinize de bir oda hazırlamalarını söyleyeceğim," dedi Jackson. "Bu gece ne kadar alkol içerseniz için, uyumak için bir yere ihtiyacınız olacağını düşünüyorum."

Jackson koridor boyunca tütsülenmiş domuz eti kokusunu takip etti. Koku güçlendikçe ağzı sulanıyordu. Midesi guruldarken ve yemek için kemirilirken ziyafet salonuna doğru ilerledi. U şeklindeki masa ziyafet salonunun çoğunu dolduruyordu ama Jackson, Helen'in her şeyi ne kadar iyi bir araya getirdiğini görünce hoş bir şaşkınlık yaşadı.

Jackson yerine otururken Helen, "Geç kaldın," diye fısıldadı. "Her şey yolunda mı?"

Jackson elini Helen'e doğru sallayarak, "Evet, evet," dedi. Her şeyin nasıl olduğundan ya da yolunda gidip gitmeyeceğinden tam olarak emin olmasa da, kendini umut ederken buldu. "Söylesene, misafirimiz için kaç fincan doldurdun?"

Helen ona, onu sinirlendiren sahte bir gülümseme fırlattı.

"Hiçbir şey yemedi," diye cevap verdi Helen o kadar alçak sesle ki Jackson onu duyabilmek için kulaklarını zorlamak zorunda kaldı.

"Affedersiniz, içki içmediğini mi söylediniz?" Jackson, Gabriel'e bakmamaya çalışarak fısıldadı. Lord Smith flüt bardağına yüzüğüyle vurup ayağa kalkarken Helen başını salladı.

Smith küçük bir selam verirken, "Beni başışlayın beyler," dedi ve odanın üzerine bir sessizlik çöktü. Bütün gözler ona çevrildi. Panik vücuduna yayılıp sinirlerini sarsarken Jackson Helen'a bir göz attı. "Sanırım hepimiz harika ev sahibimiz Tess'e teşekkür etmeliyiz."

Tüm gözler Helen'e çevrildi ve Jackson kısa bir an için hem kıskançlık hem de gurur duyduğunu hissetti. Helen'la gösteriş yapmaktan gurur duyuyordu ama aynı zamanda Smith'in neden onu seçtiğini de merak ediyordu.

"Majesteleri, çok sevimli ve özenli bir eşiniz var. Gurur duyuyor olmalısınız," diye devam etti Smith, kadehini havaya kaldırarak. Jackson Helen'in elini tuttu ve şefkatle öptü.

Jackson Helen'e göz kırparken, "O istediğimi hiç bilmediğim bir şey," dedi. Hizmetçiler büyük tepsilerle odaya girdiler.

Smith hıçkırarak, "Eminim çok memnun olmuştur," dedi. "Ama ona teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmanıza izin verin. Bu gece için dekorasyonda çok iyi bir iş çıkardı. Odaya koyduğu detayları görmelisiniz."

Jackson, Smith'in neden bahsettiğini merak ederek Helen'e baktı. Helen soğukkanlılığını korumaya çalışarak omuz silkti. Odada Jackson'ın ne olduğunu anlayamadığı bir huzursuzluk vardı.

"Kendini aptal yerine koymadan önce oturur musun?" Gabriel parmak eklemine masanın kenarına vurarak öneride bulundu. Smith tökezleyerek geri çekilmeden önce Gabriel'e ters ters baktı. Jackson, Smith otururken koltuğunu kaçırıp yere yuvarlanırken Helen'in nefesini duydu. "Çok geç. Kendinizden utanmalısınız, Lord Smith."

Helen şarkı söyler gibi bir sesle, "Hadi ama," dedi. "Bu açıkça yanlış bir karardı. Herkes böyle bir şey yapabilirdi. Lord iyi mi? Kendini çok kötü yaralamamış, değil mi?"

Gabriel, Jackson'ın Smith'i yerden kaldırmasına yardım etmek için ayağa kalkarken, "Eminim vücudundan çok gururu incinmiştir," diye güvence verdi. Smith'in etrafında dolaşan tarçının ezici kokusu Jackson'ın sesinin kırıışmasına neden oldu. Sanki biri onu kuzeyin soğuk sularına daldırmış gibi Jackson'ın içinden soğuk bir esinti geçti. Smith'in gözlerini geri devirmesini izlerken tarçın kokusu onu şaşkına çevirdi.

"Lord Smith," dedi Jackson, Smith'i uyandırmak için kuvvetlice sallarken, ama yerdeki adam kıpırdamadan ve tepkisiz kaldı. Omzunun üzerinden Helen'a bakarken Jackson'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Yüzündeki ifade tam bir dehşet ifadesiydi.

"O... öldü mü?" Jackson bir kez daha Smith'i uyandırmaya çalışırken Helen sordu. Smith'in üzerine eğilen Jackson, adamın ayrılmış, kuru dudaklarından gelen en ufak bir sesi dinlemek için kulaklarını zorladı. Tarçının belirgin kokusu Jackson'ın etrafında dönüyordu. Smith'ten kısık bir homurtu yükseldi ve Jackson bir an için bunun Smith'in son nefesini vermesi olup olmadığını merak etti.

"Burada ne tür iğrenç bir şaka yapıyorsunuz?" Gabriel, sanki Smith'in durumuyla bir ilgisi varmış gibi Jackson'dan uzaklaşırken sordu. "Yemeğe ya da içeceğe zehir mi kattın?"

Liam ve Ethan Jackson'ın savunmasına atlarken Jackson, "Beni böyle bir şiddet eylemiyle suçlamaya nasıl cüret edersin?" diye tersledi.

"Peki burada zehrin söz konusu olduğunu düşündüren nedir?" Jackson dönüp onu yanında bulduğunda Helen sordu.

Gabriel ayağa kalktı ve birkaç adım geri gitti. "Kokuyu almıyor musun? Adamın üzerinde kalan tarçını?"

Jackson, Helen'in masaya doğru atılıp Smith'in kullandığı bardağı Gabriel kapamadan önce kapmasını izledi. Hızlıca bir kokladı. Burnunun kırışmasına bakılırsa Jackson cevabını çoktan almıştı.

Liam ellerini havaya kaldırarak, "Bu bir rezalet," diye haykırdı.

"Lütfen, biz doktoru getirene kadar herkes sakın olsun," dedi Helen, Jackson onun dikkatinin odanın köşesinde bekleyen hizmetkârlara kaydığını fark edince. Bu olay hakkında aylarca konuşacakları kesindi ama Jackson'ın umurunda değildi. Bir terslik vardı ve zihnini yokladığında Jackson bunun kendisini her şeyden çok rahatsız eden bir anı olduğunu fark etti. Bu kokuyla daha önce de karşılaşmıştı ama tonun içinde değil. Will Margo'yu görmeye gitmeden hemen önce küçük dairedeydi.

"Görünüşe göre Lord Smith iyileşecek," diye yalan söyledi Jackson, Lord Smith'in gözlerinin geri dönmesini ve gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken.

"İmkânsız," diye tersledi Gabriel. "Bir atı yere serecek kadar baldıran otu vardı."

Yavaşça ayağa kalktığı anda Jackson'dan toplu bir soluk sesi yükseldi. "Tekrar söyle. Baldıran otu olduğunu nereden biliyorsun?"

Gabriel el yordamıyla masadan kalkarken gözleri irileşti. Gözlerinde Jackson'ı tedirgin eden bir panik vardı. Gabriel gruptan biraz daha uzaklaşınca Jackson onun başını dürttü. Hizmetkârlar hemen çıkışları kapatıp nöbetçi gibi durarak şeytanı odanın içinde hapsedti.

"Tarçının zehirin kokusunu maskeleydiğini herkes bilir," dedi Gabriel gözleri bir o yana bir bu yana kayarken. "Bu yaygın bir bilgi."

"Bilmiyordum," dedi Jackson. "Aslında bunu bilseydim belki Will hâlâ hayatta olurdu. Ama sen onu öldürdün, tıpkı burada Lord'u öldürmeye çalıştığın gibi."

Gabriel'in alnında boncuk boncuk terler oluşurken gözleri irileşti. Masadan hızla bir bıçak kaptı ve Jackson'ın önünde salladı.

"Gabriel, ne yapıyorsun?" Liam, panik kalabalığın üzerine siyah, iğrenç bir dumandan oluşan kalın bir bulut gibi çökerken sordu. "Bıçağı yere bırak."

"Burada neler döndüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gabriel bıçağı sallarken sordu. "Ya da bu gece hepimizi neden buraya davet ettiğini? Oh, biliyorum."

Jackson yavaşça ayağa kalktı ve gözleriyle Gabriel'i takip etti. Gabriel'in gidebileceği bir yer olmadığını biliyordu, kapılar kapalıyken olmazdı. Eğer saldırmak için bir zaman varsa, Jackson

bunu yapacağını biliyordu.

hemen harekete geçmeliyiz.

Jackson, Gabriel'in etrafında dönerken, "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi. "Şu anda herkesin bildiği tek şey Smith üzerinde baldıran otu kullanıldığını iddia ettiğin, hepsi bu."

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?" Gabriel, Jackson'la arasındaki mesafeyi koruyarak yavaşça hareket etmeye devam ederken homurdandı. "Ama değilsin."

"Gabriel?" Jackson, Ethan'ın Gabriel'i takip edişini izlerken Ethan sordu. "Bu sen değilsin. Belki de zehir onu da etkilemiştir?"

"Helen, dikkat et," diye uyardı Jackson, dehşet onu kavrarken. Gabriel Helen'i omuzlarından tutup kendine çekene kadar Gabriel'in Helen'e ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştir.

Helen kendini Gabriel'in güçlü kollarından kurtarmak için çırpınırken, "Bırak beni," diye bağırdı.

"Nasıl oluyor da ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım bir türlü ilerleyemiyorum?" Gabriel bıçağı Helen'in boğazına yaklaştırmışken Helen'in kulağına bir şeyler söyledi.

"Gabriel, bıçağı yere bırak yoksa seni öldürürüm." Jackson'ın tehdidi şiddetliydi ve tüm benliğinde yankılanıyordu. Helen esir alınmışken Jackson'ın Gabriel'in kendisinden kaçmasına izin vermesine imkân yoktu.

"Yapamazsın," dedi Gabriel sinsi bir sırıtişla. "Yapabilseydin, bunu uzun zaman önce yapacağını biliyorum. Ben de gruptaki en zeki kişinin sen olduğunu sanıyordum."

Jackson, Gabriel'in yanaklarının kızardığını fark etmekten kendini alamadı. Gabriel'in alnındaki ter parıldarken yüzündeki renk de kaybolmuştu. Gabriel'in ayakta kalması bir mucizeydi. Jackson, Gabriel'in elinin kayacağından ve bıçağın Helen'in boynunu keseceğinden korkuyordu. Onu çok şaşırtan bir şekilde Helen, sanki hayatı tehlikedeymiş gibi sakin ve soğukkanlı kalmayı başarmıştı.

Gözleri odada gezinirken Gabriel'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Gabriel sanki bir ejderhayla karşı karşıyaymış gibi havayı keserken, içinde titreşen panik dehşete dönüştü.

"Gabe," Helen'in sesi hafif ve havadardı. Onun Gabriel'le bu kadar şefkatle konuştuğunu duymak Jackson'ı şaşkına çevirmişti. "Beni incitmek istemediğini biliyorum, tıpkı Will'i incitmek istemediğin gibi."

Jackson çaresizce durup saldıracağı anı beklerken Gabriel'in gözleri büyüdü. Çok erken hareket ederse Helen'in yaralanabileceğini biliyordu ve bu görmek isteyeceği son şeydi.

"Bu konuda ne biliyorsun?" Gabriel Helen'e daha da yaklaşırken sordu. Bir an için Gabriel'i ayakta

tutan kişi Helen'mış gibi göründü.

"Bunun bir kaza olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Helen. "Will'le aranızda olanlar yani."

Gabriel nefes alış verişi hızla artmaya başladığında başını salladı. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken başını salladı. "Bana onu, Margo'mu hatırlatıyorsun, bunu biliyor musun?"

Helen, Jackson'a bakarak, "Ben yapmadım," dedi.

Omuzları çökerken Gabriel'in gözleri parladı. "Öyleydi. Hiç istememiştim... ama her şey çok hızlı oldu."

"O gece ne oldu?" Helen gözlerini Jackson'dan ayırmadan sordu. Acele edip Helen'i kurtarmak için sabırsızlanan Jackson'ın kulakları çınladı.

"Ben... hayır," dedi Gabriel, elleri titrerken başını sallayarak. "Anlamıyorsun. Will benden her şeyimi alacaktı. Her şeyimi."

"Nasıl?" Helen sakin, baştan çıkarıcı bir tonda sordu. "Ne oldu?"

Gabriel sanki dili damağına yapışmış gibi, "Margo Dobris oldu," diye cevap verdi. Jackson'ın göğsü gerildi.

"Onu seviyordun, değil mi?" Jackson bir adım daha yaklaşmaya cesaret ederek sordu. Gabriel'in dikkati ona kaydı.

"Aşk mı? Bizim gibi adamların böyle saçma bir şey yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Gabriel sordu, konuşurken kelimeleri bulanıklaşıyordu. "Buna inanıyorsan sen bir aptalsın."

"O zaman anlat bize," dedi Helen. "Bize neler olduğunu anlat. Will'i neden öldürdün?"

Gabriel bıçağı Helen'in boğazına dayarken gözlerindeki öfke direğe karşı bir kibrit gibi parladı. "O benim olacaktı. Evliliğimizin, mirasımı almamı ve geleceğimi güvence altına almamı sağlayacak siyasi bir evlilik olması gerekiyordu. Ama o soytarıya aşık olmak zorunda kaldı. Biliyor musun, ben onları tanıştırmasaydım Will, Margo'yla tanışamayacaktı bile. Bunu biliyor muydun? Onu benden çaldı. Şimdi de ben seni Jackson'dan çalacağım."

"Hayır," diye hırladı Jackson, "değilsin."

Gabriel bıçağı Helen'in boğazına geçiremeden, bıçak Gabriel'le birlikte yere yığıldı. Jackson geri adım attı, Gabriel'in aniden yere yığılması karşısında şok olmuştu.

"Ne oldu?" Helen serbest kaldığı anda ona doğru koşarken Jackson sordu. "Öldü mü?" "Hayır,"

dedi Helen Jackson'a sarılırken, "ama eminim uyandığında ölmüş olmayı dileyecektir."

BÖLÜM 27

Helen kollarını Jackson'a doladı ve yüzünü onun kolunun kuytusuna gömdü. Jackson'ın Başına gelenleri anlamaya çalışırken etrafında karmaşa ve kaos dönüyordu. Kanı dondu ve titremesine engel olamadı. Jackson kollarını ona doladı ve sanki parçalanmış ruhunun parçalarını bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi onu göğsüne bastırdı.

Jackson ellerini Helen'in yüzüne götürdü ve gözlerini kendisiyle buluşturdu. Ona bakmak istemiyordu, baktığı anda parçalanacağını biliyordu.

"Sen iyi misin?" Jackson sordu. "Seni kesmedi, değil mi?" Helen başını salladı. "Hayır... Ben iyiyim... İyi olacağım."

Lord Smith'ten yumuşak bir inilti yükseldi. Liam ve Ethan karşılıklı bakışırken, konuklar Lord'un kıpırdanışını dehşet içinde izliyordu. Helen Jackson'dan uzaklaştı.

"Titriyorsun," dedi Jackson ceketini hızla çıkarıp Helen'e sararken. Helen'in duyguları karmakarışıktı. Jackson'ın kollarında olduğu için minnettardı, onun güçlü kucaklamasıyla rahatlamıştı.

"Nasıldım?" Ethan ve Liam ayağa kalkmasına yardım ederken Lord Smith halsiz bir sesle sordu. Konukların hepsi önlerinde olup bitenler karşısında sersemlemiş ve kafaları karışmış görünüyordu.

"Nasıl oluyor da hayattasın? Hepimiz düştüğünü gördük," dedi Ethan.

"Ve cildin solgunlaştı," diye ekledi Liam, Lord Smith masaya yaslanmak için tehlikeli bir şekilde sallanırken. Lord Smith yerde yatan Gabriel'e dik dik baktı, boncuk gibi gözleri Gabriel'in kafatasının arkasını deliyordu.

Lord Smith omuzlarını geriye atıp göğsünü şişirirken, "Bana şantaj yapmaya kalkıştığı için hak etti," diye homurdandı. Jackson elini yüzüne götürürken dikkatini tekrar Helen'a çevirdi.

"Anlamıyorum. Az önce ne oldu?" Jackson sordu. "Gabriel'i öldürdük mü? Yoksa iyileşecek mi?"

tıpkı Lord Smith gibi mucizevi bir şekilde."

Helen, Lord Smith'e baktı ve ona küçük bir gülümseme fırlattı.

"Karınızın eşsiz bir yaratık olduğu konusunda size söylediklerimi hatırlıyor musunuz?" Lord Smith bir yudum almak için parmaklarını bardağın etrafında kıvrırken sordu. Bardağın içindekilere bakarken gözleri büyüdü ve hemen yerine oturttu.

"Gabriel'den itirafı nasıl alacağınızı bilmediğinizi söylemişsiniz ve şarap ya da viski içmeyi reddettiği için dudaklarını gevşetecek başka bir yol bulmam gerekiyordu. Ne yazık ki içkisine koyduğum bitkilerin etkilerini hesaba katmamıştım."

"Seni öldürebileceğinin farkında mısın?" Jackson boğuk bir sesle sordu. "Aklından ne geçiyordu?"

Helen, Gabriel'in içkisini değiştirdiği için Jackson'ın kendisine kızgın olup olmadığını ya da tüm bu durumun onu bu kadar strese sokup sokmadığını bilmiyordu.

"Özür dilerim," dedi Helen gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlarken. "Cevapları çok istiyordun ve ben de yardım almaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Lord Smith de benimle birlikte hareket etme nezaketini gösterdi ve ilk parçayı aldı."

Lord Smith hafif bir kıkırdamayla, "Ve söylemeliyim ki, geçen sefer aldığım kadar korkunç," dedi. Liam ve Ethan başlarını eğip şaşkın bakışlar attılar.

Gabriel, Helen'in karışımından dolayı acı içinde kıvranırken, "Öldür beni," diye inledi.

Helen'in dikkati Gabriel'e kayarken Jackson, "Liam, Ethan, gidip polis memurunu getirin," dedi. "O kendine gelmeden önce. Geri kalanınıza gelince, hepinizden Gabriel'in bugün söylediklerine tanıklık etmenizi istiyorum."

"Jackson, sana ne yaptığımı söylemediğim için özür dilerim," diye fısıldadı Helen, "ama yemeğe geç geldiğin için zaman yoktu."

Helen, görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını silerken başını Jackson'ın omzuna yasladı. Jackson onu masaya götürüp oturttuğunda derin bir nefes aldı. Sertçe yutkundu ve parmak uçlarını boynunda gezdirdi. Hatıralar hâlâ zihninde tazeyken Helen, Gabriel'in onu da öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. Fikir de gerekçe de oradaydı ama Lord Smith'in karışımı bu kadar etkili olmasaydı, yerde yatanın kendisi olacağını biliyordu.

Helen gözlerini Gabriel'den ayırmazken Ethan ve Liam yetkilileri toplamak için koşturdular. Kendine geldiğinde nasıl davranacağını bilmiyordu ama bunun hiç de hoş olmayacağını biliyordu. Lord Smith'e yardım etmesi için güvenmenin bir kumar olduğunu bilse de, sonunda her şey açığa

çıkıldığı için minnettar hissetmekten kendini alamadı.

"Ne olduğunu hâla anlamış değilim," dedi Jackson, hizmetkârlar Gabriel'in etrafını sarıp onu bir sandalyeye taşıırken Helen'in yanında diz çökerek. Gabriel yavaşça kendine gelirken oturduğu yerde sallanıyordu.

Lord Smith, "İzninizle, Majesteleri," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Jackson. Helen, Jackson'ın neşesini gölgeleyen bir şey olduğunu anlayabiliyordu ve bunun sadece Gabriel'i onun için alaşağı etmesindeki rolü olduğunu varsayabilirdi. Elbette tüm övgüyü üzerine alamazdı. Ne de olsa bu Lord Smith'in uydurması ve planıydı.

Lord Smith, Gabriel'in yanına bir sandalye çekip otururken, "Bay Westwood bir süredir ticaret işinde," diye söze başladı. Helen, onun bacaklarını birbiri üzerine katlayıp kaşlarını kaldırışını izledi. "Babasının burnunun dibinden dolandırıcılık yapmaya çalışacak kadar hırslıydı. Yaklaşık iki ay önce Gabriel'in satıcılarını zorladığını fark ettim. Sıra bana geldiğinde, Gabriel küçük sırrımı öğrenmiş ve karımı bu tür şeylerden haberdar etmekle tehdit etmişti."

Gabriel inleyip masaya yığılırken Helen Jackson'a baktı ve başını sertçe yere vurdu. Eğer odaya biri gelseydi, kesinlikle çok fazla içtiğini ve bayıldığını düşüneceklerdi.

"Karımın metresimi öğrenmesine izin veremezdim," dedi Lord Smith. "Bu hem onu hem de ailesiyle olan işimi mahvederdi, bu yüzden bu sorundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu gece, sevgili eşiniz bana bir sorunla geldi. Yeğenimle olan ilişkileri nedeniyle kendimi yardım etmek zorunda hissettim. Ama söylemeliyim ki, size bir ders vermek istediğini de düşündüm ve dudakları gevşetmek için tarifimi açıkladım. Dürüst olmak gerekirse, Bay Westwood'un bu kadar ters bir tepki vereceğini hiç düşünmemiştim, ama itiraf etmeliyim ki, verdiğini görmekten memnun oldum. Belki şimdi, bir daha benimle uğraşmamayı öğrenir. Tehditlerden hoşlanmam, özellikle de özel hayatımda istenmeyen sonuçlar doğuracak tehditlerden."

Lord Smith'in yüzünü incelerken Jackson'ın gözleri şokla açıldı. Helen, Jackson'ın bilgiyi parça parça alarak işlemesini izledi. Kapılar açılırken derin bir iç çekti. Kapının girişinde duran Ethan, polis memuruna odaya kadar eşlik etti.

"Burada neler oluyor böyle?" diye sordu uzun boylu, dar burunlu adam. Helen polis memurunun bıyıklarından mı yoksa koyu siyah saçlarını geriye atmasından mı iğrendiğini anlayamadı. "Bağışlayın majesteleri, sizi orada görmedim. Belki de ortada herhangi bir neden yokken neden çağrıldığım konusunda bana biraz ışık tutabilirsiniz."

Jackson ayağa kalktı ve başını hafifçe eğdi. "Bu adamı cinayetten tutuklamanızı istiyorum."

Polis memuru odada bir ceset ararken gözleri büyüdü. Ceset bulamayınca başını eğdi ve şüpheli bir kaşını kaldırdı.

"Peki ceset nerede?" diye sordu polis memuru. Jackson elini Helen'in omzuna koydu. Helen Şu anda Jackson'ın sindirmesi gereken çok fazla Şey olduğunu anlayabiliyordu. Ne de olsa adaleti bulmaya çalışıyordu ve Şimdi bunu elde edeceğine göre ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Jackson, Gabriel'e doğru yürürken, "Cinayet birkaç yıl önce iŐlendi," diye açıkladı. "Ama bu adam az önce her Şeyi itiraf etti. İhtiyacınız olursa bu odadaki herkes tanıklık edecektir."

"Her Şeyin zamanı var," dedi polis memuru Gabriel'e yaklaşıp kolundan tutarken. Jackson, Ethan ve Liam'ın yardımıyla polis memuru Gabriel'i odadan çıkardı. Helen dört adamın sarhoş Gabriel'le boĐuŐmasını izledi.

Konukların mırıltıları ve fısıltıları giderek artarken, Helen kendini daha küçük hissetmekten alıkoyamadı. Őansına inanamıyordu. Jackson'ın büyük ifŐası ve bu süreçte Gabriel'i tamamen utandırmasıyla tüm planın olması gerektiği gibi gittiğini düŐünmüŐ olsa da Helen her Şeyin bitmiş olmasından memnundu. Tabii ki bu artık herkesin onu konuŐacaĐı anlamına geliyordu.

Gözlerini deviren Helen, Jackson'ın ceketine tutunarak ayağa kalktı. Çift kanatlı Fransız kapıya doğru yürüdü ve avluya ıktı. Temiz hava terli yüzünde ve boynunda harika bir his uyandırıyordu. itlere yaklaŐıkça dünyanın geri kalanının kaybolup gitmesine izin verdi. Diğer konukların kaos hakkında konuşurken çıkardıkları gürültü umurunda değildi. Helen'in tek istediği Jackson için her Şeyi daha iyi hale getirmektir. Ama onu böyle hayal kırıklığına uğramış görmek ona acı veriyordu.

"İŞte buradasın."

Helen döndüğünde Jackson'ın arkasından geldiğini gördü. Sanki çok yaklaŐıĐı anda kaçacak kırılğan vahşi bir yaratık mış gibi yavaş hareket ediyordu. Onda daha önce hiç görmediği bir çekingenlik vardı ve içten içe bundan hiç hoŐlanmamıŐtı.

"Bak," dedi Helen dönüp ona bakarken, "ne söyleyeceğini biliyorum. Bana yaptığımın düŐüncesizce olduğunu söyleyeceksin. Öyle olduğunu biliyorum ama bana başka seçenek bırakmadın. Planımız Gabriel'le birlikte yzleŐmemizdi. Dudaklarını gevşetmek ve her Şeyi itiraf etmesini sağlamak."

"Helen," Jackson'ın sesi ancak bir fısıltı gibiydi ve en başta onunla konuŐup konuŐmadıĐını bile merak etti.

"Ve tek yapmam gerekenin-" diye devam etti Helen, cümleleri arasında zar zor nefes alıyordu. Ama o daha bir kelime bile edemedi Jackson parmaklarını beline doladı ve onu yakalayıp daldırmadan önce etrafında döndürdü. Nefes nefese kalan ve Jackson'ın ani hareketleri karşısında Şok olan Helen gülümsedi ve Jackson'ın yüzünde de bir glmsemi görünce biraz rahatladı.

Jackson, "Konuşmayı bırakmalısın," dedi. "Syleyeceğin hiçbir Şey olanları deĐiŐtiremez.

Yapılacak en doğru şey olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum. Ama bu seni tehlikeye attı ve

I..."

Helen nefesini tutmuş, Jackson'ın her sözüne asılı kalmıştı. Kendisine bakarken Jackson'ın gözlerindeki acıyı görebiliyor ve tüm bunları yok edebilmeyi diliyordu. Onu tekrar ayağa kaldıran Jackson gözlerinin içine baktı.

"Seni asla kaybetmek istemiyorum," diye mırıldandı, Helen'i çok şaşırtmıştı. "Gabriel'i dengesiz ve aklını kaçırmış görünce ne yapacağını bilemedim. Onu daha önce hiç kimse böyle görmemişti. Ve gerçek şu ki, Will'i bir kadın yüzünden öldürdü. Bir kadın yüzünden. Ne tür bir adam birine karşı bu kadar sahiplenici ve kıskanç olur?"

Helen elini Jackson'ın yüzüne götürdü ve derin bir iç çekti. "En iyi arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm. Eminim tüm bu olaylara tepeden bakıyordur ve sonunda dinlenebildiği için mutludur. Her şey senin istediğin gibi gerçekleşmemiş olsa da sormak zorundayım, her şey öyle değil midir? Hayat gizem ve şanslarla doludur. Sen kendi anını yakaladın."

"Hayır," dedi Jackson başını sallayarak. "Sen o anı yakaladın. İmkansızı yapmaya cesaret ettin ve içgüdülerini takip ettin. Yaptığın şeyi asla planlayamazdım."

"Aslında hepsi Lord Smith'in fikriydi. Gabriel'i cezalandırmak isteyen başka benzer düşünen insanlar bulmayı uman oydu. Ama araştırmalarını yaparken ne istediğini tam olarak bildiğini sanmıyorum."

"Ona güvenebileceğinizi nereden biliyordunuz? Daha önce onunla konuşan tek kişi Paxton'dı ve o da düzgün ve ağzı sıkı birine benziyordu," dedi Jackson.

Helen'in dudaklarının köşesi kıvrıldı ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onu Gabriel'le koridorda duyduğumda, Lord'un Gabriel'den hoşlanmadığı ve onun biraz fazla ukala olduğunu düşündüğü oldukça açıktı. Ondan sonra, mesele sadece Rab'bi onunla konuşmak için yalnız yakalamaktı. Bu geceyi de kendi yararına kullanmak istediğinden haberim yoktu. Görünüşe göre Rab, Gabriel'i kendisi öldürmeyi ve Gabriel'in boğularak ölmüş gibi görünmesini sağlamayı düşünüyordu. Ona senin durumunu anlatabildiğimde, Lord Smith yardım etmeye fazlasıyla hevesliydi."

Jackson, "Belki de Lord Smith'e yardımlarından dolayı minnettarlığımı göstermek için yapabileceğim bir şey vardır," dedi. "Şimdilik, iyi olduğunuzdan emin olmam gerekiyor."

"Ben iyiyim, söz veriyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum ve sadece mutlu olmanı istediğimi bilmeni istiyorum," diye yanıtladı Helen, Jackson'ın ellerini tutup yüzünü avucunun içine bastırarak.

"Beni mutlu ediyorsun," dedi Jackson. "Her bir parçan. İlginç kıyafetlerinden zihninin çalışma şekline

kadar. Sen, Helen, beni mutlu eden şeydin ve seni seviyorum."

Helen onun gözlerinin içine bakarken kalbi çırpınıyordu. Adam onu bedenine daha da yaklaştırmak varlığının her zerresi sanki yanıyormuş gibi hissetti. Sertçe yutkunurken dünya sanki durmuş gibi hissetti. Helen ayakta kalmak için tüm gücünü toplarken yavaşça nefes verdi.

"Sen... sen... beni seviyor musun?" dedi, kelimeleri ağzından zorla çıkararak. Jackson gevşek saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırırken başını salladı.

"İstiyorum, evet. Ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum," diye cevap verdi. "Ve bana evli olduğumuzu söyleme; senin benim karım olduğunu biliyorum. Sadece benim karım böyle bir stresle başa çıkabilir. Ama bilmeni isterim ki aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Helen, kelimeler boğazında düğümlenirken onları kurumuş ağzından zorla çıkardı. "İlk başta istememiştim ama sen beni büyüttün. Tıpkı bahçedeki tüm bu çiçekler gibi sen de ruhuma kök saldın ve birlikte olmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

"Jackson, hâlâ akşam yemeği için bekleyen misafirlerin olduğunun farkındasın, değil mi?" Ethan kafasını kapıdan dışarı uzatırken sordu. Jackson'ın yüzü kızgınlıkla çatılırken Helen kıkırdamaktan kendini alamadı.

Helen ve Jackson hep bir ağızdan, "O zaman hizmetkârlara söyle de yemeği servis etsinler," dediler.

Helen kollarını Jackson'a dolarken, "Biz olmadan da yiyebilirler," diye devam etti. Yemek aklındaki en son şeydi. Tek istediği Jackson'la birlikte sessiz bir yerde kaybolmak ve dünyanın akıp gitmesine izin vermektir.

"Majesteleri," dedi Ethan. Kapı arkasından kapanırken Ethan'ın ses tonundaki alaycılığı duyan Helen gülümsemekten kendini alamadı.

Jackson, "Sanırım bundan sonra tüm tonlarca konuşulacağız," diye gözlemledi.

"Hâlâ dedikodulara falan karşı mısınız?" Helen parmaklarını Jackson'ın saçlarında gezdirirken sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Jackson. "Ama bu yemeği başka bir şeye dönüştürmek isterlerse kimseyi düzeltecek değilim. Sonuçta herkes benim biraz münzevi ve tuhaf biri olduğumu biliyor. Bu gece olanlar kimseyi şaşırtmamalı."

"Peki ya Will'in ailesi?" Helen sordu. "Gabriel'le ilgili haberleri onlara söyleyecek misin?"

Jackson daha da yaklaşıırken başını salladı. "Evet, ama şu andan itibaren sanırım karımla vakit geçirmekten keyif alacağım."

BÖLÜM 28

Jackson'ın vücudundaki tüm kaslar ağrıyordu. Ne kadar zamandır o odada oturduğunu aynı yerde. Bir saatten fazla sürmüş olabileceğini düşündü. Elbette içten içe, yargıç ve jüri önünde konuşma şansı olacaksa sonsuza kadar bekleyebileceğini biliyordu. Göz ucuyla insanların onu izlediğini biliyordu. Sırtında sanki koçbaşı gibi duran gözlerini hissedebiliyordu. Kendini biraz huzursuz hissederek, rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak ağırlığını koltuğunda kaydırdı.

Gabriel'in duruşması başladığında, ortaya çıkıp ifade vermeyi kabul eden bu kadar çok tanık varken uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ama önce diğer davaları halletmek zamanının çoğunu alıyordu. Sonunda Jackson'ın yargıç ve salondaki herkesin karşısına çıkma sırası geldiğinde, buz gibi bir parmağın omurgasında iz bıraktığını hissetti. Bunun Will'in hayaletinin onu başladığı işi bitirmeye teşvik etmesi mi yoksa bunu daha önce de yapmış olması mı olduğunu anlayamadı.

Şüphe ve korkusunu bastırıp tüm gücünü toplayan Jackson oturduğu yerden kalktı. İsmi okunduğu anda koridorda ilerleyerek tanık sandalyesine giderken Gabriel'in yanından geçmeyi garantiledi. Odanın bir yerlerinde fısıldaşmaları duyabiliyordu ve sıranın aşağısına doğru ilerleyerek, hikâyenin onun tarafından dinlenmesini bekleyen, kulakları kaşınan insanların yanından geçti.

Göğsü ağırlaşan ve kalbi bir çuval kaya gibi hisseden Jackson tanık kürsüsüne çıktı, elini İncil'in üzerine koydu ve yerine oturmadan önce Tanrı ve ülke üzerine yemin etti. Geçmişte yaşadığı anları yeniden anlatmak, iltihaplanmış bir yarayı deşmek gibiydi. Düzgün bir şekilde iyileşmek istiyorsa bunun yapılması gerektiğini biliyordu.

"Sayın Yargıç, lütfen bana sanığı nereden tanıdığınızı söyler misiniz?" diye sordu avukat, salonda bir o yana bir bu yana volta atarken. Sesi odanın her yerinde yankılanıyordu ve Jackson her kulağın onu net bir şekilde duyduğundan emindi.

Jackson vücudunu rahatlatmaya çalışarak omuzlarını geriye attı ve boğazını temizledi. "Bay Westwood ile aynı okula gittim. Birbirimizi 10 yılı aşkın bir süredir tanıyoruz."

"Anlıyorum, Bay Westwood'u böylesine korkunç bir suçla ilk kez suçlamıyorsunuz, değil mi?"

Avukat kaşlarını kaldırıp ona ters ters baktı ama Jackson'ın gözü korkmadı. Bunu daha önce de yaşamıştı.

Ancak bu kez, daha önce olduğundan çok daha cesaretli ve güçlüydü. Hayat dersleri ona yıllar boyunca pek çok şey öğretmişti ve Gabriel'in şüpheyeye yer bırakmayacak kadar suçlu olduğunu çok iyi biliyordu.

"Mahkemenin bilmesini isterim ki," diye söze başladı Jackson, mümkün olduğunca herkesle göz teması kurmaya özen göstererek, "bu dava daha önce mahkemeye getirildiğinde sonuçsuz kalmıştı. Ve on yıl boyunca ruhum yara aldı. En iyi arkadaşımı kimin öldürdüğüne dair bir cevaba ihtiyacım vardı. Ve iki hafta önce malikânemde, Gabriel sarhoşken Will'i öldürdüğünü itiraf etti. Siz iyi insanlara adaleti sağlamanız için dua ediyor ve yalvarıyorum."

Jackson kalabalığı taradı, sözlerinin kulak ardı edilip edilmediğini ya da kendisini bir şahin gibi izleyen bir grup insan içinde biraz merhamet bulup bulmadığını merak ediyordu.

"Bay Westwood'un tutuklandığı gece neler yaşandığını bana kendi cümlelerinizle anlatabilir misiniz?"

Jackson dikkatini avukattan ayırmamaya özen göstererek, "Eton'dan arkadaşlarım için bir parti vermiştim," dedi. Gabriel'in bakışlarının kendisini yaktığını hissedebilmesine rağmen Jackson yemi yutmayı reddetti. Ona göre Gabriel artık önemli biri değildi. Aslında, pislikten bile daha aşağıdaydı.

Avukat, "Bu partide sadece Eton'dan arkadaşlarınız mı vardı?" diye sordu.

Jackson parmaklarını saçlarında gezdirirken başını iki yana salladı. "Hayır," diye cevap verdi. "Tanıdıklar da vardı ama küçük bir toplantıydı. Bir balo ya da önemli bir şey değildi. Sadece birkaç kişinin bir araya gelmesi ve belki de bazı fikirleri paylaşmasıydı. Hatta belki bir iki satranç oyunu. Ama olayda kötü niyet yoktu. Akşam yemeği için çağrı yapıldığında, bazı arkadaşlarla birlikte diğer konuklarla buluşacağımız ziyafet salonuna doğru yola çıktık.

"İşte o zaman Lord Smith biraz tuhaflaştı ve yere yığıldı. Birkaç dakika sonra Gabriel de yerdeydi. İlk düşüncem birinin yemeği zehirlediği idi ama Lord Smith uyanıp kendine geldiğinde bunun biraz tuhaf olduğunu fark ettim.

"Kendinden geçmeden önce Gabriel itiraf etti. İtiraf ettiği yeni bilgiler nedeniyle, bu sefer hapse atılacağından eminim."

"Majesteleri, sizce Bay Westwood için uygun ceza nedir?"

"Buna karar vermek bana düşmez," dedi Jackson parmaklarının ucuyla oynamaya başlarken ve

Terlediğini hemen fark etti ve ellerindeki nemi almak için avuçlarını pantolonunun altından geçirdi. Çılgın sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Ama ne söylemesi gerekiyordu?

Gabriel'in bunu hayatıyla ödemesini istediğini mi? Ama bu ne işe yarayacaktı ki? Will hâlâ ölü olacaktı ve bir ceset daha mezara girecekti. Jackson uzun, ağır bir iç çekti, seçimlerini ve sonraki sözlerini çok dikkatli bir şekilde düşündü.

Mahkeme salonuna girdiğinden beri Jackson'ın dikkati ilk kez Gabriel'e yöneldi; Jackson'ın içinden dalgalanan duygular geçti, hepsi o kadar hızlı girip çıktı ki suyu kavramaya çalışmak gibiydi. Kaskatı ve soğukkanlı bir şekilde eski arkadaşına bakıyor ve her anıyı zihninden silmeye çalışıyordu.

"Eğer mahkeme izin verirse, Gabriel'in hayatını korumasına izin vermenizi öneririm ama başka bir şey yapmayın. Tıpkı Kabil'in Habil'i öldürdükten sonra yaptığı gibi ona bir ibret olsun." Jackson nefesini tuttu. Gabriel'in gözleri şokla açılırken, Gabriel'in onun çırpınmasını, itiraz etmesini ve kellesini istemesini beklediği açıktı ama Jackson'ın bunu yapmasına imkân yoktu.

"İfadeniz için çok teşekkür ederim. Sayın Yargıç, tanığın azledilmesini talep ediyorum."

Jackson omzunun üzerinden yargıca ve uzun siyah cübbesinin içindeki beyaz buklelerine baktı. Adam ağır kırışık göz kapaklarının ve soğuk tavrının altında tehditkâr görünüyordu.

"Talep kabul edildi," dedi yargıç. Jackson başını hızlıca salladı ve ayağa kalktı. Tanık kürsüsünün etrafından dolaşmak için acele etmedi ve mahkeme salonundan çıkarken Gabriel'e ters ters baktı.

Her anın tadını çıkarmak istiyordu. Mahkemeden dışarı attığı her adım, geçmişinden bir adım daha uzaklaşması ve Will'in hayatına mal olan olayları geride bırakabilmesi anlamına geliyordu. Bunun yerine Helen ile özgür ve mutlu olabilmeyi istiyordu. Helen'in adı aklına geldiği anda Jackson kendini hafiflemiş hissetti. Sanki güneş açık çatıdan içeri girip tenini ve ruhunu ısıtmıştı. O, çılgın bir düşünceden çok daha fazlasıydı. En büyük düşmanını tek başına alt etmişti ve Jackson ona borcunu asla ödeyemeyeceğini biliyordu.

Onun kıvrak zekası ve akıllı fikirleri, o adliye binasından çıkarken omuzlarından bir ton tuğla düşmüş gibi hissetmesini sağlayan tek şeydi. Hayatının büyük bir bölümünde taşıdığı stres o kadar artmıştı ki, onu bıraktığı ana kadar ne kadar çok şey taşıdığını hiç fark etmemişti.

Uzun ve derin bir nefes alan Jackson kollarını havaya kaldırdı ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. Altın ışınları üzerine vuruyordu ve bir çocuk gibi sersemlemiş hissediyordu. Gabriel'in kaderinin ne olacağını bilmesede, Gabriel'in kendisinin yaşadığı hayatı yaşamayacağından oldukça emindi. Ve Jackson, Gabriel'in olduğu kadar kendi hayatının da bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

"Stonewill Dükü," diye anons etti uşak, Jackson fuayeye girerken merdivenlerin altından. Şapkasını çıkardı ve yetersiz eve şöyle bir göz gezdirdi. Bu eve adım atmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Will'in ailesi için cevaplar almadıkça bir daha asla adım atmayacağına yemin etmişti. Şimdi nihayet onlara sahipti ama burada durmak gerçeküstü geliyordu, sanki bir rüyadaydı ve her an uyanabilirdi.

"Majesteleri, bu ne sürpriz." Will'in babasının sesi Jackson'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Başını çevirdiğinde, yuvarlak göbekli ve pembe yanaklı iri yarı adamın koridorda topallayarak yürüdüğünü gördü. Anlaşılan zaman Will'in babasına da pek iyi davranmamıştı. Jackson, adamın yüzündeki her kırıksıklığa kazınmış stresi görebiliyordu.

Will onun tek oğluydu ve Jackson, Will'in omuzlarına yüklenen sorumluluğu ve Will'in babasının oğlunu kaybettiğinde yaşadığı yıkımı çok iyi anlıyordu.

"Sizi buraya getiren nedir, Majesteleri?" Lord MacDuff, Jackson'ı oturma odasına götürürken sordu. Jackson, Will'in babasının yanına oturdu ve ona gülümsemeye çalıştı. Orada olmak kolay değildi ve Jackson'ın vücudundaki her sinir yanıyormuş gibi hissediyordu.

Oturduğu yerde kayan Jackson rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı ama hiçbir yastık ya da tüyün ağrıyan vücudunu rahatlatamayacağını biliyordu.

"Efendim, uzun zaman oldu," dedi Jackson başını hafifçe sallayarak.

"Öyle, öyle. Peki seni buraya getiren nedir? Ben yaşlı bir adamım ve zamanım kısa. Yapacak işlerim var."

Jackson ellerini pantolonunun üzerinde gezdirirken başını salladı ve boğazını tıkayan korku yumrusunu yuttu.

"Farkında olup olmadığınızı bilmiyorum..." Jackson gözlerini yaşlı adamın kilerle buluştururken başladı. Will'in babasının dönüştüğü şeye kendisinin de dönüştüğünü görmek çok kolaydı. Helen olmasaydı, Jackson baktığı şeyin kendi kaderi olup olmadığını merak ediyordu ama bir şekilde Helen'in iyiliği sayesinde bu kaderden kurtulmayı başarmıştı. Bu, Jackson'ın onu derinden sevdiğini ve onsuz bir hayatı asla yaşayamayacağını bilmesinin bir başka nedeniydi. Beklenmedik bir şekilde onun bir parçası haline gelmişti.

"Farkında olup olmadığınızdan emin değilim," dedi Jackson, "ama Bay Gabriel Westwood bir kez daha yargılanıyor."

Will'in babası başını eğdi ve yüzünü şaşkınlıkla buruşturdu. "Anlayamadım? O tebligatlardan neden haberim olmadı? O davanın yıllar önce sonuçlandığını sanıyordum."

Jackson sırtını gerdi ve yaşlı adama şefkatle baktı. "İkimiz de bu davanın düzgün bir şekilde yürütülmediğini biliyoruz. Çok fazla boşluk vardı ama emin olun, Bay Gabriel Westwood büyük olasılıkla Will'i öldürmekten suçlu bulunacak."

Will'in babası, Jackson'ı uzaklaştırmak için elini kaldırırken, "Geçen sefer biz de öyle düşünmüştük," dedi. "Şimdi, defolun gidin. Artık kaybedecek zamanım yok. Geçmiş kurcalamaya ihtiyacım yok. Kalbimin kırık parçalarını bir araya getirmek sonsuza dek sürdü. Buraya gelip onu tekrar paramparça etmene ihtiyacım yok."

Jackson yavaşça ayağa kalktı ve durakladı. Will'in babasına baktı. "Katil Gabriel; itiraf etti. Bunun içinde huzur bulmanızı öneririm."

Will'in babası, sanki Jackson'ın söyledikleri yalandan başka bir şey değilmiş gibi küçük bir homurtu çıkardı. Jackson, Will'in babasının ona inanması için hiçbir neden olmadığını biliyordu, geçmişte olan her şeyden ve Gabriel'in geçmesine izin veren tüm yanlış ipuçlarından ve açık deliklerden sonra değil. Jackson şimdi bu stres ve suçluluk duygusunun yükünden kurtulmuştu ama Will'in babasının asla kurtulamayacağını biliyordu. Öldüğü güne kadar buna tutunmaya devam edecekti. Jackson bunun için onu suçlayamazdı. Ne de olsa oğlunu kaybeden oydu; Jackson ise sadece bir arkadaşını kaybetmişti.

"Huzur içinde ol," dedi Jackson kapıya doğru dönüp çıkarken. Gün stresli geçmişti ve Jackson'ın kulağının arkasındaki küçük bir ağrı sorun yaratmaya başlamıştı. Ziyareti kısa sürse de söyleyecek başka bir şeyi olmadığını biliyordu.

Jackson eve doğru hızla yol aldı, tarlaların arasından hızla geçti ve Will'in babasının eviyle kendi evi arasındaki her kilometrenin iki dünyayı ayıran bir bariyer gibi olmasına izin verdi. Artık geçmiş yüzünden sıkıntı çekmeyen Jackson, geleceğinin peşinden gitmekte kendini özgür hissediyordu ve o anda kiminle birlikte olmak istediğini çok iyi biliyordu.

"Evi bu kadar erken beklemiyorduk, Majesteleri. Ne yaptınız? Bütün gece at mı sürdün?" diye sordu hizmetçi, Jackson eyerden iner inmez dizginleri kaptığı gibi. Jackson genç adama gülümsedi ve Helen'i bulmak için sabırsızlanarak hızla merdivenleri tırmandı. Arzuladığı şey onun kolları, istediği şey onun kucaklamasıydı. Böylesine stresli bir günün ardından sığınabileceği tek kişinin o olduğunu biliyordu. Onun içine girebilmek istiyordu.

Ön kapıları iterek içeri giren Jackson, fuayeyi taradı ve onun narin sesini duyabilmek umuduyla kulaklarını zorlayarak dinledi. Hiçbir şey duyamayınca, orada olması için dua ederek odasına doğru ilerledi. Kapıyı çaldığında yanıt alamayınca biraz telaşlandı ve hayal kırıklığına uğradı.

Neredesin?

Jackson elinden geldiğince hızlı bir şekilde mutfağa doğru ilerledi.

"Aranızda Helen'ı gören var mı?" Mutfaktaki hizmetkârlar birbirleriyle bakışırken Jackson nefesini tuttu. Yüzlerindeki gülümseme aynıydı, yaramaz ve sinsî, sanki söylemeyecekleri bir sırları varmış gibiydi.

Hizmetçilerden biri mutfağın yan kapısını göstererek, "Düşes bahçede," dedi. Jackson hemen ona teşekkür etti ve dışarı fırladı. Ve bahçenin ortasında, birlikte diktikleri çiçeklerle çevrili Helen elinde bir su testisiyle duruyordu. Elbisesi eskisi kadar vahşiydi ama her nasılsa inanılmaz derecede çekici ve zarif görünüyordu. Elbisenin vücudunu çerçevelemesinden dolayı Jackson'ın kalbi göğsünde çarparak ona doğru koştu. Tek kelime etmeden onu kucağına aldı.

Helen, kendisini tutanın o olduğunu fark edene kadar yumruklarını göğsüne vururken bir çığlık attı. Jackson ona konuşması için zaman vermedi. Ona ihtiyacı vardı ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermesinin tek bir yolu vardı.

BÖLÜM 29

Jackson'ın kucağında kendinden geçen Helen'in teninde küçük şişlikler oluştu. Ağzı hareket etti Parmakları Jackson'ın omuzlarının tepelerinde ve boynunun dibinde dolaşırken onunkilerle birleşti. Parmaklarını ensesindeki saçların arasında döndüren Helen, Jackson'ın tüm vücudunda yankılanan kısık inlemelerinin tadını çıkardı. Bu ses vahşiydi ve hiçbir kelimenin anlatamayacağı şekilde ruhuna hitap ediyordu.

Helen hava almak için çaresizce başını arkaya yatırdı. Nefes nefese kalan Helen, Jackson'ın başını göğsüne doğru çekti ve Jackson başını kendi başı gibi sahiplendi. Dudaklarını boynundan aşağıya ve tekrar yukarıya doğru gezdirirken öpücükleri tenini gıdıkladı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Jackson, dişleri kulak memesini sıyrarak. Başının tepesinden boynuna doğru küçük yumrular oluştu. Helen dudaklarından hafif bir kıkırdama kaçarken kıpırdanmaktan kendini alamadı.

"Tanrım, sana ne oldu böyle?" Helen, Jackson'ın elleri istediği yerde gezinirken sordu. Vücudunda Jackson'ı hissedemediği bir yer yoktu. Jackson her yerdeydi, sanki üzerine örtülmüş bir battaniye gibiydi. Elini Jackson'ın göğsüne koydu. Kalbinin avucuna çarpması onu gülümsetti. Yanaklarına bir sıcaklık hücum etti ama oyuna gelmeyecekti. Jackson birçok kez bu sözleri onun kulağına fısıldamış, onunla alay etmiş ve dalga geçmişti.

Jackson'ın parmakları çenesinin kenarından kayarak saçlarının arasından geçti. Gözlerindeki ihtiyaç ona dokunma arzusunu alevlendirdi. Dudakları onun dudaklarına sahip olmak için can atıyordu. Helen cazibeden uzaklaştı ve Jackson'ın gömleğini kaplayan kiri fark edince kıkırdadı.

"Çok özür dilerim," dedi, samimi görünmesini umarak. Jackson yere baktı ve gömleğine yapışan kir parçalarının tozunu aldı. Elinin her darbesinde beyazın üzerinde koyu siyah izler belirliyordu. Helen gözleri irileşirken dudaklarını birbirine bastırdı. Onu bu kadar kirletmek niyetinde değildi.

"Hayır, değilsin," diye cevapladı Jackson onu yakalayıp vücudunu onunkine sürterken. Helen ona doğru hamle yaptı ama onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Jackson görüldüğünden daha güçlüydü ve

Helen'i ona çeken de bu gücüydü.

Kahkahası bahçeyi doldururken başını salladı. Artık elbisesini ya da gömleğini kurtarmanın bir yolu yoktu. Lekeler orada kalacaktı. Jackson başını eğdi ve Helen'la göz göze geldi.

"Ne?" Helen ondan bir adım geri çekilirken, birazdan yapacağı yaramazlığı tahmin ederek sordu.

"Seni seviyorum," dedi. Kelimeler boğazında düğümlenmiş gibiydi ama işte oradaydılar, bir kez daha açıktaydılar. Jackson'ın alçak sesi vücudunda titreşirken Helen'in kalbi çırpındı. Vücudundaki her sinir karıncalandı.

"Şimdi mi? Ne zamandan beri?" Helen ondan uzak durmaya çalışarak çitlere doğru kaçarken sordu. Jackson yüzüne yapışmış muzip bir sırıtışla Helen'i takip etti. Helen çitin etrafında hareket ettikçe o da hareket ediyordu.

"Ne zaman olduğunu biliyorsun," dedi gözlerini kısarak. "Sakin hatırlamadığını söyleme, yoksa seni yere yatırır ve ölene kadar gıdıklarım."

Helen kapıdan Jackson'a bakarken gözleri büyüdü ve koşuyu yapıp yapamayacağını merak etti. Ne de olsa Jackson ondan çok daha hızlıydı ama Helen'in bir avantajı vardı.

Helen kapıya doğru koşarken, "Önce beni yakalaman gerekecek," diye alay etti. Kapıdan geçmeye odaklanırken kalbi göğsünde çarpıyordu. Parmak uçları kapının tokmağını çevirirken ağır adımlar arkasından geliyordu.

Kapıyı çekip açarak Helen boşluğa daldı. Ayakkabılarındaki çamur, arnavut kaldırımı zemini her zamankinden daha kaygan hale getirmişti. Helen, Jackson'ı peşine takıp içeri daldığı anda hizmetkârların başları yukarı kalktı. Helen göz ucuyla, yanlarından hızla geçerken hizmetkârların yüzlerindeki sırıtışları yakaladı.

Helen arkasındaki toprak izini fark edince omzunun üzerinden "Özür dilerim," diye seslendi. Jackson'ın hemen arkasında olduğunu fark ettiği anda paniğe kapıldı. Elbette ona yetişmekte zorlanmayacaktı ama Helen'a öyle geliyordu ki Jackson'ın niyetinin onu yakalamakla hiçbir ilgisi yoktu.

Jackson, "Sonsuza kadar kaçamazsın," diye uyardı.

Bacak kasları yanmaya başladığında Helen nefes nefese, "Sen de yapamazsın," diye cevap verdi. Sanki her an altından kayıp gideceklermiş gibi hissediyordu. Sağa doğru sert bir dönüş yaptı ve açık bir kapıya çarptı. Helen karanlık odaya döküldü ve Jackson gelmeden önce ayağa kalkmak için çabaladı.

"İyi misin?" Jackson'ın sesi Helen'in kulaklarında cınladı. "Kendini incitmedin, değil mi? Bileğini mi burktun?"

Helen başını salladı. Yaralanan tek şey gururu ve haysiyetiydi.

Helen ayağa kalkmaya çalışırken, "Çamuru suçluyorum," dedi.

"Ayakkabılarında çamur varsa, muhtemelen onları çıkarmalısın," diye önerdi Jackson, bakışlarında şehvet yanarken. Helen dirseklerinin üzerine dayandı, sağ bacağını kaldırdı ve ayakkabısını Jackson'a doğru salladı. Jackson hiç tereddüt etmedi. Helen'in ayak bileğini yakalayarak onunla alay etmesini engelledi. Jackson'ın ayakkabısını çıkarmasını izlerken ağzından bir sırtma geçti.

Jackson ayakkabıları omzunun üzerinden atarak, "İşte," dedi. "Bu daha mı iyi?"

Helen başını eğerken gözlerini kırıştırdı. "Birazcık. Ama sanırım düştüğümde kalçamı incittim."

Jackson'ın kaşları kalkarken dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Öyle mi? Doktoru çağırmamı ister misiniz? Eminim sizi böyle rahatsız yakaladığı için çok mutlu olacaktır."

"Eğer bu vicdanınızı rahatlatacaksa," dedi Helen. "Ya da..."

Jackson'ın parmakları baldırının etrafında sıkılaştığında Helen'in kalbi

hızlandı. "Yoksa?" diye fısıldadı ona.

"Eh, buradayken doktoru neden rahatsız edelim ki?" diye cevap verdi. "Siz istemediğiniz sürece değil. Tek başıma idare edebileceğime eminim."

Jackson'ın kaşları sahte bir öfkeyle çatıldı. "Gerçekten vücudunun her santimini görme fırsatını istemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Beni hiç tanımadığını düşünürdüm."

Jackson'ın eli dizinin kıvrımına kayarken Helen başını iki yana salladı. Elleri teninde sıcaktı, iç uyluklarına doğru kayarken onu yakıyordu. Helen'in aklı başından gitti. Kimin odasına indikleri ve hatta o odanın ne için kullanıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Düşünebildiği tek şey Jackson'ın ellerinin uyluklarının iç kısmında ne kadar sıcak olduğuydu.

Helen sanki saatlerdir koşuyormuş gibi, "Çok uzun süredir evli değiliz," dedi. Bacaklarındaki karıncalanma onunla alay ediyordu. Gözlerini bir an için geri çevirdi ve Jackson'ın dudaklarının uyluğunun iç kısmını okşamasının tadını çıkarmasına izin verdi.

"Eminim senin hakkında hâlâ öğrenmem gereken birkaç şey vardır," diye devam etti Helen, sesi öncekinden daha da düzensizdi.

"Ve ben, sen." Jackson'ın boğuk sesi Helen'in ruhunda yankılandı. Jackson'ın parmakları hedefini bulduğu anda Helen'in nefesi kesildi. "Yaptığımda ağzından ne gibi sesler çıkarabileceğim gibi..."

Jackson'ın parmakları hızlı ve sıkı daireler çizerek hareket ediyordu. Helen onun elini tuttu ve hızla havayı içine çekti. Gözleri faltaşı gibi açılırken başını salladı.

"Çok mu fazla?" Jackson sordu. Helen onun sesindeki sırtışı duyabiliyordu. Helen yutkundu, kurumuş ağzını yatıştırmaya çalıştı.

"Artık benimle dalga geçilmesini istemiyorum," diye cevap verdi ve odağını Jackson'a çevirdi.

Jackson parmaklarını Helen'in içinden çıkarıp gömleğini yırtarken, "Ben de öyle," dedi. Helen'in kalbi, uzanıp ona dokunmaya cesaret edince hızlandı. Jackson'ın göğsü pürüzsüzdü ve parmakları üzerinde gezindiği anda kasları seğirdi.

"Emin misin?" Helen dikkatini Jackson'ın göğsünden gözlerine çekerek sordu. Jackson'ın elleri pantolonuna gitti. Helen, Jackson'ın çamurlu gömleğini çıkarmadan önce pantolonunu çıkarmak için çırpınışını izlerken kıkırdamadan edemedi. Alt dudağını çiğneyen Helen'in aklı başından gitti. Sanki bir fırtınanın ortasındaymış gibi hissediyor, mantığına çarpan değişken duygular tarafından savruluyordu.

Jackson elbisesinin kısıtlayıcı bağlarını çözmek için ona uzandığında Helen geri çekilmedi. Öne doğru eğildi ve Jackson'ın istediği her şeye kendini teslim etti. Uzun zamandır vücudu onun ilgisini arzuluyordu. Ve sonunda, kendilerini teslim etmeye hazırıldılar. Helen bu noktaya gelebilmek için ne kadar ileri gitmesi gerektiğini düşünmeden edemedi ve kaderin onları bir araya getirip getirmediğini merak etti, çünkü onun kalbini çalmayı başarmasının başka mantıklı bir nedeni yoktu. Ama onu geri almasının hiçbir yolu yoktu ve bunu biliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Helen sordu, vücudu yabancı ve garip hissediyordu.

"Sen," diye cevapladı Jackson parmaklarını elbisesinin bağcıklarından geçirip kombinezonunu çıkarırken. Jackson durakladı ve Helen'in üzerindeki giysilerin her bir katmanını soymayı bitirip geriye sadece elbisesi kalana dek ona baktı. Helen içgüdüsel olarak çıplaklığını Jackson'dan saklamak için ellerini göğsüne götürdü. Jackson'ın yüzü bir an yumuşadı ve hafifçe başını salladı.

Jackson onun bileklerine uzanarak ellerini kendisinden uzaklaştırdı.

"Sana benden saklanmamamı söylemedim mi?" Jackson ona doğru eğilirken sordu. Adamın ağzı sertleşmiş meme ucunu almak için açılırken Helen gözlerini ona kilitledi.

"Ah," diye inledi Helen, Jackson'ın dili hassas et yumrusunun etrafında dönerek küçük çıkıntıları saklandıkları yerlerden çıkarırken. Helen kolunu Jackson'ın başının etrafına doladı ve tırnaklarını saçlarına geçirdi. Vücudu Jackson için yanıp tutuşan Helen seğirdi ve kıkırdandı. Sadece öpücüklerden daha fazlasını istiyordu. Onun içinde olmasına ihtiyacı vardı.

Jackson sanki bir zihin okuyucusuymuş gibi parmaklarını onun içine soktu ve vücudunda gök gürültüsü gibi gürleyen derin ve ağır bir inilti çıkardı.

"Oh, bu çok güzel," diye fısıldadı. Helen'in kalçaları adamın parmağını her pompalayışında hareket ediyordu. Daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını. Yine de ondan istediğini nasıl isteyeceğini bilmiyordu.

"Neden?" Helen dışarı çıkmayı başardı.

Jackson başını Helen'in köprücük kemiğine doğru eğerek, "Çok ıslak ve sımsıkı olmuşsun," dedi. Ona yaptığı şeyden Helen'in aldığı zevk kadar zevk aldığı açıktı. Jackson onun içine ne kadar derin gireceğini ve vücudunun kontrolsüzce seğirmesine neden olan nereye dokunacağını biliyordu.

"Neden korkuyorsun?" Helen sordu. Jackson'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve başını salladı.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Jackson. "En azından sen yanımda olduğun sürece."

"Ben buradayım," dedi Helen, elini Jackson'ın yüzüne götürerek. "Ben seninim."

Jackson'ın gözleri onun vücudunda gezindi. Sertçe yutkundu. "Bana dokunmanı istiyorum."

Helen ona bakarken kafası karışmıştı. "Sana dokunuyorum. Ellerimi vücudunda hissetmiyor musun?"

"Hayır," diye kıs kıs güldü Jackson. "Bana dokunmanı istiyorum."

Kalbi göğsünün içinde hızla çarparken ve içinden bir sıcaklık akarken, elini vücutlarının arasından geçirdi ve parmaklarını onun shaftının uzunluğu etrafında kıvırdı. Elinin içinde çok narin ama bir o kadar da sertti. Parmaklarının Jackson'ın böylesine önemli bir parçasına dokunması biraz şok ediciydi.

"Şimdi okşa onu," diye inledi ve gözlerini kapattı. "Çok hızlı değil ve çok sert sıkma. Sadece elini üzerimde gezdir."

Helen, Jackson'ın onun dokunuşu altında seğirmesini izlemekten zevk alıyordu; başparmağının ucunu erkekliğinin ucuna değdirdiğinde vücudunun hareket edişini. Helen onun boynunu okşarken Jackson'ın kolları ağırlığının altında sallanıyordu ve Helen parmaklarını onun aletinin etrafına daha sıkı doladı. Hızlı bir nefes alan Jackson'ın gözleri büyüdü.

"Seni istiyorum," diye inledi.

Helen, "Seni hiçbir şey durduramaz," diye cevap verdi. Jackson'ın belini kavrayıp onu yana kaydırması için yeterli bir onaydı bu. Zahmetsizce bacaklarının arasına kayd ve bakışlarını Helen'in üzerinde tuttu. Beklentisi tavan yapan Helen ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Jackson'ın elleri onun elini olması gereken yere doğru yönlendirirken bekledi.

Jackson kendini Helen'e doğru bıraktı. Helen, erkekliğinin ucunun gidecek bir yer aradığını hissedebiliyordu. Bacaklarını onun için biraz daha açtı ve içine girerken gözlerini kapattı.

baskı beklenmedi. Adamın parmaklarıyla hiç sorun yaşamamıştı ama bu tamamen farklı bir şeydi. Adam onun vücudunu gerdi ve kadın vücudunun ona nasıl uyum sağladığını büyüleyici buldu.

Jackson elini Helen'in başının üstünde gezdirirken, "Ne zaman durmamı istersen söylemen yeterli," dedi. Helen başıyla onayladı. Jackson yavaşça daha derine itti. Helen vücudunun bu kadar açılabilirliğini hiç düşünmemişti ve şimdi, keşfedilecek daha çok şey olduğunu hissediyordu.

"Sen iyi misin?" Jackson endişeyle karışık bir sesle sordu. Helen bacaklarının arasındaki gerginlik biraz hafifleyince başını salladı.

Helen, kendisini ona ve odaya bağlamak için kollarını onun bedenine doladığında, "Evet," diye soluk soluğa kaldı. Sanki onu gezegene bağlayan tüm hatları koparmış gibi hissediyordu. Kendini hem ağırlıksız hem de ağır hissediyordu; Jackson'ın bu kadar derinlerde olması onu fazlasıyla doldurmuştu.

Helen kendini Jackson'ın sevgi dolu kucağına bıraktı. Jackson'ın vücudunu her itişinde yeni hisler ortaya çıkıyordu. Kaslarının içinde karıncalanmanın yükselip alçaldığını hissetti. Jackson'ın sırtını pençeleyerek daha fazlasını istedi. Onun içine sızabilmenin bir yolu olmasını dileyen Helen, gözlerini kapadı ve her ikisi de daha fazla dayanamayana kadar onun her santiminin içeri ve dışarı süzüldüğünü hissetmesine izin verdi.

Bacakları Jackson'ın beline dolanırken Helen, "Evet," diye haykırdı. Bu, olmasını umduğu her şeydi; heyecan, beklenti, hepsi. Helen, Jackson'ın artık onun bir parçası olduğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Ruhunun küçük bir parçasını onun bedenine gömmüştü ve kendisinininkinden de bir parça çaldığından emindi.

"Tanrım, seni seviyorum," diye homurdandı Jackson, tamamen bitkin bir halde Helen'in yanına çökerken.

"Ben de seni seviyorum," dedi Helen vücudunu ona bastırmak için döndürürken. Adam onun elini tuttu ve uykulu bir gülümsemeyle avucunun içini öptü.

"Hep böyle mi olacak?" Helen, Jackson'ın göğsündeki kıllarla oynarken sordu.

Jackson onunla yüzleşmek için döndü. Gözlerinin derinliklerine bakarken saçlarının gevşek tellerini fırçaladı. "Umarım öyledir."

EPİLOG

Jackson çalışma odasını boydan boya arşınladı. Vücudu sanki ateşe verilmiş ve içine atılmış gibi hissediyordu.

ayak bileklerine taş bağlanmış bir gölde. Tüm malikâne son birkaç haftadır sürekli bir stres altındaydı ve Helen'in doğum sancıları başladığı anda nihayet kaynama noktasına ulaşmıştı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Liam, Jackson'a bir kadeh viski uzatarak, ama hiçbir alkolün içinde biriken endişeyi dindirmeye yardımcı olmayacağını biliyordu. Koridorda yükselen her inilti Jackson'ın kalbinin ağrmasına neden oluyordu. Helen'le birlikte odada olmak, ona destek olmak ve yanında olduğunu göstermek için her şeyi yapardı. Kısa bir an için, suçluluk duygusunun buz gibi kalbine saplandığını hissetmekten kendini alamadı.

Ne de olsa Helen'in bu kadar zor durumda olması onun suçuydu. Ama içten içe hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Pişmanlıklar çoktan gitmişti ve bunu tekrar yapma şansı olsaydı, gözünü kırpmadan yapacağını biliyordu.

Helen bir kez daha acı dolu bir yakarıшта bulunarak Jackson'ı olduğu yerde durmaya zorladı. Odanın sınırlarından kaçan her ses onu sarsıyor ve bir öncekinden daha çaresiz hale geliyordu. Müzik dinlemek ve yükselen perdeyi tahmin etmek gibiydi.

Ethan puro kutusunu çıkarırken, "Helen'in sağlığı yerinde ve iyi bir yaşta," diye ekledi. "Endişelenecek bir şey yok."

"Senin için söylemesi kolay," diye çıkıştı Jackson Ethan'a. "Dünyayı kaybetmek ya da bir varis kazanmak üzere olan sen değilsin."

Ethan başını salladı ve Liam bir homurtu çıkardı. "Burada olmak ne kadar tuhaf. Yani bir düşünün. Hepimiz ilk tanıştığımızda dünyayı değiştirmek için büyük planlarımız vardı. Oysa burada, zamanın başlangıcından beri hep yaptığımız şeyi yapıyoruz. Belki de hayattaki kaderimiz budur."

Ethan, "Daha fazla laf kalabalığı yapma," diye homurdandı. "Buraya seninle gelirken dayanabileceğim her şeyi duydum. Liam'ın yemin etmeyi düşündüğünü biliyor muydun?"

Jackson Liam'a bakarken kaşlarını kaldırdı. Arkadaşının hayatta böyle bir yol seçeceğini milyon yıl düşünse aklına getirmezdı. Ama yine de Liam, Jackson'ın sahip olduğu tüm arkadaşlar arasında her zaman en nazik olanı olmuştı. Liam'ın mutlu olduğunu ve eğer başkalarına yardım etmek anlamına geliyorsa kumaşı almaktan tamamen memnun olduğunu görebiliyordu.

"Şimdi nedense kendini papa sanıyor," diye devam etti Ethan. "Ahlaktan ve yüce güçlerden bahsedip duruyor. Ama bana sorarsanız, bence ihtiyacı olan şey kendine ait bir eş. Bu kesinlikle gevezeliğe bir son verecektir."

Liam bacaklarını kanepenin kolundan atıp doğrulduğunda, "Bu gevezelik değıl," diye karşı çıktı. "Böyle şeyler hakkında düşünmek önemlidir. İnsana bir amaç verir."

Helen'in çığığı Jackson'ın kulaklarının dikilmesine neden oldu. Çığıklarını malikânenin her yerine nasıl yansıtabildiğı onu şaşırtmıştı. Eğer malikâne bir saldırıya uğrarsa ve Helen çığık atarsa, onu sorunsuzca avlayabileceğini biliyordu.

"Bu daha ne kadar devam edecek? Herhalde daha fazla dayanamaz," dedi Jackson tırnağının ucunu kemirmeye başlarken. Gözleri kapıya kaydı, birinin, herhangi birinin koşarak içeri girmesini ve ona karısından haber vermesini bekliyordu. Ancak dakikalar saatlere dönüştükçe endişesi ve kaygısı arttı.

Gece uzadıkça uzadı ve Jackson kendini uyuyamayacak kadar yorgun buldu. Helen uyuyamazsa, kendisinin de kesinlikle uyuyamayacağını biliyordu. Saatler ilerledikçe Jackson'ın kalbi daha da ağırlaştı. Daha fazla beklemeye dayanamayarak Helen'in odasına koştu ve neler olup bittiğini öğrenmek istedi. Dünyasının ışığının yanmaya devam edeceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Jackson içinde kalan bir parça umuda tutunarak, hepsi sırayla teslimata yardım eden çeşitli hizmetkârların yanından geçti.

Jackson Helen'in kapısında durakladı, odaya girip girmeme konusunda kararsızdı. Tüm cesaretini toplayan Jackson, spekülasyonlar içinde yaşamaktansa işin aslını öğrenmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Parmakları kapının tokmağına dolandığı anda kapı hızla açıldı. Jackson kapı aralığından odanın içini net bir şekilde gördü. Helen arka duvara yaslanmıştı. Alnından boncuk boncuk ter damlarken yüzü solgundu. Aynı anda hem bu kadar korkunç hem de bu kadar ısıtılı görünmemişti.

"Jackson," diye inledi Helen ona elini uzatırken. Sesi zayıf ve cızırtılıydı ama Jackson'ın bunun nedenini bilmesine gerek yoktu. Çığıkları bütün gece malikâneyi doldurmuştu. Jackson hiç tereddüt etmeden ve tüm gelenek ve kuralları bir kenara bırakarak onun yanına koştu. Kolunu kadının narin bedenine doladı ve onu göğsüne yasladı.

"Ah, aşkım," dedi Jackson, hizmetkârlardan biri ona alnını ve yüzünü silmesi için soğuk bir bez uzatırken. "Yorgun olduğumu biliyorum ama savaşmaya devam etmelisin. Beni duyuyor musun? Çocuğumuzun sana ihtiyacı olacak. Benim sana ihtiyacım var."

"I..." Helen başladı ama sesinin boğazında düğümlendiğini fark etti. Jackson parmağını Helen'in ağzına bastırdı ve başını salladı.

"Lütfen, gücünüzü saklayın," dedi.

"Düşes'e ilk çocuğun biraz zaman almasının alışılmadık bir durum olmadığını söyledim," diye açıkladı ebe, elinde temiz havlular ve bir bardak suyla odaya girerken. "Annem ablamı doğurmadan önce tam bir gün doğum sancısı çekmiş. Ciğerlerine hava gittiği ve önemli bir kanama olmadığı sürece iyi olacak."

"Peki ne kadarı çok fazla? Çocuğumu kaybedecek miyim?" Jackson sordu. Kelimelerin boğazına düğüm gibi oturduğunu fark etti. Helen'i kaybetmeyi düşünmek istemiyordu. Çok yol kat etmişlerdi ve şimdi onu kaybetmesi için çok fazla şey yaşamışlardı. Onu sıkıca kucaklayan Jackson, Will öldüğünden beri ilk kez dua etti.

Ebe elini Jackson'a doğru sallayarak, "Pekâlâ majesteleri," dedi, "sanırım artık çok uzun sürmeyecek. Bebeğin tacının tam şurada olduğunu görebilirsiniz. Sözlerime kulak verin, bir saat içinde ikisini de kucağınıza alacaksınız."

Helen, Jackson'a olduğu yerde kalması için yalvarırken, "Lütfen," diye inledi. "Kal."

"Eğer istediğin buysa," diye kabul etti Jackson. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Sadece söylemen yeterli."

"Bebeğimizi içimden çıkar," diye inledi Helen. Çocuğu vücudundan itmeye çalışırken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Helen'in çığlığı pencereleri tıkırdattı ve Jackson'ın kulaklarında çınladı. Hizmetçilerin ve ebenin Helen'in çığlığının bu kadar delici olmasına rağmen hâlâ duymayı başarması şaşırtıcıydı.

Ebe Helen'in bacaklarının arasına diz çökerken, "Tut onu," dedi. Helen'in saçlarını okşamaya odaklanan Jackson'ın gözleri büyüdü.

Jackson yeni bir hayatın başlangıcına ilk elden tanık olurken, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. Ebenin kollarındaki bebeğin ağlaması Helen'dan gelenlerden çok daha farklıydı. Seste bir kıpırdanma vardı ve Jackson bütün gece boyunca ilk kez rahat bir nefes aldı.

"Bir oğlunuz oldu," dedi ebe, çocuğu Jackson'ın görmesi için uzatarak. Oğluna bakarken vücudundaki stresin her zerresi düştü. Çocuğun gözleri vahşi maviydi.

"Gözlerini senden almış," diye fısıldadı Jackson Helen'e. Helen nefes alıp yorgun bir gülümseme

takinırken. Yıpranmış ve bitkin olduğu belliydi, ama dayanıklılığı Jackson'ı şaşırtmıştı.

Helen kollarını çocuğa doğru uzatırken, "Bırakın onu tutayım," diye inledi. Ebe, çocuğu Helen'e vermeden önce kundak battaniyeleriyle bebeği temizledi.

"Hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü?" Helen parmak uçlarını bebeğin yanaklarında hafifçe gezdirirken şöyle dedi. Jackson, Helen'in el ve ayak parmaklarını sayışını izlerken çocuk kollarında kıpırdanıp sakinleşti.

"Çocuğu kendiniz mi emzireceksiniz? Yoksa sütanneyi çağırayım mı?" diye sordu ebe, Jackson gözlerini oğlundan ayırmayı neredeyse imkânsız bulurken. Tüm umutları ve hayalleri Helen'in doğurduğu çocuğa dönüşmüştü. Ve Jackson'ın geleceği ilk kez parlak ve netti. Bir çocuk yetiştirmenin kolay olmayacağını biliyordu ama Helen'la her şey mümkündü.

Jackson, "Bu Helen'e bağlı," dedi. "O ne isterse." Helen çocuğu bağrına bastı ve içini çekti. "Ben yaparım."

Jackson onu izlerken kıkırdarak, "Böyle diyeceğini tahmin etmiştim," dedi.

"Ona ne isim vermek istiyorsun?" Helen, çocuğun göğsünü emmesine izin vermek için vardiyasını ayarlarken sordu. Jackson bebeğin Helen'e yapışmasını hayranlıkla izledi.

"Belki ona babanın adını verebiliriz diye düşünmüştüm," diye cevap verdi Jackson. "Eğer istersen."

Helen yüzü buruşurken başını salladı. "Hayır. Bu tartışmaya açık değil. Peki ya ona William dersek? Sence bu çok mu aykırı olur?"

Jackson'ın göğsü sıkıştı. Helen'a bu ismi daha önce pek çok kez teklif etmek istemiş ama konuyu açmanın bir yolunu bulamamıştı. Jackson boğazına düğümlenen gurur ve sevinç yumrusunu yutarak başını salladı.

"Will harika bir isim. Güçlü bir isim. Ama bu çocuğun adının bu olmasını istediğinden emin misin? Eğer gerçekten istemiyorsan ona bu ismi vermeni istemiyorum," dedi Jackson, içinde gizli bir arzu kaynayıp mayalanırken.

"Bence mükemmel bir isim," dedi Helen. "Ne de olsa arkadaşınla o kadar çok zaman kaybettin ki, belki bu zamanın bir kısmını geri kazanmanın bir yolu olur?"

"Hayır," dedi Jackson başını sallayarak. "Hayatımın o kısmı geçmişte kaldı. Eğer çocuğa Will ismini verirsek, bu aile tarihimize kazınmasını istediğimiz isim olduğu için olacak, geçmişten bir şeyler kurtarmak istediğimiz için değil."

"O zaman Christian William Deumond ismi hakkında ne düşünüyorsun? Böylece bir isme uygun yaşamak konusunda endişelenmesine gerek kalmadan bu hayatta kendi yolunu belirleyebilir," dedi Helen.

Jackson. Gözlerinde umut vardı ama aynı zamanda bitkinlik de vardı. Jackson tüm bu yaşadıklarından sonra daha ne kadar uyanık kalabileceğini merak ediyordu.

"Christian William Deumond," Jackson sanki deniyormuş gibi ismi tekrarladı. Çocuğun küçük elinin parmağını yutmasına izin verirken başını salladı. "Bunu sevdim. Ona büyümesi için yer açacak."

Helen parmaklarını bebeğin başının üzerinde gezdirirken, "Dünyaya hoş geldin Christian," diye mırıldandı.

"Majesteleri," dedi ebe boğazını temizlerken, Jackson'ın mutluluğuna müdahale ederek, "Sanırım çocukla tanışmak isteyecek birkaç kişi de var."

Jackson'ın göğsü sıkıştı. Henüz onu ya da Christian'ı terk etmeye hazır değildi ve hayatının geri kalanını olduğu yerde geçirmek istiyordu.

"Jackson, herkesi davet etmeli ve en yeni üyemizi tanıtmalıyız; ne dersin?" Helen sordu. Çocuğu diğer göğsüne doğru kaydırırken bakışlarındaki yalvarmayı görebiliyordu.

"Sanırım yazmam gereken bazı mektuplar var," dedi Jackson. "Gidersem senin için sorun olur mu?"

Kıskançlığın acısı Jackson'a saplanırken Helen başını salladı. Yataktan kalkmak için tüm gücünü harcadı ama bir şekilde başardı ve kapıya doğru yürüdü. Helen ve Christian'a bir kez daha bakınca Jackson'ın kalbi kabardı.

"Eee?" Jackson odadan çıkar çıkmaz Liam sordu. "Başka çığlık duymadık."

Jackson Liam ve Ethan'a baktı. Baş sallanmaya başladığında gerçeklik Jackson'a sertçe çarptı. "Benim bir oğlum var."

"Tebrikler!" Ethan ve Liam hep bir ağızdan bağırarak onun omzunu sıvazladılar.

"Ona henüz isim koymadın mı? Eğer koymadıysanız, mükemmel bir isim buldum," diye heyecanlandı Ethan.

Jackson Ethan'a, "Bunu kendi çocuğun olduğu zamana sakla," diyerek Liam'ın ağzındaki sıvıyı kusmasına neden oldu.

"Ethan'ın bir çocuğu olursa Tanrı bizi korusun," diye alay etti Liam. "Sonunda bir cehennem çocuğu olacağını hepimiz biliyoruz. Ayrıca, bu sorumluluk için hazır değil."

Ethan elini sallayarak, "Bu konu tartışmalı," dedi. "Önce bir karım olması gerekir ve böyle bir şey de olmayacak."

Jackson çalışma odasına giden merdivenlerden inerken başını salladı. "Geleceğin sana ne getireceğini asla bilemezsin. Ben kesinlikle bilmiyordum. Ve bak şimdi neredeyim."

"Evet, evet," diye homurdandı Liam. "Git haberini dünyaya haykır. Sana söylüyorum, çocuk sahibi olmak

her şeyi değiştirir."

"Güzel," dedi Jackson çalışma odasına girerken. "Ben kendi adıma bu yeni macerayı dört gözle bekliyorum."

Son mu?

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Helen ve Jackson'ın ilişkilerinin nasıl geliştiğini öğrenmek ister misiniz? O zaman sevilen çiftin yer aldığı bu ücretsiz kısa öykünün tadını çıkarın.

Şimdi ÜCRETSİZ olarak okumak için BURAYA DOKUNUN!

veya bu bağlantıyı kullanın:

<https://go.daphnebyrne.com/5YCDEqsJ> doğrudan tarayıcınızda.

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim ♥

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.